

roman

alaska'nın peşinde

JOHN GREEN

New York Times Bestseller Yazarı

New York Times Bestseller Yazarı

alaska'nın peşinde

PEGASUS

TEŞEKKÜR

Kullandığım küçük yazı tipi, borcumun boyutunu yansıtmadığından bazı şeyler için teşekkür etmeliyim:

İlk olarak, arkadaşım, editörüm, yan temsilcim ve akıl hocam ilene *Cooper'a*. Olağanüstü inceliği olmasaydı, bu kitap hiçbir şekilde mümkün olmazdı, ilene bir iyilik meleği gibi; fakat gerçek ve daha iyi giyiniyor.

İkinci olarak, Dutton'daki editörüm *Julie Strauss Gabel'a*. Sahip olduğum için inanılmaz derecede talihliyim ve arkadaşı olarak daha da şanslıyım. *Julie*, her yazarın rüyalarının editörüdür: ilgili, tutkulu ve tartışmasız bir biçimde zeki. Tam da bu kısım, onun teşekkürü, tüm kitapta düzeltmediği tek şey ve bence sonuç olarak bu bölümün pek de parlak olmadığını kabul edebiliriz.

Üçüncü olarak *Donna Brooks'a*. Başından beri bu hikâyeye inandı ve şekillendirmek için çok şey yaptı. Ayrıca, adında birçok sessiz harf bulunan ama kendisi birinci sınıf bir insan olan Dutton'daki Margaret *Woollatt'e* de minnettarım. Dikkatli okumaları ve zekice yorumları benim için bir lütuf olan, yetenekli Sarah *Shumway* e de teşekkür ederim.

Dördüncü olarak, yazarları için yorulmak bilmeden avukatlık yapan temsilcim *Rosemary Sandberg'e* minnettarım. Ayrıca kendisi İngiliz. “Görüşürüz” demek istediğinde “Hoşça kal, diyor. Ne harika, değil mi?

Beşinci olarak, dünyadaki en iyi arkadaşlarım olan *Dean Simakis* ve *Will Hickman'ın* yorumlarına... Bu hikâyenin yazılması ve gözden geçirilmesinde çok önemliydi ve şey, bilirsiniz işte, onları seviyorum.

Altıncı olarak, daha birçok kişi arasında, *Shannon James* (oda arkadaşı), *Katie Else* (söz verdim), *Hassan Arawas* (arkadaş), *Braxton Goodrich* (kuzen), *Mike Goodrich* (avukat ve ayrıca kuzen), *Daniel Biss* (profesyonel matematikçi), *Giordana Segneri* (arkadaş), *Jenny Lawton* (uzun hikâye), *David Rojas* ve *Molly Hammond* (arkadaşlar), *Bili Ott* (rol modeli), *Amy Krouse Rosenthal* (beni radyoya çıkardı), *Stephanie Zvirin* (ilk gerçek işimi verdi), *P. F. Kluge* (öğretmen), *Diane Martin* (öğretmen), *Perry Lentz* (öğretmen), *Don Rogan* (öğretmen), *Paul MacAdam* (öğretmen, öğretmenlerin büyük bir hayranıyım), Ben Segedin (patron ve arkadaş) ve sevgili *Sarah Urist'e* minnettarım.

Yedinci olarak, bir grup harika insanla birlikte liseye gittiğim için teşekkür ederim. Özellikle inatçı *Todd Cartee'ye* ve ayrıca *Olga Chamy*, *Sean Titone*, *Emmett Cloud*, *Daniel Alarcon*, *Jennifer Jenkins*, *Chip Dunkin* ve *MLS'e* teşekkür etmek istiyorum.

-yüz otuz altı gün önce-

Alabama'daki yatılı okula gitmek üzere ailemi, Florida'yı ve kısa hayatımın geri kalanını bırakmamdan önceki hafta, annem benim için bir veda partisi düzenlemek için ısrar etti. Beklentilerimin düşük olduğunu söylemek, durumu inanılmaz derecede küçük görmek olur. Bütün "okul arkadaşlarımı" yani sosyal gereklilikler nedeniyle devlet okulunun boğuk kafeteryasında birlikte oturduğum tiyatrodan bir grup ayaktakımını ve İngilizce ineklerini davet etmeye az çok zorlanmış olsam da gelmeyeceklerini biliyordum. Yine de annem, bunca yıl boyunca popülerliğimi ondan sakladığıma dair sanrısına inanmaya devam etti. Küçük bir dağ boyutunda enginar ezmesi yaptı. Oturma odamızı, yeni okulumun renkleri olan yeşil ve sarı flamlalarla bezedi. İki düzine patlayan konfeti aldı ve bunları sehpaımızın kenarlarına yerleştirdi.

Ve o son cuma günü geldiğinde, toparlanmam neredeyse bitmişken, akşam 16.56'da benimle ve babamla birlikte oturma odasındaki koltukta oturup sabırlı bir şekilde, Miles'a Güle Güle Alayının gelmesini bekledi. Söz konusu alay, tam olarak iki kişiden ibaretti. Dikdörtgen gözlüklü minik ve sarışın bir kız olan Marie Lawson ile onun (merhametli bir şekilde söylemek gerekirse) bodur erkek arkadaşı Will.

"Selam, Miles," dedi Marie otururken.

"Selam," dedim.

"Yaz tatilin nasıl geçti?" diye sordu Will.

"Fena değil. Senin?"

"İyi. *Jesus Christ Superstar*'ı 1 sahneledik. Ben setlere yardım ettim. Marie ışıkları halletti," dedi Will.

"Harika." Biliyormuşçasına başımı salladım ve bununla birlikte sohbet konulanınız tükendi. *Jesus Christ Superstar* la ilgili soru sorabilirdim ancak 1. ne olduğunu bilmiyordum, 2. öğrenmek umurumda değildi ve 3. gerçekten hiçbir zaman çene çalma konusunda başardı olamamıştım. Ancak annem saatlerce çene çalabilirdi ve böylece prova programının, şovun nasıl gittiğini ve başarılı olup olmadığım sorarak, durumun tuhaflığını artırdı.

"Sanırım başarılıydı," dedi Marie. "Birçok insan geldi, sanırım." Marie çok fazla sanan bir insandı.

Sonunda Will, "Peki, sadece veda etmek için uğramıştık. Altıya kadar Marie'yi eve götürmeliyim. Yatılı okulda iyi eğlenceler, Miles," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve rahatladım. Kimsenin gelmediği bir parti vermekten daha kötü olan tek şey, korkunç derecede sıkıcı iki insanın katıldığı bir parti vermektir.

Gittiler ve böylece karanlık televizyona bakarak anne ve babamla oturdum; televizyonu açmak istiyordum ama yapmamam gerektiğim biliyordum, ikisinin de bana baktığını, sanki başından beri tam olarak böyle olacağım bilmiyormuşum gibi gözyaşlarına boğulmamı falan beklediklerini hissedebiliyordum. Ama *biliyordum*. Hayali arkadaşlarım için yapılan enginar ezmesine cipslerini daldırırlarken bana acıdiklarını hissedebiliyordum fakat benden çok onların acınmaya ihtiyacı vardı: Ben hayal kırıklığına uğramamıştım. Beklentilerim gerçekleşmişti.

1 *Süperstar İsa Andrew Lloyd Weber'in rock operası, (ed.n.)*

"Gitmek istemenin sebebi bu mu Miles?" diye sordu annem. "

Ona bakmamaya dikkat ederek bir süre düşünüp taşındım. "Şey, hayır," dedim.

"Peki, neden o zaman?" diye sordu. Bu soruyu ilk soruşu değildi. Annem, yatılı okula gitmeme izin vermeye pek hevesli değildi ve bunu sır olarak saklamamıştı.

"Benim yüzümden mi?" diye sordu babam. O da her iki erkek kardeşi ve onların çocukları gibi, benim gideceğim okulla aynı yatılı okula, Culver Creek'e gitmişti. Sanırım, onun izinden gitmem fikrini sevmişti. Amcalarım, babamın hem okulda ortalığı birbirine katıp hem de tüm derslerinde birinci olarak kampüste nasıl meşhur olduğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Bu bana, Florida'da sahip olduğumdan daha iyi bir hayat gibi görünmüştü. Ama hayır, babam yüzünden değildi. Tam olarak değil.

"Bekle," dedim. Babamın çalışma odasına gittim ve François Rabelais'nin biyografisini buldum. Asıl

yazdıklarını hiç okumamış olsam bile yazarların biyografilerini okumayı severdim (Mösyö Rabelais’de de durum böyleydi). Sayfaları çevirdim ve alt çizili alıntıyı buldum (Babam bana binlerce defa, “KİTAPLARIMDA ASLA FOSFORLU KALEM KULLANMA,” demişti. Ama aradığınız şeyi başka türlü nasıl bulabilirdiniz ki?)

“İşte bu adam,” dedim, oturma odasının kapı eşiğinde dururken. “François Rabelais. Bir şairdi. Ve son sözleri, ‘Büyük Belki’yi aramaya gidiyorum*’ olmuş. Bu yüzden gidiyorum. Böylece Büyük Belki’yi aramak için ölene kadar beklemek zorunda kalmam.

Bu onları susturdu. Bir Büyük Belki’nin peşindeydim ve bunu Will ve Marie gibileriyle bulamayacağımı, onlar da benim kadar iyi biliyorlardı. Tekrar koltuğa, annemle babamın arasına oturdum, babam kolunu bana doladı ve orada birlikte, öylece, sessizce koltukta oturarak, uzun süre kaldık, ta ki televizyonu açmak uygun görüne

kadar ve sonra enginar ezmesini akşam yemeği olarak yiyip History Channel seyrettik ve veda partileri açısından bakıldığında kesinlikle daha kötüsü olabilirdi.

Florida oldukça sıcak ve nemliydi. Giysilerinizin size selobant gibi yapışmasını ve terin, gözyaşı gibi abımızdan gözlerinize damlamasını sağlayacak kadar sıcaktı. Ama yalnızca dışarısı sıcaktı; ben de genelde klimalı bir yerden başka bir klimalı yere yürümek için dışarı çıkıyordum.

Bu, beni Alabama, Birmingham’ın yaklaşık yirmi beş kilometre güneyindeki Culver Creek Koleji’nde, bir insanın karşılaşabileceği en eşsiz sığa hazırlamamıştı. Annemle babamın cipi, yurt odam olan 43 numaralı odanın yalnızca birkaç metre ötesindeki çimenliğe park edilmişti. Ama bana artık çok fazla görünen eşyalarımı boşaltmak için arabaya ya da arabadan yurda doğru attığım her adımda güneş, cehennem ateşinden gerçekten korkmamı sağlayan hırçın bir vahşilikle kıyafetlerimden geçerek tenimi yakıyordu.

Babam ve annemle arabayı boşaltmamız yalnızca birkaç dakika sürdü ama klimasız yurt odam, kutsanmış bir şekilde güneş ışığından uzak olmasına rağmen pek de serin sayılmazdı. Oda beni şaşırtmıştı: Pelüş halılar, ahşap kaplı duvarlar, Victoria döneminden kalma mobilyalar hayal etmişim. Tek lüksü olan özel banyoyu bir kenara bırakırsak bir kutum vardı. Kalın, beyaz boya katmanlarıyla kaplanmış beton duvarları ve yeşil beyaz kareli müşamba döşemesiyle burası hayallerimin yurt odasından çok bir hastaneye benziyordu. Sentetik kaplamalı şiltesi olan cilasız ahşaptan bir ranza, odanın arka penceresine dayanmıştı. Çalışma masaları, şifonyerler ve kitaplıkların hepsi, yaratıcı dekorasyonları engellemek için duvarlara çakılmıştı. *Ve klima yoktu.*

Annem bavulu açarken ve babamın yanımda götürmeme izin verdiği biyografi yığını alıp raflara dizerken ben oturuyordum.

“Bavulu ben boşaltabilirim, anne,” dedim. Babam ayağa kalktı. Gitmeye hazırdı.

“En azından bırak yatağını yapayım,” dedi annem.

“Hayır, gerçekten. Ben yapabilirim. Sorun değil.” Çünkü bu tür şeyleri sonsuza kadar uzatamazsınız. Bir noktada yara bandını çekip çıkarırsınız ve acıtır ama daha sonra biter ve rahatlarsınız.

“Tanrım, seni özleyeceğiz,” dedi annem aniden, o sırada yatağa ulaşmak için bavullardan oluşan mayın tarlasının arasından geçiyordu. Ayağa kalkıp ona sarıldım. Babam da yanımıza geldi ve bir tür yumak oluşturduk. Bu sarılmanın korkunç bir şekilde uzun sürmesi için hava çok sıcak ve biz de çok terliydik. Ağlamam gerektiğini biliyordum ama onlarla on altı yıl yaşamıştım ve bir ayrılma denemesi yapmakta gecikmişim gibi geliyordu.

“Endişelenme.” Gülümsedim. “Güney şivesini naşı konuşcaamı öğrencem.” Annem güldü.

“Aptalca bir şey yapma,” dedi babam.

Tamam.”

“Uyuşturucu yok. İçki yok. Sigara yok.” Babam, Culver Creek’in eski bir öğrencisi olarak, benim yalnızca hakkında bir şeyler duyduğum şeyler yapmıştı: gizli partiler, otlakların arasında yarışmak (O zamanlar hep erkekler olduğundan sürekli yalanırdı.), uyuşturucu, içki ve sigara. Sigara içmeyi bırakması

uzun zaman almıştı fakat sert çocuk günleri artık tamamen geride kalmıştı.

“Seni seviyorum,” dedi ikisi de aynı anda. Bunun söylenmesi gerekiyordu ama sözcükler her şeyi korkunç bir şekilde rahatsız edici hale getirdi; büyükanne ve büyükbabanızın öpüşmesini izlemek gibi.

“Ben de sizi seviyorum. Her pazar arayacağım.” Odalarımızda telefon hattı yoktu ama annemle babam Gulver Creek’in beş ankesörlü telefonundan birine yakın bir odaya yerleştirilmemi rica etmişti.

Bana tekrar sarıldılar önce annem, sonra babam ve sonra bitti.

Arka pencereden, kampüsün dolambaçlı yolunda gitmelerim izledim. Vıcık vıcık, duygusal bir hüznü hissetmeliydim belki de. Ama genel olarak sadece serinlemek istiyordum, bu yüzden sandalyelerden birini alıp hiç gelmeyecek bir meltemi bekleyerek, kapımın dışındaki saçağın gölgesinde oturdum. Dışarıdaki hava, içerideki kadar hareketsiz ve bunaltıcıydı. Yeni yurduumu inceledim: Her birinde on altı yurt odası olan altı, tek katlı bina, geniş bir çimenlikli göbeğin etrafında, altı köşeli bir yıldız oluşturacak şekilde düzenlenmişti. Aşırı büyük, eski bir motel gibi görünüyordu. Her yerde oğlanlar ve kızlar sarılıyor, gülümsüyor ve birlikte yürüyordu. Belli belirsiz, birinin yanıma gelip benimle konuşacağını umdum. Konuşmayı hayal ettim:

“Selam. İlk senen mi?”

“Evet. Evet. Florida’dan geliyorum.”

“Harika. Yani sığağa alışkınsın.”

“Cehennemden geliyor olsaydım bile bu sığağa alışkın olmazdım,” diye espri yapacaktım. İyi bir ilk izlenim bırakacaktım. *Ah, eğlenceli biri. Şu Miles denen çocuk bir âlem.*

Böyle olmadı tabii ki. Hiçbir şey, asla hayal ettiğim gibi olmadı.

Sıkılarak tekrar içeri girdim, tişörtümü çıkardım, alt ranzanın sığağı içine emmiş sentetik çarşafına uzandım ve gözlerimi kapadım. Vaftizle veya gözyaşları gibi şeylerle yeniden doğmamıştım fakat hiçbir şey, bilinmeyen bir geçmişe sahip biri olarak yeniden doğmaktan daha iyi hissettiremezdi. Haklarında bir şeyler okuduğum yatılı

okula giden insanları John F. Kennedy, James Joyce, Humphrey Bogart ve onların maceralarını düşündüm; örneğin Kennedy eşek şakalarını severdi. Büyük Belki’yi, olabilecek şeyleri, tanışabileceğim insanları ve oda arkadaşımın kim olabileceğini düşündüm (birkaç hafta önce adının Chip Martin olduğunu bildiren bir mektup almıştım ama başka bir bilgi yoktu). Chip Martin her kimse, yüksek güçlü bir düzine vantilatör getirmesi için Tanrı’ya dua ettim çünkü ben bir tane bile getirmemiştim ve şimdiden terimin sentetik çarşaflarda bir havuz oluşturduğunu hissedebiliyordum; bu beni o kadar iğrendirdi ki düşünmeyi bırakıp terimi silebileceğim bir havlu bulmak için kalktım. Ve sonra şöyle düşündüm: *Pekâlâ, bavulları boşaltmak maceradan önce gelir.*

Duvara bir dünya haritası yapıştırmayı ve kıyafetlerimin çoğunu çekmecerlere yerleştirmeyi başardım fakat sonra sıcak ve nemli havanın duvarları bile terlettiğini fark ettim ve ağır işler için doğru zaman olmadığına karar verdim. Şimdi, olağanüstü soğuk bir duş yapma zamanıydı.

Küçük banyoda, kapının arkasında kocaman bir boy aynası vardı, bu yüzden duş musluğunu açmak için eğildiğimde çıplak yansımaımdan kaçamadım. Cıızlığıı beni her zaman şaşırtmıştır: İnce kollarım, bileğimden omzuma doğru uzanırken genişliyormuş gibi görünmüyordu, göğsümde ne yağa ne de kasa dair bir iz vardı. Utanıp aynayla ilgili bir şeyler yapılabilir mi diye düşündüm. Düz beyaz duş perdesini çekip açtım ve duş başlığının altına doğru eğildim.

Ne yazık ki duş yaklaşık olarak bir metre uzunluğunda biri için tasarlanmış gibi görünüyordu, bu yüzden soğuk su kaburgalarımın altına çarpıyordu... damlayan bir musluğun tüm gücüyle. Tere bulanmış yüzümü ıslatmak için bacaklarımı esnetip belirgin bir biçimde çömelmek zorunda kaldım. Şüphesiz (biyografisine göre 1.83 boyunda, tam olarak benimle aynı boyda olan) John F. Kennedy, *kendi* yatılı okulunda *çömelmek* zorunda kalmamıştı. Hayır, bu tamamen farklı bir felaketti ve damlayan su yavaşça bedenimi ıslatırken, acaba burada Büyük Belki’yi bulabilecek miyim yoksa büyük bir yanlış hesaplama mı yaptım diye düşündüm.

Duştan sonra, belime bir havlu sanlı halde banyo kapısını açtığımda çok gür kahverengi saçlan olan, kısa boylu, kaslı bir çocuk gördüm. Odanın kapısından devasa, askerî yeşil renkli bir silindir çanta çekiyordu. Boyu yalnızca bir buçuk metre kadardı ama tıpkı bir Adonis maketi gibi yapılydı ve onunla birlikte, kötü bir sigara kokusu da içeri girdi. *Harika*, diye düşündüm. *Oda arkadaşım la çıplak tanışıyorum*. Çantasını odaya fırlattı, kapıyı kapattı ve bana doğru yaklaştı.

“Ben Chip Martin,” diye beyan etti derin bir tonla ve bir radyo DJ’inin sesiyle. Ben daha cevap veremeden ekledi: “Elini sıkardım ama sanırım kıyafetlerini giyene kadar o havluyu sıkı sıla tutmalısın.”

Gülüp başımla selam verdim (Havalı, değil mi? Başla selam.) ve “Ben Miles Halter. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Miles... "Yolum var gidilecek millerce, uyumadan önce'deki gibi mi?" diye sordu.

“Ne?”

“Bir Robert Frost şiiri. Hiç okumadın mı?”

Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

“Kendini şanslı say.” Gülümsedi.

Birkaç temiz iç çamaşırı, Adidas marka mavi bir futbol şortu ve beyaz bir tişört alıp bir saniye içinde geri döneceğimi mırıldandım ve tekrar banyoya sıvıştım. İyi bir ilk izlenim buraya kadardı.

“Annenle baban nerede?” diye sordum banyodan.

Amerikalı şair Robert Frost'un *Stopping by Woods on a Snowy Evening* (Karlı bir Gecede Omumda Durmak) adlı şiirinde yer alan bir cümle. Şiirin orijinalinde "Miles to go before I sleep" olarak geçen mısraya gönderme yapılyor. (ç.n.)

"Annemle babam mı? Baba şu anda Kaliforniya'da. Belki LaZ Boy marka koltuğunda oturuyordun Belki de kamyonunu sürüyordun Her halükârda içiyordun Annem, muhtemelen tam şu anda kampüsten dönüyordun"

Ta,” dedim, artık giyinmiştim ve bu kadar kişisel bir bilgiye nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Madem bilmek istemiyordum, o zaman sormamalıydım sanırım.

Chip birkaç çarşaf alıp üst ranzaya attı. “Ben üst ranza adamıyım. Umarım seni rahatsız etmez.”

“Ah, hayır. Fark etmez.”

“Görüyorum ki burayı dekore etmişsin,” dedi dünya haritasını .işaret ederek. “Hoşuma gitti.”

Ve sonra ülkelerin isimlerini saymaya başladı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, tekdüze konuşuyordu.

Afganistan.

Amerikan Samoası.

Andorra.

Arnavutluk.

Ve böyle devam etti. Başını kaldırıp benim şaşkın bakışlarımı fark edene kadar, Alan bitirmişti.

“Geri kalanım da sayabilirim ama büyük ihtimalle seni sıkardı. Yazın öğrendiğim bir şey. Tanrım, Alabama, New Hope'ta yaz aylarının ne kadar sıkıcı olduğunu hayal edemezsin. Fasulyelerin büyümesini izlemek gibi. Nerelisin bu arada?”

“Florida," dedim.

“Hiç gitmedim.”

“Oldukça şaşırtıcı, yaptığın şu ülke şeyi,” dedim.

“Evet, herkesin bir yeteneği vardır. Ben bir şeyler ezberleyebiliyorum. Ve sen de...”

“Hımm, birçok kişinin son sözlerini biliyorum ” Son sözleri öğrenmek bir tutkuydu. Başka insanların çikolatası vardı, benim de ölüm beyanlarım.

“Örneğin?”

“Henrik Ibsen'inkini severim. Bir oyun yazarıydı.” Ibsen hakkında birçok şey biliyordum fakat oyunlarının hiçbirini okumamıştım. Oyun okumayı sevmezdim. Biyografi okumayı severdim.

“Evet, kim olduğunu biliyorum,” dedi Chip.

“Peki, şey, bir süredir hastaymış ve hemşiresi ona şöyle demiş: ‘Bu sabah daha iyi hissediyor gibi

görünüyorsunuz.’ İbsey de ona bakıp şöyle demiş: ‘Tam tersi.’ Ve ölmüş.”

Chip güldü. “Korkunçmuş ama sevdim.”

Culver Creek’te üçüncü yılı olduğunu söyledi. Okulun ilk yılı olan dokuzuncu sınıfta başlamıştı ve şimdi benim gibi üçüncü sınıftaydı. Bursluyum, dedi. Tam bursu varmış. Buranın Alabama’daki en iyi okul olduğunu duymuş, bu yüzden başvuru yazısında uzun kitaplar okuyabileceği bir okulda okumayı ne kadar istediğini yazmış. Yazıda söylediğine göre mesele, babasının onu sürekli evdeki kitaplarla dövmesiymiş, bu yüzden Chip kendi güvenliği için kitaplarını kısa ve ciltsiz seçiyormuş. İkinci sınıftayken annesiyle babası boşanmış. Kendi deyimiyle “Creek”i sevmiş ama “Burada dikkatli olmalısın, hem öğrencilere hem de öğretmenlere karşı. Ve dikkatli olmaktan nefret ederim.” Sırıttı. Ben de dikkatli olmaktan nefret ediyordum ya da en azından nefret etmek istiyordum.

Bunları bana, çantasını eşeleyip kıyafetlerini umursamaz bir şekilde çekmecelere fırlatırken anlattı. Chip bir çorap çekmecesine ya da bir tişört çekmecesine olması gerektiğine inanmıyordu. Tüm çekmecelerin eşit yaratıldığına ve her birini, içine ne uyuyorsa onunla doldurmaya inanıyordu. Annem görse ölürdü.

Chip “bavulunu boşaltmayı” bitirir bitirmez, kaba bir şekilde omzuma vurup, “Umarım görüldüğünden daha güçlüsündür,” dedi ve kapıyı arkasından açık bırakarak çıktı. Birkaç saniye sonra kafasını içeri uzattı ve benim hareketsiz durduğumu gördü. “Peki, haydi, Miles Halter. Yapacak işlerimiz var.”

Chip’e göre kampüsteki tek kablolu yayına sahip televizyonu barındıran televizyon odasına gittik. Yaz boyunca depo olarak hizmet vermişti. Neredeyse tavana kadar koltuklar, buzdolapları ve sarılmış halılarla dolu olan televizyon odası, eşyalarını bulmaya ve çekiştirmeye çalışan çocuklarla kaynıyordu. Chip birkaç kişiye selam verdi ama beni tanıştırmadı. O koltuk dolu labirentte dolaşırken ben, mobilyalarını dar ön kapıdan geçirmek amacıyla manevralar yapan oda arkadaşı çiftlerini engellemek için elimden geleni yaparak odanın girişine yakın bir yerde durdum.

Chip’in eşyalarını bulması on dakika, televizyon odası ile 43 numaralı oda arasındaki yurt meydanından ileri geri dört tur atmamız bir saat sürdü. Bittiğinde, Chip’in mini buzdolabının içine kıvrılıp orada bin yıl boyunca uyumak istedim ama Chip’in hem yorgunluğa hem de kalp krizine karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Koltuğuna oturdum.

Koltuktan bahsederek, “Bunu birkaç yıl önce mahallemde bir kaldırım kenarında dururken buldum,” dedi, Playstation 2’ni küçük sandığının üzerinde kurmaya çalışırken. “Derisinde birkaç çatlak olduğunu biliyorum ama kabul et, harbiden güzel bir koltuk.” Deride birkaç çatlaktan fazlası vardı yaklaşık yüzde otuz bebek mavisini suni deri ve yüzde yetmiş köpükten oluşuyordu ama bana harbiden iyi gelmişti.

“Tamam,” dedi. “Neredeyse bitirdik.” Çalışma masasına doğru yürüdü ve çekmecedan bir rulo bant çıkardı. “Sadece bavuluna ihtiyacımız var.”

Ayağa kalktım, bavulu yatağın altından çekip çıkardım; Chip, bavulu koltuk ile Playstation 2’nin arasına yerleştirdi ve banttan ince şeritler koparmaya başladı. Bunları, SEHPA kelimesini oluşturacak şekilde bavula yapıştırdı.

“İşte,” dedi. Oturdu ve ayaklarını, şey, sehpanın üzerine koydu. “Bitti.”

Yanına oturdum, bana baktı ve birdenbire şöyle dedi: “Dinle. Seni Culver Creek sosyal hayatına ben sokmayacağım.”

“Ah, tamam,” dedim ama kelimelerin boğazıma takıldığını duyabiliyordum. Daha az önce parlak, sıcak güneşin altında bu çocuğun koltuğunu taşımıştım ve şimdi benden hoşlanmıyor muydu yani?

“Temelde burada iki grup vardır,” diye açıkladı artan bir aceleyle konuşarak. “Düzenli yatılılar vardır, benim gibi ve bir de Hafta İçi Savaşçıları vardır; burada kalırlar ama hepsi Birmingham’da yaşayan zengin çocuklardır ve her hafta sonu evlerine, ebeveynlerinin klimalı malikânelerine giderler. Bunlar havalı çocuklardır. Onlardan hoşlanmam, onlar da benden hoşlanmazlar; yani eğer buraya devlet okulunda havalı bir bok olduğunu, bu yüzden burada da havalı bir bok olacağım düşünerek geldiysen, en iyisi benimle birlikte görünme. Devlet okuluna gittin, değil mi?”

“Şey...” dedim. Beyinsizce, koltuğun derisindeki çatlakları çekiştirmeye, parmaklarımı köpüksü beyazlığa daldırmaya başladım.

“Evet, büyük ihtimalle gittin çünkü özel okula gitmiş olsaydın, lanet şortun üzerine otururdu.” Güldü.

Şortumu tam kalça kemiğimin altına gelecek şekilde giyerdim ki bunun havalı olduğunu düşünüyordum. Sonunda, “Evet, devlet

okuluna gittim. Ama orada havalı bir bok değildim, Chip. Sıradan bir boktum,” dedim.

“Hah! Bu iyi. Ve beni Chip diye çağırma. Bana Albay de.” Kahkahamı bastırdım. “*Albay* mı?”

“Evet. Albay. Ve biz de sana... hımm. Tıknaz diyelim.”

“Ne?”

“Tıknaz,” dedi Albay. “Çünkü cılızsın. Buna ironi deniyor, Tıknaz. Hiç duymuş muydun? Şimdi, haydi gidip birkaç sigara alalım ve bu yıla başlayalım.”

Odadan yine takip edeceğimi farz ederek dışarı çıktı ve bu sefer takip ettim. Güneş, insaf ederek ufka doğru alçalıyordu. Beş kapı geçerek 48 numaralı odaya yürüdük. Bir beyaz tahta, bantla kapıya yapıştırılmıştı. Mavi tahta kalemle üstüne şunlar yazılmıştı: *Alaska’nın tek kişilik bir odası var.*

Albay bana şunları açıkladı:

1. Bu Alaska’nın odasıydı ve
2. tek kişilik odası vardı çünkü oda arkadaşı olması gereken kız, geçen senenin sonunda okuldan atılmıştı ve
3. Alaska’da sigara vardı oysaki
4. Albay bana sigara içip içmediğimi sormayı ihmal etmişti ve
5. içmiyordum.

Kapıyı sesli bir şekilde bir kere çaldı. Kapının ardından birisi bağırdı. “Ah Tanrım, içeri gir, küçük kısa adam çünkü çok iyi bir hikâyem var.”

İçeri girdik. Kapıyı arkamdan kapatmak için döndüm, Albay başım iki yana salladı. “Yediden sonra, bir kızın odasıdaysan kapıyı açık bırakmalısın.” Ama onu zar zor duyabildim çünkü tüm insanlık tarihindeki en seksi kız, bir kot şort ve şeftali rengi kolsuz bir gömlekle önümde duruyordu. Ve Albayla konuşuyordu, yüksek sesli ve hızlı bir şekilde.

“Yazın ilk günü, şu Justin denen çocukla birlikte eski, büyük Vine Station’daydım ve evinde koltukta oturmuş televizyon izliyorduk hatırlatayım, zaten Jake’le çıkıyorum aslında hâlâ onunla çıkıyor olmam yeterince mucizevi ama Justin çocukluk arkadaşım, neyse, televizyon izliyorduk ve SAT3 falan hakkında sohbet ediyorduk, Justin kolunu bana doladı, ben de, *ah ne hoş, çok uzun zamandır arkadaşısız ve bu tamamen rahatlatıcı*, diye düşünüyordum ve sadece sohbet ediyorduk, sonra analogilerle ya da öyle bir şeyle ilgili bir cümlemin tam ortasıdaydım ve bir atmaca gibi uzanıp mememi sıktı. SIKTI. Fazla sıkı, iki üç saniyelik bir SIKMA. Ve düşündüğüm ilk şey, *tamam, kalıcı izler bırakmadan önce mememi bu kışkaçtan nasıl kurtarırım?* oldu ve düşündüğüm ikinci şey de şuydu: *Tanrım, Takumi ile Albay’a anlatmak için sabırsızlanıyorum*”

Albay bir kahkaha attı. Ben, kısmen bu minyon (ama Tanrım, biçimli) kıزدan yayılan sestem, kısmen de duvarlarına dizilmiş kitap yığınlarından afallamış halde, öylece baktım. Kitaplığı, kitap raflarını doldurmuş ve bunlardan taşarak duvarlara yaslanmış, bel yüksekliğinde kitap yığınları oluşturmuştu. Eğer sadece bir tanesi oynatılsaydı, Sanırım domino etkisiyle üçümüz de boğucu bir edebiyat külliyatının içinde boğulabilirdik.

“Oldukça komik hikâyeme gülmeyen çocuk kim?” diye sordu.

“Ah, doğru. Alaska, bu Tıknaz. Tıknaz, insanların son sözlerini ezberliyor. Tıknaz, bu Alaska. Yaz boyunca memesini sıktırmış.” Elini uzatarak bana yaklaştı ve son anda aşağı doğru hızlı bir hareket yaparak, şortumu aşağı çekti.

“Bu, Alabama eyaletindeki en büyük şort!”

“Bol şort seviyorum,” dedim utanmış bir şekilde ve şortumu yukarı çektim. Eskiden Florida’da havalıydı.

“Şimdiye kadarki ilişkimizde tavuk bacaklarını baştan aşağı çok fazla gördüm, Tıknaz,” dedi Albay ifadesizce. “Alaska. Bize birkaç sigara sat.” Ve sonra her nasılsa Albay, içmeye hiç niyetimin olmadığı bir paket Marlboro Lights için beş dolar ödemeye beni ikna etti. Alaska’yı bize katılmaya davet etti ama o, “Takumi’yi bulup Sıkma’yı anlatmalıyım,” dedi. Bana dönüp, “Onu gördün mü?” diye sordu. Takumi’yi görüp görmediğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Peki. O zaman birkaç dakika sonra gölde buluşuruz.” Albay başını salladı.

Gölün kenarında ve Albaydın söylediğine göre sahte olan kumsalın tam önünde çiftli salıncağa oturduk. Mecburi espriyi yaptım: “Memelerimi avuçlama.” Albay mecburi bir kahkaha attı, sonra, “Sigara ister misin?” diye sordu. Daha önce hiç sigara içmemiştim ama Roma’da...4

“Burası güvenli mi?”

“Tam olarak değil,” dedi, sonra bir sigara yakıp bana uzattı. Bir nefes çektim. Öksürdüm. Hırıldadım. Nefesim kesildi. Tekrar öksürdüm. Kusmayı düşündüm. Başım dönerken sallanan bankı tuttum ve sigarayı yere atıp ayağımla ezdim; Büyük Belki’nin sigara içermediğine ikna olmuşum.

“Çok mu sigara içersin?” Güldü, sonra gölün karşısındaki beyaz bir lekeyi işaret etti. “Şunu görüyor musun?”

“Evet,” dedim. “Ne bu? Kuş mu?”

“Kuğu,” dedi.

“Vay canına. Kuğusu olan bir okul. Vay canına.”

“Bu kuğu, şeytanın dölü. Asla şimdi olduğumuzdan daha fazla yaklaşma.”

4“Roma’da Romalı gibi davran” diye devam eden bir özdeyiş, (ç.n.)

“İnsanlarla bazı sorunları var. Kötü muamele görmüş ya da öyle bir şey olmuş. Seni parçalar. Sigara içmek için gölün etrafında dolaşmamızı engellemek adına onu buraya Kartal koydu.”

“Kartal mı?”

“Bay Stames. Kod adı Kartal. Rehber Öğretmen. Öğretmenlerin çoğu kampüste yaşıyor ve hepsi bizi basabilir. Ama yalnızca Kartal yurda yakın yaşıyor ve her şeyi görebilir. Sigara kokusunu, sekiz kilometre öteden falan alabilir.”

“Şu arkadaki ev değil mi?” diye sordum işaret ederek. Karanlığa rağmen evi oldukça net görebiliyordum, bu yüzden o da büyük ihtimalle bizi görebilirdi.

“Evet ama dersler başlayana kadar, tam olarak yıldırım harekâtı moduna geçmez,” dedi Chip ilgisizce.

“Tanrım, eğer başımı derde sokarsam, annemle babam beni öldürür,” dedim.

“Abartıyorsun sanırım. Ama bak, başın derde girecek. Yine de yüzde doksan dokuzunu ebeveynlerinin bilmesi gerekmiyor. Okul, annenle babanın burada boka battığını düşünmesini, *senden* daha fazla istemez.” İnce bir duman bulutunu kuvvetlice göle doğru üfledi. İtiraf etmeliydim: Bunu yaparken havalı duruyordu. Bir şekilde daha uzun boylu gibi görünüyordu. “Neyse, başın derde girdiğinde kimseyi ele verme yeter. Buradaki küstah zenginlerden, genelde sadece dişçilik işlerine ve babama ayırdığım ateşli bir tutkuyla nefret ediyorum. Ama bu, onları ispiyonlayacağım anlamına gelmiyor. Aşağı yukarı en önemli şey, asla asla asla asla ispiyonlamamak.”

“Tamam,” dedim, buna rağmen merak ediyordum: *Eğer biri suratımı yumruklarsa, kapıya çarptığım konusunda ısrar mı etmem gerekiyor?* Bu biraz aptalca görünüyordu. Eğer başlarını belaya sokartıyorsan, kabadayılardan ve göt heriflerin hakkından nasıl gelebilirdin ki? Yine de Chip’e sormadım.

“Pekâlâ, Tıknaz. Akşamın, gidip kız arkadaşımı bulmak zorunda olduğum noktasına ulaştık. Şimdi nasılsa asla içmeyeceğin şu sigaralardan birkaçını bana ver, daha sonra görüşürüz.”

Bir süre salıncakta takılmaya karar verdim; kısmen sıcaklık sonunda dağılıp bunaltıcı fakat yine de hoş olan bir ısıya, yirmi beş dereceye falan düştüğü için, kısmen de Alaska’nın gelebileceğini düşündüğüm için. Ama neredeyse Albay gider gitmez, böcekler doluştu: Görünmeyen tatarcıklar (ki bilginiz olsun,

görebiliyorsunuz5) ve sivrisinekler etrafıma öyle bir toplandı ki çırpıtları kanatlarının minik sesleri kulağa kakofoni gibi geliyordu. Ben de sigara içmeye karar verdim.

Şimdi, diye düşündüm, *duman böcekleri uzaklaştıracak*. Ve bir dereceye kadar uzaklaştırdı da. Yine de eğer böceklerden korunmak için sigara içmeye başladığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum. Sigara içmeye başladım çünkü 1. çiftli salıncakta tek başıyaydım, 2. sigaram vardı ve 3. fark etmişim İd eğer benden başka herkes öksürmeden sigara içebiliyorsa ben de pekâlâ içebilirdim. Kısacası çok iyi bir nedenim yoktu. Yani tamam, öyleyse şöyle diyelim, 4. böcekler yüzündendi.

Midemin bulandığını, başımın döndüğünü ve yan keyifli bir şekilde kafamın iyi olduğunu hissetmeden önce tam üç nefes çekmeyi başarabilmişim. Gitmek üzere ayağa kalktım. Ben kalkarken arkamdan bir ses şöyle dedi:

“Gerçekten son sözleri mi ezberliyorsun?”

İngilizce metinde tatarcık *no see um* olarak geçiyor. Isırdıkları zaman acıtan bu sinekler genellikle Florida gibi, koşutların daha uygun olduğu bölgelerde yaşar. *No see um* Türkçeye “görülmeyen sinek” şeklinde çevrilebilir. Yazar da kelime anlamına gönderme yapıyor. (ed.n.)

Koşup yanıma geldi ve omzumu tutup beni salıncağa geri itti.

“Evet,” dedim. Ve sonra tereddüt ederek ekledim: “Test etmek ister misin?”

“John F. Kennedy,” dedi.

“Bu ortada,” dedim.

“Ah, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır. Bunlar son sözleriydi. Birisi, ‘Sayın Başkan, Dallas’ın sizi sevmediğini söyleyemezsiniz,’ demiş, Kennedy de ‘Bu ortada,’ demiş... Sonra da vurulmuş.”

Güldü. “Tanrım, korkunç. Gülmemeliyim. Ama güleceğim.” Sonra tekrar güldü. “Tamam, Bay Meşhur Son Sözler. Bir tane de bende var.” Tıka basa dolu sırt çantasına uzandı ve bir kitap çıkardı. “Gabriel Garda Mârguez. *Labirentindeki General*/ Kesinlikle en sev. diklerimden biri. Simon Bolívar hakkında.” Simon Bolívar’ın kim olduğunu bilmiyordum ama sormama fırsat tanımadı. “Tarihî bir roman, bu yüzden doğru olup olmadığını bilmiyorum ama kitaptaki son sözleri ne biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun. Ama sana söylemek üzereyim, Senyör Veda Sözleri.”

Ve sonra bir sigara yakıp o kadar kuvvetli ve o kadar uzun süre çekti ki hepsinin bir çekişte yanıp kül olacağım düşündüm. Üfledi ve okudu.

“‘O,’ yani Simon Bolívar‘şanssızlıkları ile hayalleri arasındaki pervasızca yarışın, o anda bitiş çizgisine ulaşmakta olduğunun kahredici keşfiyle sarsılmıştı. Geri kalanı karanlıktı. ‘Lanet olsun,’ diye iç geçirdi. ‘Bu labirentten nasıl çıkacağım!’”

Güzel son sözleri duyduğum anda anlardım ve bu Simon Bolívar denilen arkadaşın bir biyografisini edinmem gerektiğini aklıma yazdım. Güzel son sözlerdi ama tam anlamamıştım. “Peki labirent ne?” diye sordum.

O an, Alaska’nın güzel olduğunu söylemek için herhangi bir zaman kadar iyi bir zamandı. Yanımdaki karanlıkta ter, güneş ışığı ve vanilya kokuyordu ve ince bir Ay’ın aydınlattığı gecede, ancak silüetinden biraz daha fazlasını görebiliyordum; sigara içtiği ve sigaranın kızgın ucunun, yüzünü soluk kırmızı bir ışıqla yıkadığı zamanlar dışında. Ama karanlıkta bile gözlerini, o ateşli zümrütleri görebiliyordum. Her girişimine destek olmaya sizi önceden ikna eden türde gözleri vardı. Ve dar, kolsuz gömleğini geren göğüsleri, salıncağın altında ileri geri sallanan kavisli bacakları ve masmavi boyanmış ayak parmaklarından sallanan sandaletleriyle yalnızca güzel değil, aynı zamanda seksiydi de. Tam o anda, ona labirenti sorduğum an ile onun bana cevap verdiği an arasında, kavislerin, kızların vücutlarının bir yerden diğerine doğru kıvrımlandığı binlerce yerin *önemini* idrak ettim; topuktan ayak bileğine, oradan baldıra, baldırdan kalçaya, kalçadan göğse, *göğüsten* boyna, boyundan kayak yamacı gibi olan burna, oradan alna, alından omza, omuzdan sırtın içbükey kavisine, oradan popoya vs. Kavisleri daha önce de *fark etmişim* elbette ama ehemmiyetlerini tam anlamıyla kavramamıştım.

Ağzı, nefesinin havadan daha sıcak olduğunu hissedebileceğim kadar yakınımıdaydı ve şöyle dedi: “Gizem de burada, değil mi? Labirent yaşamak mı yoksa ölmek mi? Hangisinden kaçmaya çalışıyordu, dünyadan mı yoksa dünyanın sonundan mı?” Konuşmaya devam etmesini bekledim ama bir süre sonra cevap istediği belli oldu.

“Ah, bilmiyorum,” dedim sonunda. “Odandaki o kitapların hepsini gerçekten okudun mu?”

Güldü. “Ah Tanrım, hayır. Belki üçte birini okumuşumdur. Ama hepsini *okuyacağım*. Ona Hayat Kütüphanesi diyorum. Küçüklüğümden beri her yaz, indirimli satışlardan ilginç görünen tüm kitapları aldım. Yani her zaman okuyacak bir şeyim oluyor. Ama yapacak çok şey var: içüecek sigaralar, yapılacak seksler, sallanılacak salıncaklar. Yaşlı ve sıkım olduğumda, okumak için daha fazla zamanım olacak.”

Ona Albay’ın Culver Creek’e geldiği zamanki halini hatırlattığımı söyledi. Birinci sınıfta birlikte okumuşlardı ve ikisi de kendi deyimiyle “içkiye ve yaramazlığa ortak ilgisi olan” burslu çocuklardı.

İçki ve yaramazlık sözcükleri, annemin “yanlış arkadaş grubu” olarak adlandıracağı kişilere denk geldiğim konusunda endişelenmeme neden oldu ama yanlış arkadaş grubuna göre ikisi de korkunç derecede zeki görünüyordu. Öncekinin ucuyla yeni bir sigara yakarken Albay’ın zeki olduğunu ama Creek’e gelene kadar hayatım yeterince yaşamamış olduğunu söyledi.

“Çabucak bu sorundan kurtuldum.” Gülümsedi. “Kasıma kadar, ona ilk kız arkadaşım bulmuştum, Janice adında son derece hoş, Hafta İçi Savaşçısı olmayan bir kızdı. Bir ay sonra kızı terk etti çünkü fakirliğe bulanmış kam için fazla zenginmiş, ama boş ver. İlk eşek şakamızı o yıl yaptık, 4 numaralı sınıfı ince bir bilye tabakasıyla doldurduk. O zamandan beri ilerleme kaydettik tabii ki.” Güldü. Böylece Chip, eşek şakalarının askerî tarzdaki planlayıcısı yani Albay olmuştu ve Alaska da hep Alaska’ydı, şakaların arkasındaki destansı yaratıcı.

“Onun gibi zekisin,” dedi. “Daha sessizsin gerçi. Ve daha şirin, ama az önce bunu söylemedim say çünkü erkek arkadaşımı seviyorum.”

“Evet, sen de fena değilsin,” dedim, ütifatıyla kendimden geçmiş halde. “Ama az önce böyle bir şey söylemedim say çünkü kız arkadaşımı seviyorum. Ah, bekle. Doğru. Kız arkadaşım yok.”

Güldü. “Endişelenme, Tıknaz. Eğer sana bulabileceğim bir şey varsa o da kız arkadaşdır. Hadi bir anlaşma yapalım: Sen labirentin ne olduğunu ve ondan nasıl çıkılacağım bul, ben de sana yatacağın birini bulayım.”

“Anlaştık.” El sıkıştık.

Daha sonra, Alaska’nın yanında yurtlara doğru yürüdüm. Ağustos böcekleri tek notalı şarkılarını tıpkı evde, Florida’da yaptıkları gibi

mırıldanıyordu. Karanlıktan geçerek yola çıktığımızda bana dönüp “Gece yürürken korkup salakça ve utanç verici olmasına rağmen eve koşmak istediğin oldu mu hiç?” diye sordu.

Bu, tam anlamıyla yabancı olan birisine itiraf etmek için fazla gizli ve kişisel bir şey gibi gelmişti ama ona cevap verdim. “Evet, kesinlikte.”

Bir anlığına sessiz kaldı. Sonra elimi tutup, “Koş koş koş koş,” diye fısıldadı ve peşinden beni de sürükleyerek fırladı.

yüz yirmi yedi gün önce

Ertesi gün öğleden sonra, bir Van Gogh posterim kapının arkasına yapıştırırken gözlerimi kırparak teri uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Albay koltukta oturmuş, posterin düz olup olmadığını inceliyor ve Alaska’yla ilgili bitmez tükenmez sorularımı cevaplıyordu. *Hikâyesi ne?* “Vine Stationlı. Fark etmeden oranın yanından geçip gidebilirmişsin ve anladığıma göre zaten böyle yapmalıymışsın. Erkek arkadaşı bursla Vanderbilt’e gidiyor. Bir grupta bas çalışıyor. Ailesi hakkında fazla bir şey bilmiyorum.” *Ondan gerçekten hoşlanıyor mu?* “Sanırım. Onu aldatmadı ki bu bir ilk.” Ve böyle devam etti. Bütün sabah başka bir şeyle ilgüenemedim, ne Van Gogh posteriyle ne bilgisayar oyunları... hatta o sabah Kartal’ın getirdiği ders programıyla bile. Kartal kendini de tanıtmıştı:

“Culver Creek’e hoş geldiniz, Bay Halter. Buradasize büyük oranda özgürlük tanınır. Eğer kötüye kullanırsanız pişman olursunuz. İyi bir delikanlıya benziyorsunuz. Size veda etmek zorunda kalmak istemem.”

Sonra ya ciddi ya da ciddi şekilde şeytani bir bakışla gözlerini dikip bana baktı. “Alaska buna Kıyamet Bakışı diyor,” dedi Albay, Kartal gittikten sonra. “Bunu bir dahaki görüşünde, enselenmişsindir.”

“Tamam, Tıknaz,” dedi Albay, ben posterden uzaklaşırken. Tamamen düz değildi ama yeterince iyiydi. “Alaska’yı bu kadar sorduğun yeter. Hesabıma göre, bu okulda doksan iki kız var ve her

biri Alaska’dan daha *aş* çılgındır ki şunu da ekleyebilirim, *onun zaten bir erkeğe arkadaşı var*. Öğle yemeğine gidiyorum. Bugün, *bufriedo* günü.” Kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı. Kara sevdaya tutulmuş bir aptal gibi hissederek, kapıyı kapatmak için ayağa kalktım. Çoktan yurt çimenliğini yanlamış olan Albay arkasına döndü. “Tanrım. Gelmiyor musun?”

Alabama hakkında birçok kötü söz söyleyebilirsiniz ama Alabamalılann yok yere fritözlerden korktuklarını söyleyemezsiniz. Creek’teki o ilk haftada, kafeterya kızarmış tavuk, kızarmış şnitzel ve kızarmış sebze denen lezzetli dünyaya adım atmamı sağlayan kızarmış bamya servis etmişti. Bir yanım göbek salata da kızartmalarını beklemişti. Fakat şaşırtıcı derecede (ve anlaşılabilir bir şekilde) obez olan Culver Creek aşçısı Maureen’in yarattığı *bufriedo* isimli yemekle hiçbir şey boy ölçüşemezdi. Fritözde kızartılmış bir fasulyeli *burrito*6 olan *bufriedo*, kızartmanın yemeği *daima* güzelleştireceğini su götürmez bir şekilde kanıtlamıştı. O öğleden sonra Albay ve tanımadığım beş çocukla birlikte daire şeklinde bir masada kafeteryada otururken, dişlerimi ilk *bufriedo**mun çıtır çıtır kabuğuna geçirdim ve bir yemek orgazmı yaşadım. Annem fena yemek yapmazdı ama hemen o anda, Şükran Günü’nde eve giderken Maureen’i de yanımda götürmek istedim.

Albay, sallanıp duran tahta masada oturan çocuklara beni (“Tıknaz” olarak) tanıttı ama yalnızca dün Alaska’nın bahsettiği Takumi ismini aklımda tutabildim. Albay’dan sadece birkaç santimetre uzun, Japon bir çocuk olan Takumi, ben yavaşça çiğneyerek fasulyeli çıtırtının tadım çıkarırken ağzı dolu bir halde konuşuyordu.

“Tamun,” dedi Takumi, “hiçbir şey, bir insanın ilk *bufriedo**sunu yiyişini izlemeye benzemez.”

6 Dürüme benzer bir Meksika yemeği, (ç.n.)

dığı için, kısmen de sadece yiyebildiğim kadar yemek istediğim için. Ama Takumi böyle bir tevazu göstermiyordu; konuşurken yiyebiliyor, çiğneyebiliyor ve yutabiliyordu ki böyle de yaptı.

rendiğime göre Albay’ın “Üçlü Bahis” olarak adlandırdığı şey yüzün L

IIa

den önceki öğrenim yılının son haftasında okuldan atılmışlardı; Culver Creek’te kovulmayla sonuçlanan suçlardan üçünü birden işlerU ken yakalanmışlardı. Kartal onları bastığında, çıplak halde yatakta w beraber yatıyorlardı (“cinsel temas” bir numaralı suçtu), çoktan sar| hoş olmuşlardı (2 numara) ve esrar içiyorlardı (3 numara). Söylentilere göre birisi onları ele vermişti ve Takumi kim olduğunu bulmaya niyetli gibi görünüyordu; en azından, ağzı *bufriedo*’yla tıka basa doluyken bunu bağırarak söyleyecek kadar niyetliydi.

“Paul göt herifin tekiydi,” dedi Albay. “Ben onları ele vermezdim ama Paul gibi Jaguar süren bir Hafta İçi Savaşçısıyla ilişki yaşayan biri, başına geleni hak eder.”

“Ahbap,” diye karşılık verdi Takumi, “kuz arkodoşun,” sonra ağzındaki lokmayı yuttu, “Hafta İçi Savaşçısı.”

“Doğru.” Albay bir kahkaha attı. “Ne kadar utansam da bu inkar edilemez bir gerçek. Ama Paul kadar göt değil.”

“Pek sayılmaz.” Takumi sırtıttı. Albay tekrar güldü, bense neden kız arkadaşını savunmadığını merak ettim. Benim kız arkadaşım Jaguar süren, sakallı bir Tepegöz olsa bile umursamazdım, sevişeceğim birine sahip olduğum için minnettar olurdum.

O akşam, Albay sigaraları almak için 43 numaralı odaya uğradıktan sonra (görünüşe göre onlann

teknik olarak *benim* olduğunu unutmuştu) beni de dışarı çağırmadığında fazla umursamadım. Devlet Yemek sohbeti, Alaska'nın oda arkadaşı olması gereken Marya ve bir Hafta İçi Savaşçısı olan erkek arkadaşı Paul'e odaldandı. Öğölculunda, şu veya bu tür insanlardan nefret etmeyi alışkanlık haline getirmiş bir sürü insan tanımıştım inekler, hazırlıklardan nefret ederdi vs.ve bu, bana her zaman büyük bir zaman kaybı gibi gelmişti. Albay öğleden sonrayı nerede geçirdiğini veya akşamı nerede geçireceğini söylememiştir ama giderken kapıyı arkasından kapattı, bu yüzden istenmediğimi tahmin ettim.

İyi ki de öyle oldu: Geceyi internette gezinerek (yemin ederim, porno yoktu) ve Richard Nixon ve Watergate skandalıyla ilgili *The FinalDays* kitabını okuyarak geçirdim. Akşam yemeği için, Albay'ın kafeteryadan gizlice aldığı, buzdolabındaki *bufriedo*'yu mikrodalga fırında ısıttım. Bu bana Florida'daki geceleri hatırlatmıştı fakat yemek daha iyiydi ve klima yoktu. Yatakta uzanıp kitap okumak, keyifli bir aşinalık hissi uyandırdı.

Annemin öğütleyeceğine emin olduğum şeye kulak asmaya ve ilk ders gününden önce, iyi bir gece uykusu almaya karar verdim. Fransızca n, saat 00.10'da başlıyordu; birkaç kıyafet giymenin ve sınıfa gitmenin sekiz dakikadan fazla sürmeyeceğini düşünerek alarmı 08:02'ye kurdum. Duş aldım ve uykunun beni sıcaktan kurtarmasını bekleyerek yatağa uzandım. 23.00 civarında, eğer tişörtümü çıkarırsam ranzama tutturulmuş ufak vantilatörün daha büyük bir fark yaratabileceğini idrak ettim ve nihayet çarşafların üstünde, üzerimde yalnızca boxer'la uykuya daldım.

Bu, birkaç saat sonra, terli ve etli iki elin beni öldürürcesine sarsmasıyla uyandığımda verdiğime pişman olduğum bir karardı. Anında ve tamamen uyandım, dehşete kapılmış bir halde yatakta dik bir şekilde otururken nedense sesleri anlayamıyordum, neden ses olduğunu bile anlayamıyordum ve zaten saat kaçtı ki? Sonunda zihnim duyacak kadar berraklaştı. “Hadi, evlat. Kıcını tekmelettirme. Hemen ayağa kalk,” lafını duyabildim ve sonra üst ranzadan bir ses geldi: “Tanrım, Tıknaz. *Kalk işte*” Böylece ayağa kalktım ve hayal meyal üç silüeti ilk defa gördüm. İçlerinden ikisi beni tuttu, her birinin eli bir kolumdaydı ve beni odadan dışarı çıkardılar. Yoldayken Albay mırıldandı. “İyi eğlenceler. Ona çok kaba davranma, Kevin.”

Neredeyse koşarak beni yurt binamın arkasından ve futbol sahasından geçirdiler. Zemin çimliydi ama çakıllıydı da ve neden kimsenin bana ayakkabı giymemi söyleme nezaketini göstermediğim ve neden iç çamaşırla, tavuk bacaklarım dünyaya teşhir edilmiş halde dışarıda olduğumu merak ediyordum. Aklıma binlerce aşağılanma şekli geldi: *Şu yeni gelen üçüncü sınıftaki Miles Halter* uar ya, *yalnızca* boxerla *futbol kalesine kelepçelenmiş*. Beni ormana götürdüklerini ki tam o anda oraya yönelmiş gibi görünüyorduk ve ilk günümde harika görüneyim diye beni öldüresiye dövdüklerini hayal ettim. Ve onca zaman sadece ayaklanma baktım çünkü onlara bakmak ve düşmek istemiyordum; bu yüzden büyük taşlardan kaçınmaya çalışarak adım attığım yerlere dikkat ettim. Savaş ya da sıvış içgüdüsünün içinde tekrar tekrar kabardığım hissettim ama savaşmanın ya da sıvışmanın bende daha önce asla işe yaramadığım biliyordum. Dolambaçlı yoldan geçirerek beni sahte kumsala götürdüler ve o anda ne olacağını anladım harika bir eski moda göle fırlatma olayıydı ve sakinleştim. Bununla başa çıkabilirdim.

Kumsala vardığımızda, bana kollanmı yanlanma koymamı söylediler ve en iri yan çocuk kumdan iki koli bandı rulosu çıkardı. Bir asker gibi kollanm düz bir şekilde yanıma dayalıyken, omuzlarımdan el bileklerime kadar beni mumyaladılar. Sonra beni yere fırlattılar; sahte kumsaldaki kum, düşüşümü yumuşatmıştı ama yine de başımı çarptım. İkisi bacakları bir arada tutarken, diğeri anladığıma göre Kevinkemikli, güçlü çeneli yüzünü benimkine o kadar yaklaştırmıştı ki alnından yukarı doğru çıkan jöle kaplı saç çivüeri yüzüme batıyordu. “Bu Albay için. O göt herifle takılmamalıydın,” dedi. Bacaklarını birleştirip bileklerimden kalçama kadar bantladılar. Gümüş bir mumya gibi görünüyordum. Onlar ağzımı bantlayıp kapatmadan hemen önce, “Lütfen çocuklar, yapmayın,” dedim. Sonra beni kaldırıp suya fırlattılar.

Batıyordum. Batıyordum ama panik veya başka bir şey hissetmek yerine, “Lütfen çocuklar, yapmayın,” cümlesinin, berbat son sözler olduğunu fark ettim. Ama sonra insan türünün o büyük mucizesi, suda

batmama özelliğimiz ortaya çıktı ve yüzeye doğru çıktığımızı hissedince, gecenin ılık havası ilk önce burnuma vursun diye elimden geldiğince kendimi çevirip döndüm ve nefes aldım. Ölmemiştim ve ölmeyecektim.

Peki, diye düşündüm, o kadar da kötü değildi.

Ama hâlâ küçük bir sorun vardı: Güneş doğmadan önce kıyıya ulaşmak. Önce layı şeridine göre konumumu belirlemeliydim. Eğer başımı fazla eğersen, tüm vücudumun yuvarlanmaya başlayacağını hissettim ve ölmenin çirkin yollarını içeren uzun listede “sırılsıklam olmuş beyaz *baxerla* yüzüstü” oldukça üst sıralardaydı. Bu yüzden gözlerimi çevirdim ve boynumu arkaya uzattım, üç metre bile uzakta olmayan kıyının başımın tam arkasında olduğunu görene kadar, gözlerim neredeyse suyun altına girmişti. Yüzmeye başladım; kolsuz, gümüş bir deniz kızı gibi. Hareket etmek için yalnızca kalçalarımı kullanıyordum, ta ki kırım sonunda gölün çamurlu dibine sürtünene kadar. O anda döndüm ve pis görünen bir havlunun yanında karaya vurana kadar kalçamla belimi kullanarak üç kere yuvarlandım. Bana bir havlu bırakmışlardı. Ne kadar düşünceliydiler.

Su, bandın altına sızmış ve yapışkanı gevşetmişti ama bazı yerlerde bant üç tabaka halinde sarılmıştı, bu da karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmamı gerektiriyordu. Nihayet sol elimi yukarı, göğsüme doğru kaydırmama ve bandı parçalamama yetecek kadar gevşedi.

Kumlu havluya sarındım. Odama gidip Chip’i görmek istemiyordum çünkü Kevin’m ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu; belki beni bekliyorlardı ve odama gidersem beni gerçekten hakarlardı, belki de onlara, “Tamam. Mesajınızı aldım. O sadece benim oda arkadaşım, arkadaşım değil,” mesajı vermem gerekiyordu. Hem zaten Albay’a karşı korkunç derecede dostane duygular beslemiyordum. *İyi eğlenceler*, demişti. *Evet*, diye düşündüm. *Çok eğlendim*.

Böylece Alaska’nın odasına gittim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat kapısının altında zayıf bir ışık görebiliyordum. Kapıyı yavaşça çaldım.

“Evet,” dedi, içeri girdim; ıslaktım, kumluydum ve üzerimde yalnızca bir havlu ile ıslak bir *baxer* vardı. Bu, aşikar bir biçimde, dünyanın en seksi kızının sizi görmesini istediğiniz bir vaziyet değildi ama bana az önce neler olduğunu açıklayabileceğini düşünmüştüm.

Kitabı eğdi ve omzuna bir çarşaf sardı halde yataktan kalktı. Bir anlığına endişeli gibi göründü. Dün tanıştığım kız gibi; şirin olduğumu söyleyen, eniyle, aptallıkla ve zekâyla dolup taşan kız gibi. Ve sonra bir kahkaha attı.

“Sanırım yüzmeye gittin, değil mi?” Ve bunu öyle sıradan bir gazele söylemişti ki herkesin bildiğini hissettim ve bütün bu lanet okulun acaba neden Miles Halter’ı muhtemelen boğmak üzere peşinen anlaştığını merak ettim. Ancak Alaska, Albay’dan *hoşlanıyordu* ve o anın kafa karışıklığında, boş gözlerle, ne soracağımı bile bilemez halde ona bakmakla yetindim.

“Ah, yapma,” dedi. “Hadi ama. Ne var biliyor musun? Gerçek sorunları olan insanlar var. Benim gerçek sorunlarım var. Anneciğin burada değil, o yüzden kendine gel, koca adam.”

Ona tek kelime etmeden çıkıp kendi odama gittim; arkamdan kapıyı çarparak Albayı uyandırdım ve paldır küldür yürüyerek banyoya girdim. Yosunlan ve gölün suyunu yıkayıp üstümden çıkarmak için duşa girdim fakat duş başlığı olduğunu sanan saçma musluk resmen bozuktu ve Alaska, Kevin ve o diğer çocuklar nasıl şimdiden

benden hoşlanmayabiliyorlardı ki? Duş almayı bitirdikten sonra kunılandım ve kıyafet bulmak için odaya girdim.

“Eee,” dedi. “Niye bu kadar uzun sürdü? Eve gelirken kayıp mı oldun?”

“Senin yüzünden olduğunu söylediler,” dedim ve sesim kızgınlığımı ele verdi. “Seninle takılmamam gerektiğini söylediler.”

“Ne? Hayır, bu herkesin başına gelir,” dedi Albay. “Bana da oldu. Seni göle fırlatırlar. Yüzüp çıkarsın. Eve gelirsin.”

“Öylece yüzüp çıkamadım,” dedim yavaşça, havlumun altından kot pantolonumu çekerken. “Beni koli

bandıyla bantladılar. Hareket bile edemedim.”

“Dur. Dur,” dedi ve karanlığın içinden bana bakarak ranzasından atladı. “Seni *bantladılar* mı? Nasıl?” Gösterdim: Bacaklarım birleşik ve ellerim yanlarımda bir mumya gibi durdum ve beni nasıl sardıklarını gösterdim. Sonra kendimi koltuğa attım.

“Tanrım! Boğulabilirdin! Yalnızca seni iç çamaşırınla suya atmaları ve kaçmaları gerekiyordu!” diye bağırdı. “Ne halt ettiklerini sanıyorlardı İd? Kimdi? Kevin Richman ve başka kim? Yüzlerini hatırlıyor musun?”

“Evet, san mm.”

“Ne halt etmeye bunu yaptılar ki?” diye hayret etti.

“Onlara bir şey mi yaptın?” diye sordum.

“Hayır, ama onlara bir şey yapacağımdan şimdi adım gibi eminim. Haklarından geleceğiz.”

“Büyük bir mesele değildi. İyiyim.”

“Ölebilirdim” Öyle olabilirdi, Sanırım. Ama ölmemiştim.

“Şey, belki yann Kartal’a gidip ona söylemeliyim,” dedim.

“Kesinlikle olmaz,” diye cevap verdi. Yerde duran buruşuk şortuna doğru yürüdü ve bir paket sigara çıkardı. İki tane yakıp birini

bana uzattı. O lanet şeyin bepsini içtim. “Öyle yapmayacaksın,” diye devam etti, “çünkü burada boklar böyle temizlenmez. Hem ayrıca adının ispiyoncuya çıkmasını gerçekten istemezsin. Ama o piçlerle ilgileneceğiz, Tıknaz. Söz veriyorum. Arkadaşlarımdan biriyle ulaştıklarına pişman olacaklar.”

Albay beni arkadaşı olarak adlandırmamasının, onun arkasında durmamı sağlayacağını düşündüyse... evet,haklıydı. “Alaskabu gece bana karşı biraz zalimdi,” dedim. Eğilip boş bir masa çekmecesini açtım ve bunu eğreti bir küllük olarak kullandım.

“Dediğim gibi, dengesizdir.”

Üzerimde bir tişört, şort ve çorapla yatağa girdim. Ne kadar içler acısı bir şekilde sıcak olursa olsun, diye karar verdim, Creek’tekiher gece kıyafetlerimle yatacağım; neyin ne zaman olacağını asla bilmediğiniz bir yerde muhtemelen hayatımda ilk kez korkuyu ve ya şama heyecanını hissediyordum.

yüz yirmi altı gün önce

"peki, savaş başladı,” diye bağırdı Albay ertesi sabah. Dönüp saate baktım: 07.52. Culver Creek’te ilk dersim, Fransızca, on sekiz dakika içinde başlıyordu. Gözlerimi birkaç kere kırıp iyice eskimiş ve bir zamanlar beyaz olan spor ayakkabılarını bağcıklarından tutarak koltuk ile SEHPA arasında duran Albay’a baldım. Uzun bir süre o bana baktı, ben de ona baktım. Ve sonra, neredeyse yavaş çekimde, Albay’ın yüzünde bir sırıtış belirdi.

“Haklarını vermeliyim,” dedi sonunda. “Bu oldukça zekiceydi.”

“Ne?” diye sordum.

“Dün gece, sanırım seni uyandırmadan önce ayakkabılarıma işemişler.”

“Emin misin?” diye sordum gülmemeye çalışarak.

“Koklamak ister misin?” diye sordu, ayakkabıları bana doğru tutarak. “Çünkü ben kokladım ve evet, eminim. Eğer bildiğim tek bir şey varsa, o da başka bir adamın çişine bastığım zamandır. Annemin hep dediği gibi: ‘Sen suda yürüdüğünü zannedersin ama bi bakmışsın ayakkaplarına işemişler.’ Eğer bugün o çocukları görürsen ban göster,” dedi ve ekledi, “çünkü bana karşı neden bu kadar, şey, sınırlı olduklarını öğrenmeliyiz. Ondan sonra da doğruca küçük sefil hayatlarını nasıl mahvedebileceğimizi düşünmeye başlamalıyız”.

Yazın Culver Creek El Kitabım alıp “Kıyafet Yönetmeliği” bölümünde yalnızca iki kelime, *gösterişsiz gündelik*, yazdığını sevinçle fark ettiğimde kızların derse yan uyur halde ve üzerlerinde pamuklu pijama şortlan, tişört ve sandaletle gelecekleri hiç aklıma gelmemişti. Gösterişsizdi sanırım ve gündelikti.

Eğer Madam O’Malley’nin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim olsaydı, pijamalı kızlarda (gösterişsiz bile olsalar) sabahın onunda Fransızcayı katlanılabılır kılabilecek bir şeyler *vardı*. *Comment dis*

tu “Ah Tanrım, Fransızca II dersini geçecek kadar bile Fransızca bilmiyorum,” *en français?*” Florida’daki Fransızca I dersim beni, “Yaz tatiliniz nasıl geçti?” hoşbeşini es geçerek doğrudan, görünüşe göre bir fiil kipi olan ve *passe compose* denen şeye dalan Madam O’Malley için hazırlamamıştı. Alaska, sıralardan oluşan dairede tam karşımda oturuyordu ama bütün ders boyunca, ben ondan başka çok az şeyi fark etmiş olsam da bana bir kere bile bakmadı. Acımasız olabilirdi... ama o ilk gece, labirentten çıkmakla ilgili konuşması çok akıllıydı. Ve ağzının sağ tarafının sürekli yukarı doğru kıvrılması... sanki sırıtmaya hazırlanıyormuş gibi, sanki *Mona Usa*’nın eşsiz gülümsemesinin sağ yansında uzmanlaşmış gibi...

Odamdan öğrenci nüfusu idare edilebilir gibi görünüyordu ama yurt meydanının hemen ötesindeki tek bir uzun binadan oluşan sınıfların bulunduğu alan beni bunaltmıştı. Bina, göle bakan on dört odaya ayrılmıştı. Çocuklar, sınıfların önündeki dar kaldırımları tıka basa doldurmuştu ve kendi sınıflarımı bulmam zor olmasa da (zayıf yön duyumla bile 3 numaralı sınıftaki Fransızcadan, 12 numaralı odadaki matematik dersine gidebilmişim), bütün gün kendimi tedirgin hissettim. Kimseyi tanımıyordum ve kimi tanımaya çalışmam gerektiğini bile anlayamıyordum ve dersler *şordu*, ilk günde bile. Babam, 7 (Fr.) “... cümlesini Fransızca nasıl söylersin?” (ç.n.)

ders çalışmak zorunda kalacağımı söylemişti ve artık ona inanıyordum. Öğretmenler ciddi ve akıllıydı ve birçoğu “Dr.” unvanı taşıyordu; bu yüzden öğle yemeğinden önceki son dersim olan Dünya Dinleri dersinin vakti geldiğinde, muazzam bir rahatlama hissettim. Culver Creek’in bir Hristiyan erkek lisesi olduğu zamanlardan kalan ve her ikinci ve üçüncü sınıf öğrencisi için zorunlu olan Dünya Dinleri dersinden kolayca A alabileceğimi düşünüyordum.

Bütün gün boyunca, sıraların kare veya daire şeklinde dirilmediği tek dersimdi, böylece hevesli görünmek istemediğim için, 11.03’te üçüncü sıraya oturdum. Yedi dakika erken gelmişim, kısmen dakik olmayı sevdiğim için, kısmen de koridorda sohbet edecek kimsem olmadığı için. Bundan lasa bir süre sonra, Albay ile Takumi içeri girip iki yanıma oturdular.

“Dün geceyi duydum,” dedi Takumi. “Alaska çok sinirlendi.”

“Bu çok tuhaf, çünkü dün gece tam bir cadalozdu,” dedim pat diye.

Takumi yalnızca başını salladı. “Evet, şey, tüm hikâyeyi bilmiyordu. Ve insanlar dengesizdir, ahbap. İnsanlarla yaşamaya alışmalısın. Daha kötü arkadaşların olabilirdi...”

Albay sözünü kesti. “Bu kadar psikoloji jargonu yeter, Dr. Phil8. Kontrgerilla harekâtını konuşalım.” İnsanlar sırayla sımfa girmeye başlıyordu, bu yüzden Albay bana doğru eğildi ve fısıldadı: “Eğer içlerinden biri bu sınıftaysa bana haber ver, tamam mı? Sadece oturdukları yere X işareti koy.” Sonra defterinden bir sayfa kopardı ve her sıra için bir kare çizdi. İnsanlar içeri girerken içlerinden birini gördüm, uzun ve kusursuz bir biçimde dikene benzeyen saçları olan Kevin. Kevin yanından geçerken Albay’a baktı fakat ona bakmaya çalışırken önüne bakmayı unuttu ve kalçasını bir sıraya çarptı. Albay kahkaha attı. Ya biraz şişman ya da çok fazla vücut çalışmış olan di8 Phi! McGraw. Amerikalı yazar ve psikolog. *Dr. Phil* isimli, insanların hayatlarında

karşılaştıkları sorunlara dair tavsiyeler verdiği bir *reality show* sunmuştur. (ed.n.)

ğer çocuklardan biri, Kevin’in arkasından içeri girdi; hâki renkli bir pantolon ve kısa kollu, siyah bir polo yakalı gömlek giymişti. Onlar otururken Albay’ın şemasındaki uygun karelere çarpı işareti koydum ve kâğıdı ona uzattım. Hemen sonra, İhtiyar Adam ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

Yavaşça ve büyük bir çabayla, ardına kadar açık ağzından nefes aldı. Kürsüye doğru ufacık adımlar attı, topukları ayak başparmaklarından öteye pek gitmiyordu. Albay beni hafifçe dürtüp gelişigüzel bir biçimde defterini işaret etti; defterde, *İhtiyar Adam’ın yalnızca bir akciğeri var*, yazıyordu, hiç şüphem yoktu. Duyulabilen, neredeyse umutsuz solukları, bana büyükbabamın akciğer kanserinden ölürkenki halini hatırlattı. Fıçı göğüslü ve antika İhtiyar Adam, bana öyle geliyordu ki daha kürsüye ulaşmadan ölebilirdi.

“Adım,” dedi, “Dr. Hyde. İlk adım da var tabii ki. Fakat söz konusu siz olunca, adım Doktor. Ebeveynleriniz burada okuyabilmeniz için büyük miktarlarda para ödedi, ben de sizden, okumanızı

söylediğim şeyi, okumanızı söylediğim zamanda okuyarak ve sürekli bu derse katılarak, yatırımlarının karşılığını vermenizi bekliyorum. Ve burada olduğunuzda benim dediklerimi dinleyeceksiniz.” Belli ki kolayca A alamayacaktım.

“Bu yıl, üç din üzerinde çalışacağız: İslam, Hristiyanlık ve Budizm. Gelecek yıl, üç inancı daha ele alacağız. Ve derslerimde çoğunlukla ben konuşacağım, siz de çoğunlukla dinleyeceksiniz. Çünkü zeki olabilirsiniz ama ben daha uzun zamandır zekiyim. Eminim, bazılarınız konferans şeklinde geçen dersleri sevmiyordur fakat muhtemelen fark etmiş olduğunuz üzere, eskisi kadar genç değilim. Kalan nefesimi, sizinle İslam tarihinin ince noktaları hakkında sohbet ederek geçirmeyi çok isterdim ancak birlikte geçireceğimiz zaman kısa. Ben konuşmalıyım, siz de dinlemelisiniz çünkü burada tarihin en önemli arayışıyla meşgul olacağız: Anlam arayışı. İnsan olmanın doğası nedir? insan olmakla ilgili tutulacak en iyi yol hangisidir? Nasıl var ola

geldik ve artık var olmadığımızda bize ne olacak? Kısaca: Bu oyunun kuralları nelerdir ve en iyi şekilde nasıl oynayabiliriz?”

labirentin doğası, diye karaladım telli defterime, *ve ondan çıkış yolu*. Bu öğretmen harikaydı. Tartışma şeklinde geçen derslerden nefret ederdim. Konuşmaktan nefret ederdim, başka herkesin sözlerinde bocalamasından ve kulağa aptalca gelmesin diye söylenecek cümleleri en muğlak şekilde kurmaktan ve bütün bunların, yalnızca öğretmenin duymak istediği şeyi bulup onu söylemekle ilgili bir oyun olmasından nefret ederdim. *Dersteyim*, öyleyse *bana öğret*. Ve o bana öğretti: O elli dakika içinde, İhtiyar Adam dini ciddiye almamı sağladı. Hiçbir zaman inançlı olmamıştım ama bize, *biç* bir dine inansak da inanmasak da, dinin önemli olduğunu anlattı, tarihî olayların bizzat yaşasanız da yaşamamasanız da önemli olması gibi. Sonra ertesi gün için, “Dinî Çalışmalar” adlı bir kitaptan, elli sayfalık okuma verdi.

O öğleden sonra iki dersim, üç saat de serbest zamanım vardı. Her gün dokuz tane ellişer dakikalık ders saatimiz vardı, bu da neredeyse herkesin üç “çalışma saati” olduğu anlamına geliyordu (Ekstra Özel Dâhi olmak uğruna, fazladan bir matematik dersi olan Albay hariç). Albayla biyoloji dersinde birlikteydik, ders sırasında önceki gece beni bantlayan diğer çocuğu gösterdim. Albay defterinin üst köşesine şöyle yazdı: *Longwell Chase. Son sınıf bir H İçi Savaşçısı. Sara’nın arkadaşı. Tuhaf*. Sara’nın kim olduğunu hatırlamam bir dakika sürdü: Albay’ın kız arkadaşı.

Serbest saatlerimi, odamda din hakkında bir şeyler okumaya çalışarak geçirdim. Mirin yalan anlamına gelmediğini Öğrendim; insanlar, onların dünya görüşleri ve kutsal saydıkları şeyler hakkında bir şeyler anlatan geleneksel hikâyeler anlamına geliyordu. İlginçti. Ayrıca, önceki gece olan olaylardan sonra mitleri ya da başka bir şeyi umursamak için fazla yorgun olduğumu öğrendim; böylece öğleden sonranın çoğunda çarşafın üstünde uyudum, ta ki Alaska’nın doğrudan sol kulak kanalına şarkı söylemesiyle uyanana kadar. “UYAN, KÜÇÜK TIKNAAAAZ.r Din kitabını, kâğıttan bir ayıcık gibi göğsüme yakın bir yerde tutuyordum.

“Berbattı,” dedim. “*Bunun başıma bir daha gelmeyeceğinden emin olmak için ne yapmam gerek?*”
“Yapabileceğin bir *şey yok!*” dedi heyecanlı bir şekilde. “*Sağım solum belli olmaz*. Tanrım, Dr. Hyde’dan nefret etmiyor musun? Etmiyor musun? Çok küçümseyici.”

Doğrulup, “Bence bir dâhi,” dedim, kısmen bunun doğru olduğunu düşündüğüm için, kısmen de canım ona karşı çıkmak istediği için.

Yatağa oturdu. “Hep kıyafetlerinle mi uyursun?”

“Evet.”

“Garip,” dedi. “Dün gece pek bir şey giymemiştin.” Yalnızca dik *dik baktım*.

“Yapma, Tıknaz. Takılıyorum. Burada güçlü olmak zorundasın. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum ve üzgünüm, buna pişman olacaklara güçlü olmak zorundasın.” Sonra gitti. Olayla ilgili söyleyeceklerinin hepsi buydu. *Şirin*, diye düşündüm, *ama sana on yaşındaymışsın gibi davranan bir kızdan hoşlanmana gerek yok: Zaten bir annen var*.

yüz yirmi iki gün önce

Culver Creek'teki ilk haftanın son dersinin ardından, 43 numaralı odaya girip beklenmedik bir manzarayla karşılaştım: Küçük ve üstsüz Albay, bir ütü masasının üzerine eğilmiş, yakası düğmeli, pembe bir gömleğe saldıyordu. Büyük bir coşkuyla ütü yaparken alnından ve göğsünden aşağı ter süzülüyordu; sağ kolu ütüyü gömlek boyunca öyle kuvvetli bastırıyordu ki nefes alışışı neredeyse Dr. Hyde'inkini ikiye katlamıştı.

“Bir randevum var,” diye açıkladı. “Acü bir durum.” Soluklanmak için durdu. “Nasıl ütü yapıldığını,” nefes“büiyor musun?”

Pembe gömleğe yaklaştım. Gençliğini güneş banyosuyla geçirmiş yaşlı bir kadın gibi buruşmuştu. Keşke Albay her eşyasını berbat etmeseydi ve şifonyerin çekmecelerine rastgele tüaştınnasaydı. “Sanırım sadece çalıştırıp gömleğe bastırıyorsun, değil mi?” dedim. “Bilmiyorum. Bir ütümüz *olduğunu* bile bilmiyordum.”

“Yok. Bu Takumi'nin. Ama Takumi de nasü ütü yapılacağım bümiyor. Ve Alaska'ya sorduğumda, ‘Ataerkil paradigmayı *bana* dayatamayacaksın,’ diye bağırmaya başladı. Ah, Tanrım, sigara içmem lazım. Sigara içmem lazım ama Sara'mn annesiyle babasım gördüğümde pis kokamam. Tamam, salla gitsin. Duş açıkken banyoda sigara içeceğiz. Duşta buhar var. Buhar kırıksıklıkları yok eder, değil mi?”

“Bu arada,” dedi, ben onu banyoya doğru takip ederken, “eğer gün içinde içeride sigara içmek *istersen*, *sadece duşu* aç. Duman havaJandırılmaya kadar buhan takip eder.”

Bilimsel olarak hiçbir anlamı olmamasına rağmen, işe yanyor gibi görünüyordu. Duştaki su basıncı eksikliği ve alçak duş başlığı, duşu duş almak için âdeta işe yaramaz hale getiriyordu ama bir duman perdesi olarak mükemmel çalışıyordu.

Maalesef ütü olarak korkunçtu. Albay, gömleği bir kez daha ütülemeyi denedi (“Sadece çok sert bastırıp işe yanyor mu ona bakacağım.”) ve sonunda gömleği kınşık halde giydi. Gömleği küçük, pembe flamingolardan oluşan yatay çizgilerle bezeli, mavi bir kravatla eşleştirdi.

“Rezil babamın bana öğrettiği tek şey,” dedi Albay, elleri çabucak kravatı kusursuz bir düğüm haline getirirken, “kravatın nasıl bağlanacağıydı. Ki bu çok acayip çünkü kravat takmak zorunda kaldığı bir anı hayal edemiyorum.”

Hemen sonra, Sara kapıyı çaldı. Onu daha önce bir iki defa görmüştüm ama Albay beni hiç tanıtmamıştı ve o geceye kadar fırsat da olmamıştı.

“Ah. Tanrım. En azından gömleğini ütüleyemez miydin?” diye sordu, Albay ütü masasının önünde duruyor olsa da. “*Anne ve babamla* dışarı çıkıyoruz.” Mavi yazlık elbisesinin içinde, müthiş görünüyordu. Uzun, açık saçılan bir topuz oluşturacak şekilde toplanmıştı, yüzünün her iki yanından bir tutam sarkıyordu. Bir film yıldızı gibi görünüyordu... şirret bir film yıldızı.

“Bak, elimden geleni yaptım. Hepimizin ütü yaptıracak hizmetçileri yok.”

“Chip, alınganlığın seni daha da kısa gösteriyor.” “Tanrım, kavga etmeden kapıdan çıkamaz mıyız?”

“Sadece söylüyorum. Bu *opera*. Annemle babam için önemli bir mesele. Her neyse. Hadi gidelim.” Gitmem gerektiğini hissettim ama banyoya saklanmak aptalca göründü ve Sara kapı eşiğinde duruyordu; bir eli kalçasına dayalıydı ve diğeri de arabasının anahtarlarıyla, *hadi gidelim*, dermiş gibi oynuyordu.

“Smokin giysem bile annenle baban benden nefret ederdi!” diye bağırdı Albay.

“Bu benim suçum değil! Onları kıskırtıyorsun!” Arabanın anahtarlarını Albaya doğru tuttu. “Bak, ya şimdi gidiyoruz ya da gitmiyoruz.”

“Siktir et. Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Albay.

“İyi. İyi geceler.” Sara kapıyı o kadar sert çarptı ki büyükçe bir Leo Tolstoy biyografisi (Son sözleri: “Gerçek şu ki... bir hayli önemsiyorum... onların...”) kitaplığımdan düştü ve çarpılan kapının yankısı gibi pat diye bir ses çıkararak kareli döşememize indi.

“AHHHHÜÜ” diye bağırdı.

“Sara bu demek,” dedim.

“Evet.”

“Hoş birine benziyor.”

Albay güldü, mini buzdolabının yanında diz çöktü ve bir şişe süt çıkardı. Açıp bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, öksürür gibi oldu ve sütü bacaklarının arasına alıp koltuğa oturdu.

“Ekşimiş mi?”

“Ah, bundan daha önce bahsetmeliydim. Bu süt değil. Beşe bir oranında votka. Buna *ambrosia* diyorum. Tanrılann içeceği. Sütün içinden votkanın kokusunu zar zor alıyorsun, bu yüzden Kartal gerçekten bir fırt çekmediği sürece beni yakalayamaz. Kötü tarafı tadının ekşimiş süt ve ispirto gibi olması ama cuma gecesindeyiz ve kız arkadaşım bir cadalo. Biraz ister misin?”

“Sanırım ben es geçeceğim.” Annemle babamın dikkatli bakışları altında Noel’de içtiğim birkaç yudum şampanyayı bir kenara bırakırsak, hiç alkol almamıştım ve “ambrosia” başlamaya uygun bir içki gibi görünmüyordu. Dışarıda, ankesörlü telefonun çaldığını duydum. 190 yatılı öğrencinin beş ankesörlü telefon paylaştığını düşününce ne kadar seyrek çaldığına şaşırmıştım. Cep telefonumuz olmaması gerekiyordu ama bazı Hafta İçi Savaşçıların gizlice telefon taşıdığını fark etmiştim. Ve Savaşçı olmayanların çoğu ebeveynlerini, benim gibi düzenli aralıklarla arıyordu; yani ebeveynler yalnızca çocukları unuttuğunda arıyordu.

“Şuna bakacak mısın?” diye sordu Albay. Bana patronluk taslamasını istemiyordum fakat canım kavga etmek de istemiyordu.

Böcekli bir alacakaranlıktan geçerek 44 ve 45 numaralı odaların arasındaki duvara monte edilmiş ankesörlü telefona doğru yürüdüm. Telefonun her iki tarafına da tükenmez kalemle ve tahta kalemle düzinelerce telefon numarası ve anlaşılmaz not yazılmıştı (205.555.1584; *Tommy havaalanına* 04.20; 773 573 6521; JGKuffs?). Ankesörlü telefonu aramak büyük bir sabır gerektiriyordu. Yaklaşık dokuzuncu çalışında açtım.

“Chip’i verebilir misin?” diye sordu Sara. Sesi, cep telefonundan arıyormuş gibi geliyordu.

“Tabii, bekle.”

Döndüğümde Albay zaten arkamdaydı, sanki Sara olduğunu biliyormuş gibi. Ahizeyi ona verdim ve odaya geri döndüm.

Bir dakika sonra üç kelime, Alabama’nın boğuk ve hareketsiz gece havasından geçerek odamıza ulaştı. “Sen de siktir git!” diye bağırdı Albay.

Odaya dönünce, *ambrosia’sı*te oturdu. “Paul ve Marya’yı benim ispiyonladığımı söylüyor. Savaşçılar öyle söylüyormuş. Onları ispiyonladığımı. *Benim*. Ayakkabılarıma işemelerinin nedeni bu. Seni neredeyse öldürmelerinin nedeni bu. Çünkü benimle kalıyorsun ve ben de bir köstebeğim.”

Paul ve Marya’nın kim olduğunu hatırlamaya çalıştım. İsimleri tanıdıkta ama bu son hafta boyunca çok fazla isim duymuştum ve “Paul” ile “Marya” isimlerini yüzleriyle eşleştiremiyordum. Sonra nedenini hatırladım: Onları hiç görmemiştim. Önceki sene, Üçlü Bahis suçunu işleyerek okuldan atılmışlardı.

“Onunla ne zamandır çıkıyorsun?” diye sordum.

“Dokuz aydır. Hiçbir zaman iyi anlaşamadık. Yani ondan kısa bir süreliğine bile hoşlanmadım. Annemle babam gibi, babam sinirlenip annemi öldüresiye döverdi. Sonra tamamen iyi biri olurdu ve balayı dönemi gibi bir şey yaşarlardı. Ama Sara’yla, hiçbir zaman balayı dönemi yaşayamazsın. Tanrım, bir köstebek olduğumu nasıl düşünebildi? Biliyorum, biliyorum. Neden ayrılmıyoruz, değil mi?” Bir elini saçlarımnın arasından geçirdi, tepesindeki bir avuç dolusu saç sıkıca tuttu. “Sanırım, onunla birlikteyim çünkü o da benimle devam ediyor. Ve bu kolay bir şey değil. Ben kötü bir erkek arkadaşım. O da kötü bir kız arkadaş. Birbirimizi hak ediyoruz.”

“Ama...”

“Bunu düşündüklerine inanamıyorum,” dedi, kitaplığa doğru gidip almanağı açarken. *Ambrosia’s*ından uzun bir fırt çekti. “Lanet olası Hafta İçi Savaşçılar. Büyük ihtimalle Paul ve Marya’yı ele veren onlardan biriydi ve sonra suçlarını örtmek için beni suçladılar. Her neyse, evde kalmak için iyi bir gece. Evde Tıkna ve ambrosia’yla kalmak için.”

“Ben hâlâ...” dedim, eğer dünyadaki en kötü şey bir köstebek olmaksız, köstebek olduğunu düşünen birini nasıl öpemediğim anlamadığımı söylemek istiyordum fakat Albay sözümü kesti.

“Bunun hakkında başka bir şey söyleme. Sierra Leone’nin başkenti neresi biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi, “ama öğrenmeye niyetliyim. Bunu dedikten sonra, burnunu almanağın içine soktu ve konuşma bitmişti

yüz on gün önce

Derslere ayak uydurmanın, bezediğimden daha kolay olduğu ortaya çıktı. Evde kitap okuyarak çok fazla zaman geçirmeye genel eğilimim, ortalama Culver Creek öğrencisine göre bana belirgin bir üstünlük sağladı. Derslerin üçüncü haftasına kadar birçok çocuk, serbest saatlerde gölgeliksiz yurt meydanında sohbet ederek geçirdikleri günler nedeniyle yamp *bufriedo*’ya benzer, kızıl kahverengi bir renge dönüşmüştü. Ama ben pembeydim: Ders çalışmışım.

Ve derslerde de dersi dinliyordum ama o çarşamba sabahı, Dr. Hyde Budistlerin her şeyin birbirine bağlı olduğuna inandıklarını anlatırken, kendimi candan dışarı bakarken buldum. Gölün ötesindeki ağaçlıklı, hafif eğimli tepeye bakıyordum. Hyde’ın sınıfından, her şey birbirine bağlı gibi geliyordu. Ağaçlar, tepayı örtmüş gibi görünüyordu ve tıpkı o gün Alaska’nın giydiği turuncu kolsuz gömlekte tek bir pamuk ipliğini fark edeceğimi asla düşünmediğim gibi, ormana bakmaktan da ağaçları göremiyordum; her şey o kadar karmaşık şekilde örülmüştü ki tek bir ağacı o tepeden bağımsız düşünmek mantıksızdı. Sonra adımlı duydum ve başımın belada olduğunu anladım.

“Bay Halter,” dedi İhtiyar Adam. “Burada, bugünmeniz için ciğerlerimi zorluyorum ve buna rağmen, dışarıdaki bir şey benim yapamadığım bir şekilde ilginizi çekmiş gibi görünüyor. Lütfen anlatın. Dışarıda ne keşfettiniz?”

Şimdi ben nefesimin kesildiğini hissediyordum, bütün sınıf beni izliyor ve benim yerimde *olmadıkları* için Tanrı’ya şükrediyordu. Dr. Hyde bunu şimdiden üç defa yapmıştı, dikkatlerini vermedikleri veya birbirlerine not yazdıkları için çocukları sınıftan atıyordu.

“Eee, sadece dışarıya, şeye, tepeye ve eee, ağaçlarla ormanın, sizin önceden söylediğiniz gibi nasıl...”

Besbelli sesli saçmalamaları hoş görmeyen İhtiyar Adam sözümü kesti. “Sizden sınıftan çıkmanızı isteyeceğim, Bay Halter, böylece dışarı çıkıp şey ağaçları ve eee ormanları arasındaki ilişkiyi keşfedebilirsiniz. Ve yann, bu dersi ciddiye almaya hazır olduğunuzda sizi memnuniyetle tekrar ağırlayacağım.”

Kıpırdamadan oturdum, kalemim elimde, defterim açık, yüzüm kızarmış ve alt çenem dışarı çıkmış halde alt dudakımı ısımyordum; üzgün veya korkmuş görünmemek için bulduğum eski bir numaraydı. İki sıra arkamda bir sandalyenin hareket ettiğini duydum ve arkama dönüp Alaska’nın ayağı kalktığını ve sırt çantasını bir omzuna astığını gördüm.

“Üzgünüm ama bu saçmalık. Onu öylece sınıftan atamazsınız. Her gün bir saat boyunca homurdanıp duruyorsunuz ve *pencereden* dışarı bakmamız yasak mı?”

İhtiyar Adam, bir boğanın matadora baktığı gibi dönüp Alaska’ya baktı, sonra bir elini sarkmış yüzüne doğru kaldırıp yavaşça yanağındaki beyaz sakalı ovuşturdu. “Günde elli dakika, haftada beş gün benim kurallanma tabisiniz. Yoksa kalırsınız. Seçim sizin. İkiniz de çıkın.”

Defterimi sut çantama tıktıyıp aşağılanmış hissederek dışarı çıktım. Kapı arkamdan kapanırken, bir elin omzuma hafifçe vurduğunu hissettim. Döndüm ama kimse yoktu. Sonra diğer tarafa döndüm ve Alaska bana gülümsüyordu, gözleri ile şakakları arasındaki deri buluşmuştu. “Kitaptaki en eski numara,” dedi, “ama herkes aldanır.”

Gülümsemeyi denedim fakat Dr. Hyde’ı düşünmekten vazgeçemiyordum. Bu, Koli Bandı Olayı’ndan daha kötüydü çünkü dünyadaki Kevin Richman’ların beni sevmediğini zaten biliyordum. Ama öğretmenlerim, her zaman Miles Halter Hayran Kulübü’nün üye kartı taşıyan müdavimleri olmuştu.

“Sana göt herifin teki olduğunu söylemişim,” dedi.

“Hâlâ bir dâhi olduğumu düşünüyorum. Haklı. Dinlemiyordum.”

“Doğru ama bu yüzden bir pislik gibi davranması gerekmiyordu. Sanki seni aşağılayarak gücünü kanıtlaması gerekiyormuş gibi! Her neyse,” dedi, “gerçek dâhiler yalnızca sanatçılardır. Yeats, Picasso, Garda Mârquez: *Dâhiler*. Dr. Hyde: Yaşlı ve üzücü bir adam.”

Sonra ders bitene kadar dört yapraklı yonca aramaya gideceğimizi ve Albay ve Takumi’yle birlikte sigara içmeye gidebileceğimizi açıkladı. “Ki ikisi de,” diye ekledi, “hemen arkamızdan sınıftan çıkmadıklar için en büyük götler.”

Alaska Young bağdaş kurmuş halde dönem dönem yeşil olan narin yoncalarla kaplı alanda oturarak, dört yapraklı yonca aramak için öne doğru eğilmişken ve büyükçe göğüslerinin beyaz teni açıkça ortadayken yonca arayışına katılmanın imkânsız hale gelmesi, insan fizyolojisinin yalın bir gerçeğidir. Bakmamam gereken yerlere baktığım için başım yeterince derde girmişti ama yine de...

Uzun, kirli tırnaklarıyla yoncalı bir alanı muhtemelen iki dakika kadar inceledikten sonra Alaska, üç normal ve az gelişmiş bir dördüncü yaprağı olan bir yoncayı aldı ve gözlerimi kaçırmam için çok az zaman vererek başını kaldırıp bana baktı.

“Yonca araştırmasında kendi üstüne düşeni *açıkça* yapmıyor olsan da, sapık,” dedi alaycı bir şekilde, “bu yoncayı yine de sana verirdim. Ancak şans, enayiler içindir.” Az gelişmiş yaprağı, başparmağı ve işaret parmağıyla tutup kopardı. Bırakırken, “İşte,” dedi yoncaya. “Artık genetik bir ucube değilsin.”

“Ah, teşekkürler,” dedim. Zil çaldı, Takumi ile Albay kapıdan ilk çıkanlardı. Alaska gözlerini dikip onlara baktı.

“Ne?” diye sordu Albay. Fakat Alaska yalnızca gözlerini devirip yürümeye başladı. Yurt meydanı ile futbol sahasından geçip sessizlik içinde onu takip ettik. Ormana daldık, toprak bir yola gelene kadar gölün etrafındaki belirsiz patikayı takip ettik. Albay koşup Alaska’nın yanma gitti ve sözlerinden çok birbirlerine ne kadar kızgın olduklarını anlayabildiğim sessiz bir kavgaya başladılar; sonunda Takumi’ye nereye gittiğimizi sordum.

“Bu yol, ambarda biter,” dedi. “Yani belki oraya. Ama büyük ihtimalle Sigara Deliği’ne. Görürsün.”

Buradan bakılınca orman Dr. Hyde’in sınıfından görünenden tamamen farklı bir varlıktı. Düşmüş dallar, çürüyen çam iğneleri ve dikenli yeşil çalılıklarla zemin sıktı; patika, filizlenen uzun ve ince çam ağaçlarının arasından geçiyor, ağaçların fırça gibi iğneleri güneşin yaktığı bir başka günden korunmak için gölgelik sağlıyordu. Ve daha heybetli çam ağaçlarının altında, Dr. Hyde’in sınıfında görünmeyen daha küçük meşeler ile akçaağaçlar “henüz sıcaklık bakımından ortada olmayan” güz aylanna dair işaretler gösteriyordu: Hâlâ yeşil olan yapraklan eğilmeye başlamıştı.

Beton bir temelin üzerine yalnızca kalın bir kontrplağın uzandığı, çökecek gibi görünen tahta bir köprüye geldik; Culver Creek boyunca akan dolambaçlı bir dere, kampüsün eteklerinde tekrar tekrar kıvrılıyordu. Köprünün karşı tarafında, dik bir şekilde aşağı doğru inen ufak bir patika vardı. Bir patika bile değildi, daha çok insanların daha önce bu yoldan gittiklerini gösteren bir dizi ipucuydu, şurada kınlanmış bir dal, orada üstüne basılmış çimenlik bir alan... Tek sıra halinde yürürken Alaska, Albay ve Takumi art arda birbirleri için kaim bir akçaağaç dalını geriye çektiler; sıranın sonundaydım, dalı bırakınca ardımdan çatırdayarak yerine döndü. Ve işte orada, köprünün altında bir vaha vardı. Uzun zaman önce bir sınıftan çalınmış mavi plastik sandalyelerin bulunduğu, bir metre genişliğinde ve üç metre uzunluğunda beton bir alan. Dere ve köprünün gölgesiyle serinleyerek, haftalardır ilk defa sıcaklamadığımı hissettim.

Albay sigaraları hazırladı. Takumi istemedi, geri kalanımız yaktık.

“Tek söylediğim, bizi küçümsemeye hakkı yok,” dedi Alaska, Albayla konuşmasına devam ederek. “Tıknaz’ın işi pencereden baktığında, benimki de bununla ilgili nutuk attığımda bitti ama o berbat bir öğretmen, beni aksine inandıramazsın.”

“İyi,” dedi Albay. “Sadece başka bir olay çıkarma. Tanrım, zavallı yaşlı serseriye neredeyse öldürüyordun.”

“Cidden, Hydelâ çatışarak asla kazanamazsın,” dedi Takumi. “Seni diri diri yer, sıçar ve sonra sıçtığıının üstüne işer ki bu arada Marya’yı ele verene biz de bunu yapıyor olmalıyız. Kimse bir şey duydu mu?”

“Bir Hafta İçi Savaşçısı olmalı,” dedi Alaska. “Ama görünüşe göre onlar, Albay olduğunu düşünüyor. Yani kim bilir. Belki Kartal'ın şansı yaver gitti. Marya aptaldı, yakalandı ve kovuldu; bu kadar. Aptal olduğunuzda ve yakalandığınızda böyle olur.” Alaska, dudaklarını büzüp O yaptı, ağzını yemek yiyen bir Japon balığı gibi hareket ettirerek başarısız bir şekilde duman halkaları çıkarmaya çalıştı.

“Vay canına,” dedi Takumi, “eğer okuldan atılırsam, kendi işimi kendim halletmem gerektiğini bana hatırlat çünkü sana güvenemeyeceğimden eminim.”

“Saçmalama,” diye cevap verdi Alaska, kızgın değil, daha çok ilgisizdi. “Burada olan her şeyi çözmeyi neden böyle saplantı haline getirdiğini anlamıyorum, sanki her gizemi aydınlatmak zorundaymışız gibi. Tanrım, bitti artık. Takumi, başkalanm sorunlanm çalmayı bırakmalı ve kendi sorunlanm edinmelisin.” Takumi tekrar başladı ama Alaska, konuşmayı bitirmek istermiş gibi elini kaldırdı.

Hiçbir şey söylemedim; Marya’yı tanıımıyordum ve zaten “sessizce dinlemek” genel sosyal stratejimdi. “Her neyse,” dedi Alaska bana. “Sana karşı davranış şeklinin gerçekten korkunç olduğunu düşünüyorum. Ağlamak istedim. Seni öpüp daha iyi hissetmeni sağlamak istedim.”

“Yapmaman yazık olmuş,” dedim ruhsuz bir tonla ve güldüler
“Çok tatlısın,” dedi, bakışlarının yoğunluğunu üzerimde hissedince tedirgin bir şekilde başka yere baktım. “Ne yazık ki erkek ari

kardaşımı seviyorum.” Az önce bana çok tatlı olduğum söylenmemiş j gibi görünmeye uğraşarak derenin kıyısındaki ağaçların düğüm düğüm köklerine baktım.

Buna Takumi de inanamıyordu ve bana yaklaşıp eliyle saçımı i karıştırarak, Alaska’ya *rap* yapmaya başladı. “Evet, Tıknaz çok tatlı

/ Ama sen istiyorsun adam olmazı / Yani Jake daha kalıcı / Çünkü çok... Kahretsin. Kahretsin. Neredeyse *tatlı* için dört kafiye bulmuştum. Ama tek düşünebildiğim tabanlıydı ki bu bir kelime bile değil.”

Alaska kahkaha attı. “Bu, sana olan kızgınlığımın geçmesini sağladı. Tanrım, *rap* yapmak çok seksi. Tıknaz, Alabama’daki en hasta rap’çinin huzurunda olduğunu biliyor muydun?”

“Şey, hayır.”
“Hadi attır, Albay Felaket,” dedi Takumi ve ben de Albay kadar 1 kısa ve şapşal birinin bir *rap* adı olabilmesi fikrine güldüm. Albay, j ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve vuruş sesleri olması gerektiğini düşündüğüm, gülünç sesler çıkarmaya başladı. *Pu çi. Pu pıpu çi.* Takumi bir kahkaha attı.

“Tam burada, derenin kenarında, tekmelememi ister misin kışını?
/ Buzlu bir dondurma olsaydı, kesinlikle yalardım sigaranı / Kafiyelerim, Romalılar gibi eski kafalı / Albay’ın vuruşları Arthur Miller’in

Willy Loman’ı gibi acıklı9 / Bazen bir gösteri adamı olmakla suçlamam / Hızlı Kafiye Yapabilirim ve yavaş kafiye yapabilirim, adamım.”

Durdu, nefes aldı ve sonra bitirdi.
“Emily Dickinson gibi, korkmam yanm kafiye / Ve bu, sonudur bu şiirin, MC uçup gider.”
Yanm kafiye normal kafiye ayıramazdım ama etkilenmişim. Takumi’yi yavaşça alkışladık. Alaska sigarasını bitirdi ve bir fiske vurup dereye attı.

“Ne diye bu kadar hızlı içiyorsun?” diye sordum.
Bana bakıp genişçe gülümsedi ve gözlerindeki kusursuz, zarif yeşillik olmasaydı, bu kadar geniş bir gülümseme onun dar yüzünde şapşal görünebilirdi. Noel sabahındaki bir çocuğun tüm sevinciyle gülümsedi. “Hepiniz keyif almak için sigara içiyorsunuz. Bense ölmek için içiyorum.”
Satıcının Ölümü kitabındaki başkahraman. (ed.n.)

yüz dokuz gün önce

Ertesi akşam, kafeteryadaki yemek rulo köfteydi, kızartma seviyesine ulaşmayan nadir yemeklerdendi ve belki de bu yüzden Maureen'in en büyük başarısızlığıydı; köfteye pek benzemeyen Uf görünüşlü, sosa bulanmış ve tadı da pek et gibi olmayan bir karışımdı. Hiç binmeiniş olsam da, görünüşe göre Alaska'nın bir arabası vardı ve Albay ile beni McDonald's'a götürmeyi teklif etmişti ancak Albay'ın parası yoktu; bende de pek yoktu, paramı sürekli Albay'ın aşın sigara tüketimini karşılamak için kullanıyordum.

Böylece bunun yerine Albay'la iki günlük *bufriedo*ları tekrar ısıttık patates kızartmasının aksine, mikrodalga fırında ısıtılmış *bufriedo* tadından ya da tatmin edici çıtırlığından bir şey kaybetmiyorduardından Albay, Creek'in bu sezondaki ilk basketbol maçına gitmek için ısrar etti.

Sonbaharda basketbol mu?" diye sordum Albay a. "Spordan pek anlamam ama bu Amerikan futbolu oynanan zaman değil mi?

"Bizim ligdeki okullar, bir futbol takımına sahip olmak için fazla küçük, bu yüzden sonbaharda basketbol oynuyoruz. Buna rağmen, Culver Creek futbol takımı çok güzel olurdu. Senin sıska kışın, muhtemelen hücum oyuncusu olarak başlardı. Her neyse, basketbol maçları harikadır."

Spordan nefret ediyordum. Spordan nefret ediyordum, oynayan nefret ediyordum, onları izleyen insanlardan ne ret ediyordum ve oynayanlardan veya izleyenlerden nefret etmeyen insanlardan da nefret ediyordum. Üçüncü sınıfta, insanın T ball* oynayabileceği en son yılda, annem arkadaş edinmemi istemiş ve beni Orlando Pirates'a katılmaya zorlamıştı. Arkadaş edinmiştim tabii... akranlarımla arasındaki sosyal statümü pek desteklemeyen bir grup anaokulu öğrencisiyle. Diğer oyuncular arasında direk gibi kaldığım için o yıl neredeyse T ball yıldızlar takımına ulaşıyordum. Beni yenen çocuğun, Clay Wurtzel'in tek kolu vardı. Ben alışılmadık derecede uzun boylu ve iki kollu bir üçüncü sınıf öğrencisiydim ve anaokulu öğrencisi Clay Wurtzel tarafından yenilmiştim. Ve bu, tek kollu çocuğa acıma olayı da değildi. Clay Wurtzel, son hızla vuruş yapılabiliyordu, halbuki ben top olduğu yerde dururken bile bazen iptal oluyordum. Culver Creek'te beni en çok cezbeden şeylerden biri, babamın bana beden eğitiminin zorunlu olmadığına dair

güvence vermesiydi.

"Hafta İçi Savaşçılara ve golf kulübü saçmalıklarına olan tutkulu hıncımı kenara bıraktığım tek bir zaman vardır," dedi Albay. "Ve bu, demode Culver Creek basketbolü için spor salonundaki klimayı kökledikleri zamandır. Yılın ilk maçını kaçıramazsın."

Gördüğüm ama yaklaşmayı hiç düşünmediğim, uçak hangarına benzeyen spor salonuna doğru yürürken Albay bana basketbol takımıyla ilgili en önemli şeyi açıkladı: Çok iyi değillerdi. Albay'ın dediğine göre takımın "yıldızı" bir yetmiş üç boyunda olmasına rağmen uzun forvet olarak oynayan, Hank Walsten adında bir son sınıf öğrencisiydi. Hank'in kampüs şöhretini elde etmesinin başlıca sebebi daha önceden de öğrenmiş olduğum üzere, her zaman otu olmasıydı ve Albay bana, Hank'in dört yıldır oyunlara, bir kez bile ayık başlamadığım anlattı. 10

10 Beyzbol kuralları üzerine kurulu, çocukların beyzbolu öğrenmesine yönelik bir spor.(Ç n)

"Alaska'nın seksi sevdiği gibi, o da otu seviyor," dedi Albay. "Bir seferinde, yalnızca bir havalı tüfek namlusu, olgun bir armut ve yirmiye yirmi beş kuşe kâğıda basılı bir Anna Koumikova fotoğrafı kullanarak, nargile yapmış bir adam. Kuyumcudaki en parlak taş değil ama madde kullanımına olan azimli bağlılığına hayranlık beslememek mümkün değil."

Albayın anlattığına göre, Hank'ten sonra diğer oyuncular giderek kötüleşiyordu, ta ki yaklaşık bir seksenlik pivot Wilson Carbod'a ulaşana kadar. "Çok kötüyüz," dedi Albay, "bir maskotumuz bile yok.

Bize Culver Creek Hiçleri diyorum."

"Yani sadece berbatlar mı?" diye sordum. Kişinin berbat takımının pataklandığını izlemesinin amacını anlamıyordum, gerçi klima benim için yeterli bir sebepti.

"Ah, berbatlar," diye cevapladı Albay. "Ama kör ve sağırlar okulunu çok fena yeniyoruz." Görünüşe göre, Alabama Sağır ve Körler ^jff Okulu'nda basketbol büyük bir öncelik değildi ve bu nedenle

genellikle sezonu tek bir galibiyetle bitiriyorduk.

Vardığımızda, spor salonu neredeyse bütün Culver Creek öğrenirleri tarafından doldurulmuştu. Mesela, spor salonundaki tribünün en üst sırasında oturup göz kalemlerini tazeleyen Creek'teki üç gotik kıızı fark etmiştim. Evdeyken hiçbir zaman basketbol maçına gitmemiştim fakat oradaki taraftarların bu kadar kapsamlı olduğundan şüpheliydim. Yine de rakip okulun amigo kızları (okulun talihsiz renkleri çamur kahverengisi ve susuz çiş sarısıydı) taraftarların arasındaki küçük ziyaretçi bölümünü coşturmaya çalışırken, tam önümdeki tribünde Kevin Richman'dan başka kimsenin oturmadığını fark ettiğimde şaşırdım. Kevin arkasına dönüp Albaya baktı.

Diğer erkek Savaşçıların çoğu gibi, Kevin da temiz pak giyiniyor, "golf oynamaktan hoşlanan bir avukat" haline dönüşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Yanları kısa, tepesi dik olan ve sarışın bir paspasa benzeyen saçları her zaman o kadar çok jöleyle kaplıydı ki sürekli ıslakmış gibi görünüyordu. Ondan Albay'ın nefret ettiği gibi nefret etmiyordum elbette, çünkü Albay ondan prensip gereği nefret ediyordu ve prensipli bir nefret, "Tanrım, keşke beni mumyalayıp göle atmasaydım" nefretinden çok daha güçlüdür. Yine de, o Albay'a bakarken ben de göz korkutucu bir şekilde ona bakmaya çalıştım fakat bu çocuğun birkaç hafta önce sıksa kışımı yalnızca *boxer'la* gördüğünü unutmak zordu.

"Paul ve Marya'yı ele verdin. Biz de öcümüzü aldık. Ateşkes yapalım mı?" diye sordu Kevin.

"Onları ele vermedim. Tıknaş onları *kesinlikle* ele vermedi ama onu eğlençenize dâhil ettiniz. Ateşkes mi? Hımm, izninle hızlı bir anket yapayım." Amigo kızları oturdu, dua edermiş gibi ponponlarını göğüslerine yakın bir yerde tutuyorlardı. "Hey, Tıknaş," dedi Albay. "Ateşkes ne dersin?"

"Bu, bana Ardenler Taamızı'nda Almanya'nın ABD'den teslim olmasını istediği zamanı hatırlattı," dedim. "Sanırım bu ateşkes teklifine, General McAuliffe'in o teklife söylediğini söyleyeceğim: Defol."

"Bu çocuğu niye öldürmek istedin, Kevin? O bir dâhi. Ateşkesin defolup gitsin."

"Hadi, ahbap. Onları ele verdiğini biliyorum, biz de arkadaşımızı savunduk ve artık bitti. Hadi bitirelim şunu." Çok samimi görünüyordu, nedeni muhtemelen Albay'ın eşek şakası yapma itibarıydı.

"Bir anlaşma yapalım. Ölmüş bir Amerikan başkanı seç. Eğer Tıknaş son sözlerini bilmiyorsa, ateşkes yaparız. Biliyorsa, hayatının geri kalanını ayakkabılarıma işediğin güne hayıflanarak geçirirsin."

"Bu çok aptalca."

"Peki, ateşkes yok," diye çıkıştı Albay.

"İyi. Millard Fillmore," dedi Kevin. Albay telaşla bana baktı, gözleri, *bu adam başkan mıydı*, diyordu. Sadece gülümsedim.

"Fillmore ölürken çok açmış. Ama doktoru aç bırakarak ateşini düşürmeye falan çalışıyormuş. Fillmore yine de yemek yemek istediğini söyleyip duruyormuş, bu yüzden sonunda doktor ufak bir çay kaşığıyla ona çorba vermiş. Fillmore, 'Bu besin makbul,' demiş ve ölmüş. Ateşkes olmayacak."

Kevin gözlerini devirip uzaklaştı ve Millard Fillmore için herhangi bir son söz uydurabileceğimi, aynı ses tonunu kullansaydım Kevin'ın büyük ihtimalle bana inanacağını fark ettim. Albay'ın özgüveni bana da bulaşıyordu.

"Bu, senin ilk sert çocuk anındı!" Albay güldü. "Sana kolay bir hedef verdiğim doğru. Ama ne olursa olsun. Aferin."

Culver Creek Hiçleri'ne gelince, maalesef sağır ve körler okuluyla oynamıyorduk. Birmingham şehir merkezinden bir Hristiyan okuluyla, gür sakallan ve atılan tokada öteki yanaklarını dönme konusunda güçlü bir isteksizlikleri olan kocaman maymun adamlarla dolu bir takımla oynuyorduk.

İlk çeyreğin sonu: 20 4.

Ve eğlençenin başladığı yer burasıydı. Albay bütün tezahüratlara öncülük etti.

"Mısır!" diye bağırdı.

"TAVUK!" diye cevapladı taraftarlar.

"Pirinç!"

"EKMEK!"

Ve sonra hep beraber: “NOTLARIMIZ DAHA YÜKSEK!”

“Hey hey hey oleeeey!” diye haykırdı Albay.

“BİR GÜN BİZİM İÇİN ÇALIŞACAKSINIZ HEY!”

Rakip takımın amigo kızları bizim tezahüratımıza cevap vermeye çalıştı. “Çatı, çatı, çatı yanıyor! Arzuya boyun eğerseniz cehennem önünüzde duruyor.” Ama biz karşılık olarak her zaman daha iyisini yapabiliyorduk.

"Al!"

“SAT!”

“Ticaret!”

“TAKAS!”

“SİZ DAHA BÜYÜKSÜNÜZ AMA BİZ DAHA AKILLIYIZ!”

Neredeyse ülkedeki tüm sahalarda misafir takım serbest atış yaparken, taraftarlar bağırıp ayaklarını yere vurarak bir hayli gürültü yaparlardı. Bu işe yaramaz çünkü oyuncular beyaz gürültüyü duymazlıktan gelmeyi öğrenir. Culver Creek’te daha iyi bir stratejimiz vardı. Önce herkes normal bir oyundaymış gibi çığlık atıp bağırıyordu. Fakat sonra herkes, “Şişşt!” diyor tam bir sessizlik oluyordu. Tam nefret ettiğimiz rakibimiz top sürmeyi bırakıp basket atmaya hazırlanırken, Albay ayağa kalkıp bağırarak bir şeyler söylüyordu. Şunun gibi:

“Tanrı aşkına, lütfen sırt kıllarını tıraş et!”

“Günahlarımdan annem gerek. Basket attıktan sonra bana yardım edebilir misin?”

Üçüncü çeyreğin sonlarına doğru Hristiyan okulunun koçu mola istedi ve kızgın bir şekilde Albay’ı göstererek onu hakeme şikâyet etti. 56 13 gerideydik. Albay ayağa kalktı. “Ne? Benimle bir sorunun mu var?”

Koç bağırıyordu. “Oyuncularımı rahatsız ediyorsun!”

“AMAÇ DA BU, SHERLOCK!” diye bağırıyordu Albay karşılık olarak. Hakem yaklaştı ve Albay’ı spor salonundan attı. Onu takip ettim.

“Arka arkaya tam otuz yedi maçtan atıldım,” dedi.

"Vay Canına"

“Evet. Bir iki kere gerçekten delirmek zorunda kaldım. Bir seferinde maçın bitimine on bir saniye kala sahaya koştum ve Takip takımdan topu çaldım. Hoş değildi. Ama yaptığım serinin bozulmaması gerek.”

Albay kovulduğu için sevinmiş bir halde önümde koşuyordu; ben de onu takip ederek arkasından koşuyordum. Yaptığı serilerin bozulmaması gereken, ortalığı duygu yoğunluklarıyla yakıp kavuran o insanlardan biri olmak istedim. Fakat en azından şimdilik böyle insanları tanıyordum ve tıpkı kuyruklu yıldızların kuyruğa ihtiyacı olduğu gibi, onların da bana ihtiyacı vardı.

yüz sekiz gün önce

Ertesi gün Dr. Hyde dersten sonra kalmamı istedi. Önünde dururken ilk defa omuzlarının ne kadar kambur durduğunu fark ettim; birdenbire üzgün ve yaşlı göründü. “Bu dersi seviyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet, efendim.”

“Budistlerin bağlantılılık anlayışları üzerine düşünmek için koca bir hayatın var.” Her cümleyi sanki yazmış, ezberlemiş ve şimdi de ezberden okuyormuş gibi söylüyordu. “Ama pencereden dışarı bakarken Budistlerin eşit derecede ilginç olan, günlük hayatın her yönünde var olmakla, gerçekten var olmakla ilgili inanışını inceleme fırsatını kaçırdın. Bu derste ol. Sonra bittiğinde dışarıda ol,” dedi, gölü ve ötesini başıyla işaret ederek.

“Evet, efendim.”

yüz bir gün önce

Ekimin ilk sabahında, çalar saati kapatacak kadar uyandığım itibaren bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Yatak normal kok™ yurdu. Ve ben de normal hissetmiyordum. Fark etmem uyku ser’

sendiğiyle geçen b.r dakikam, aldı: Üşümüştüm. Şey, en azından ranzama tutturulmuş küçük vantilatör birdenbire gereksiz gibi görünmüştü. “Hava soğuk!” diye bağırdım.

“Ah, Tanrım, saat kaç?” diye bir ses duydum yukarıdan.

“Sekiz sıfır dört,” dedim.

Çalar saati olmayan ama neredeyse her defasında benimki çalmadan önce duş almak için uyanan Albay, kısa bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp atladı ve şifonyerine saldırdı. “Sanırım, duş alma fırsatını kaçırdım,” dedi, yeşil bir CULVER CREEK BASKETBOL tişörtü ile bir şort giyerken. “Ah, olsun. Yarınlar ne güne du^yor. Hem hava soğuk değil. Büyük ihtimalle yirmi altı derece.”

Tamamen giyinik halde uyuduğuma şükrederek ayakkabılarımı giydim ve Albay’la sınıflara doğru koştuk. Yirmi saniye kala sırama geçtim. Dersin yarısında Madam O’Malley tahtaya Fransızca bir şeyler yazmak için arkasına döndü ve Alaska bana bir not verdi.

Güzel saç. Öğle yemeğinde McDonald’s’ta ders çalışalım mı?

önemli matematik sınavımıza yalnızca iki gün vardı, bu nedenle Alaska, Hafta İçi Savaşçısı olarak görmediği, matematik dersi alan altı çocuğu aldı ve bizi küçük, mavi, üç kapılı arabasına doldurdu. Güzel bir tesadüfle, şirin bir ikinci sınıf öğrencisi olan Lara kucağıma oturmuştu. Lara, Rusya’da ya da öyle bir yerde doğmuş ve hafif bir aksanla konuşuyordu. O işi yapmaktan yalnızca dört kat kıyafet uzakta olduğumuz için, kendimi tanıtmaya fırsatını kullandı.

“Kiim olduğunu biliyorum.” Gülümsedi. “Alaska’nın Flovriidalı arkadaşısın.”

“Evet. Bir sürü aptal soruya kendini hazırla çünkü matematikte berbatım,” dedim.

Cevap vermeye başlamıştı fakat sonra Alaska hızla park yerinden çıkarken geriye, üstüme doğru savruldu.

“Çocuklar, Mavi Turunçgil’le tanışın. Limon olduğu için adı böyle,” dedi Alaska. “Mavi Turunçgil, çocuklarla tanış. Eğer bulabilirseniz emniyet kemerlerinizi takmaktasınız. Tık naz, sen Lara için emniyet kemeri görevi görebilirsin.” Araba ne kadar süratsız olsa da Alaska gaz pedalından ayağını çekmeyi reddederek bunu telafi etti, cezaların cam cehennemeydi. Daha kampüsten bile çıkamadan Alaska ne zaman sert dönüşler yapsa Lara çaresizce savruluyordu, böylece ka’nın tavsiyesini dinledim ve kollarımı Lara’nın beline doladım.

“Teşekkürler,” dedi neredeyse duyulmaz bir sesle.

McDonald’s’a doğru, dikkatsiz ve hızlı beş kilometre yol aldıktan sonra, beraber yemek için yedi büyük boy patates kızartması si| pariş ettik ve dışarı çıkıp çimenliğe geçtik. Kızartmalarla dolu tepsilerin etrafında daire şeklinde oturduk ve yemek yerken sigara içen Alaska ders anlattı.

Her iyi öğretmen gibi küçük anlaşmazlıklara karşı hoşgörülüydü. Bir saat boyunca hiç durmadan sigara içti, konuştu ve yemek yedi ve ben de tanjant ve kosinüslere dair bulanık sular berraklaşmaya başlarken defterime not aldım. Ama herkes bu kadar talihli değildi. 1

11 *İngilizcede lemon* aynı zamanda değersiz, bozuk gibi anlamlara da gelmektedir, (eda)

Alaska, lineer denklemlerle ilgili gün gibi ortada olan bir şeyi hızla geçerken, içici/torbacı Hank Walsten, “Dur, dur. Anlamadım,” dedi.

“Çünkü çalışan yalnızca sekiz tane beyin hücren var.”

“Araştırmalar, sağlığın için marihuananın sigaradan daha iyi olduğunu gösteriyor,” dedi Hank.

Alaska ağız dolusu patates kızartmasını yuttu, sigarasından bir nefes çekti ve dumanı masanın karşısındaki Hank’e doğru üfledi. “Ben genç ölebilirim,” dedi. “Ama en azından akıllı öleceğim. Şimdi, tanjantlara dönelim.”

yüz gün önce

"Aşikâr soruyu sormak istemem ama neden *Alaska*?" diye sordum. Matematik sınav kâğıdımı az önce geri almıştım ve Alaska’ya hayranlık duyuyordum çünkü özel dersi, bir B artıya giden yolu açmıştı. İç sıkıcı bir şekilde bulutlu olan bir cumartesi gününde, televizyon odasında MTV izleyerek baş başa oturuyorduk. Culver Creek öğrencilerinin bir önceki neslinden kalan koltuklarla donatılmış televizyon

odasında, toz ve küften kaynaklanan ağır bir hava vardı ve belki de bu yüzden neredeyse mütemadiyen boştu. Alaska, Mountain Dew’undan bir yudum aldı ve elimi kendininkinin içine aldı.

“Eninde sonunda gündeme gelir. Pekâlâ, ben çocukken annem hippy gibi bir şeydi. Bilirsin, kendine ördüğü aşın büyük süveterleri giyerdi, çok esrar içerdi vesaire. Babam da gerçek bir cumhuriyetçi örneğiydi; ben doğduğumda annem adımları Harmony Springs Young koymak istemiş, babam da Mary Frances Young koymak istemiş.” Konuşurken, MTVdeki müziğe uygun bir şekilde başını ilen geri sallıyordu; şarkı nefret ettiğini iddia ettiği, fabrikasyon pop şarkıları tarzında olmasına rağmen.

Böylece adımları Harmony veya Mary koymak yerine karan bana bakmak konusunda anlaşmışlar. Bu yüzden küçükken bana Mary 'dediler. Yani, onlar bana tadım falan diyorlardı ama okul formlarında Mary Young yazıyordu. Sonra yedinci yaş günümde hediyem, ismimi seçmek oldu. Havalı, değil mi? Böylece bütün günü, gerçekten

havalı bir isim bulmak için babamın dünya küresine bakarak geçirdim. İlk tercihim Chad'di12, Afrika'daki ülke gibi. Ama sonra babam bunun bir erkek ismi olduğunu söyledi, bu yüzden Alaska'yı seçtim.”

Keşke benim annemle babam da *kendi* ismimi seçmeme izin vermiş olsaydı. Ama onlar doğruca gidip ilk doğan erkek Halter'ların bir asırdır sahip olduğu tek ismi seçmişlerdi. “Ama neden Alaska?” diye sordum.

Ağzının sağ tarafıyla gülümsedi. “Şey, daha sonra ne anlama geldiğini öğrendim. Bir Aleut kelimesi olan *Alyeska* 'dan geliyor. Anlamı ‘denizin çarptığı şey’ ve bunu çok sevdim. Ama o zamanlar yukanda sadece Alaska'yı görmüştüm. Büyüktü, tıpkı olmak istediğim | gibi. Ve Alabama, Vine Station'dan harbiden uzaktı, tıpkı olmak işj tediğim gibi.”

Güldüm. “Şimdi büyüdün ve evden epeyce uzaktasın,” dedim gülümseyerek. “Tebrikler.” Başını sallamay ve (maalesef terli olan) i elimi bıraktı.

“Çıkıp gitmek o kadar kolay değil,” dedi ciddi bir şekilde, ben çıkış yolunu biliyormuşum da söylemiyormuşum gibi gözlerini benimkilere dikmişti. Sonra konuşmanın orta yerinde konuyu değişti tirdi. “Üniversiteden sonra falan ne yapmak istediğimi biliyor musun? Engelli çocuklara öğretmenlik yapmak. İyi bir öğretmenim, değil mi? Kahretsin, sana matematik öğretebiliyorsam, herkese öğrelel tebilirim. Belki otistik çocuklara falan.” J

Yavaşça ve düşünceli bir şekilde, bana bir sır veriyormuş gibi | konuşuyordu ve birden, sigara yanıklarıyla ve on yıllardır topladığı tozla dolu olan o turuncu, pis koltukta tam o anda öpüşmemiz gerektiği hissine yenik düşerek ona doğru eğildim. Yapacaktım: Kayak yamacı gibi olan burnuna denk gelmemek için yüzümü eğmem gerekene kadar ona doğru eğilmeye devam edecek, o çok yumuşak

12 (İng.) Çad. (edn.)

dudaklarının çarpışını hissedecektim. Yapacaktım. Ama sonra kendini toparladı.

“Hayır,” dedi ve ilk başta benim öpücüğe saplanıp kalmış aklımı mı okuduğunu yoksa yüksek sesle kendine cevap mı verdiğini bilemedim. Benden başka tarafa baktı ve yavaşça, neredeyse kendi kendine, “Tanrım, oturup ne yapacaklarını anlatan o insanlardan biri olmayacağım. Sadece yapacağım. Geleceği hayal etmek, bir nevi nostaljidir,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

“Bütün hayatım labirentte mahsur kalıp bir gün oradan nasıl çıkacağını, bunun ne kadar müthiş olacağım düşünerek geçirirsin ve geleceği hayal etmek devam etmeni ama bunu hiç yapmamamı sağlar. Geleceği yalnızca o andan kaçmak için kullanırsın.”

Sanırım bu mantıklıydı. Creek'teki hayatın, olduğundan biraz daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm gerçekte, maceradan daha çok ödev vardıama hayal etmemiş olsaydım, Creek'e hiç gelemezdim.

Tekrar televizyona döndü, şimdi bir araba reklamı vardı ve Mavi Turunçgil'in kendine ait bir reklamı olması gerektiğiyle ilgili bir espri yaptı. Reklamlardaki dış seslerin derin sesli tutkusunu tak• lit ederek, “Küçük, yavaş ve boktan ama çalışıyor. Bazen. Mavi Turunçgil: Bölgenizdeki Kullanılmış Araba Bayinize

Başvurun,” dedi. Ama ben Alaska, Vine Station ve gelecek hakkında daha fazla konuşmak istiyordum.

“Bazen seni anlamıyorum,” dedim.

Bana bakmadı bile. Yalnızca televizyona doğru gülümsedi ve “Beni hiç anlamazsın. Olay da bu,” dedi.

doksan dokuz gün önce

Ertesi günün büyük kısmını yatakta yatıp *Ethan Frome* un korkunç derecede sıkıcı dünyasına dalarak geçirdim; o sırada Albay masasında diferansiyel denklemlerin veya öyle bir şeyin sırlarını açığa çıkarıyordu. Sigara molalarımızı düşün buharında paylaştık da akşam olmadan sigaramız bitti ve Alaska nın odasına uğramamız gerekti Alaska yerde yatmış, başının üstünde bir kitap tutuyordu.

“Hadi sigara içmeye gidelim,” dedi Albay.

“Sigaranız kalmadı, değil mi?” diye sordu Alaska bize bakmadan.

“Peki. Evet.”

“Beş dolarınız var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Tıknaz?”

“Ah, tamam.” Cebimden bir beşlik çıkardım, Alaska yirmilik bir Marlboro Lights paketi verdi. Ancak beşini içeceğimi biliyorama Albayın sigara içmesi için ödenek ayırdığım sürece, bana Birmingham’da yaşamamasına rağmen bir başka zengin çocuk, bir Hafta İçi Savaşçısı olduğum için saldıramazdı.

Takumi’yi aldık ve birkaç ağacın arkasına saklanıp gülerek göle doğru yürüdük. Albay duman halkaları üfledi, Takumi bunların “fiyakalı” olduğunu söyledi, Alaska ise duman halkalarını parmaklarıyla edip baloncukları patlatmaya çalışan bir çocuk gibi deldi.

Sonra bir dalın kırıldığını duyduk. Bir geyik olabilirdi ama Al bay yine de topukladı. Tam arkamızdan bir ses, “Kaçma Chipper * dedi. Albay durdu, arkasına döndü ve süklüm püklüm olmuş bir şekilde tekrar yanımıza geldi.

Kartal yavaşça bize doğru geldi, dudakları iğrenmeyle büzülmüştü. Her zamanki gibi beyaz bir gömlekle siyah bir kravat giyj. yordu. Hepimize sırayla bir Kıyamet Bakışı attı.

“Hepiniz yanıp kavrulmuş Kuzey Carolina tütün tarlaları gibi kokuyorsunuz,” dedi.

Sessizce durduk. İnanılmaz derecede kötü hissediyordum, sanki az önce bir cinayet mahallini terk ederken yakalanmışım gibi. Annemle babamı arar mıydı?

Tanrı saat beşte Jüri’de görüşürüz,” diye bildirdi ve gitti. Alaska çömelip az önce attığı sigarayı aldı ve tekrar içmeye başladı. Kartal birdenbire döndü, altıncı hissi Otoriteye İtaatsizliği algılıyordu. Alaska sigarayı attı ve üstüne bastı. Kartal başını salladı ve delicesine sinirlenmiş olması gerekirken, yemin ederim, gülümsedi.

“Beni sever,” dedi Alaska yurtlara geri dönerken. “Sizi de seviyor. Okulu daha çok seviyor sadece. Olay bu. Bizi basmanın okul ve bizim için iyi olduğunu düşünüyor. Ebedî mücadele, Tıknaz. İyi, haylazın karşısında.”

“Az önce enselenmiş bir kız için korkunç derecede filozofiksin,” dedim.

“Bazen çarpışmayı kaybedersin. Ama haylazlık her zaman savaşı kazanır.”

doksan sekiz gün önce

Culver Creek’teki benzersiz şeylerden biri de Jüri’ydi. Her dönem, her sınıftan üç kişi olmak üzere, fakülte on iki öğrenciyi Jüri’de görev yapması için seçerdi. Jüri, sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmaktan sigara içmeye kadar, kovulma cezası gerektirmeyen suçlara ceza verirdi. Genelde sigara içmek ya da yediden sonra bir kızın odasında bulunmak gibi meseleler oluyordu. Yani Jüri’ye gider, savunmanızı yapardınız ve onlar da sizi cezalandırırdı. Kartal, hâkim olarak görev yapıyordu ve Jüri’nin kararını bozma yetkisi vardı (tıpkı gerçek Amerikan mahkeme sistemindeki gibi) ama neredeyse hiç bozmuyordu.

Son dersimden hemen sonra 4 numaralı sımfa gittim; kırk dakika önceden sağlama almak için. Sırtımı duvara dayayıp koridorda oturdum ve Amerikan tarihi ders kitabımı okudum, ta ki Alaska ortaya çıkıp

yanıma oturana kadar. Alt dudağım ısırdıyordu, gergin olup olmadığını sordum.

“Şey, evet. Dinle, sadece sıkı dur ve konuşma,” dedi. “Senin gergin olmana gerek yok. Ama bu benim sigara içerken yedinci kez yakalanışım. Sadece şey olsun istemiyorum... Her neyse. Babamı üzmem istemiyorum.”

“Annen sigara falan mı içiyor?” diye sordum.

“Artık değil,” dedi Alaska. “Önemli değil. Sana bir şey olmayacak.”

Saat 16.50 olana ve Albay ile Takumi'den hâlâ haber çıkmadı^, ana kadar endişelenmeye başlamamıştım. Jüri üyeleri, yanımızda^ geçip herhangi bir göz teması kurmadan teker teker içeri girdi ve bu da kötü hissetmeme neden oldu. 16.56ya kadar on ikisini, birde Kartal'ı saymıştım.

16.58'de Albay ve Takumi köşeyi dönüp sınıflara doğru geldiler.

Hiç böyle bir şey görmemiştim. Takumi, kolalı beyaz bir göm* lekle siyah şal deseni olan kırmızı bir kravat; Albay ise pembe kınşık düğmeli gömleğini ve flamingolu kravatını giymişti. Başları yukarıda, omuzları geride, aksiyon filmi karakterleri gibi aynı anda yürüyorlardı.

Alaska'nın iç geçirdiğini duydum. “Albay, Napolyon yürüyüşünü yapıyor.”

“Her şey yolunda,” dedi Albay bana. “Sadece hiçbir şey söyleme.”

İçeri girdik onlar kravatlarla, biz pasaklı tişörtlerle Kartal, dürüstlük timsali tokmağını önündeki kürsüye vurdu. Jüri, dikdörtgen bir masada yan yana oturuyordu. Odanın ön tarafında, tahtanın yanında dört sandalye vardı. Oturduk ve Albay neler olduğunu tam olarak açıkladı.

“Alaska'yla gölün kenarında sigara içiyorduk. Genellikle kampüsten çıkarız ama unuttuk. Üzgünüz. Bir daha olmayacak.”

Neler olduğunu bilmiyordum. Ama görevimi biliyordum: Sıkı durup çenemi kapatacaktım. Çocuklardan biri Takumi'ye bakıp, “Ya sen ve Halter?” diye sordu.

“Biz onlara eşlik ediyorduk,” dedi Takumi sakince.

Sonra çocuk, Kartal'a döndü. “Birinin sigara içtiğini gördünüz mü?”

“Ben sadece Alaska'yı gördüm ama Chip kaçtı ki bu bana korkakça geldi, tıpkı Takumi ve Miles'in başımız belada' alışkanlığı gibi,” dedi Kartal, bana bir Kıyamet Bakışı atarak. Suçlu görünmek istemiyordum fakat bakışma uzun süre karşılık veremedim bu yüzden aşağı, ellerime baktım.

Albay, sanki yalan söylemek acı veriyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. “Gerçek bu, efendim.”

Kartal herhangi birimizin bir şey söylemek isteyip istemediğini sordu, ardından başka soru olup olmadığını sordu ve bizi dışarı gönderdi.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum Takumi'ye dışarı çıktığımızda.

“Sadece sıkı dur, Tıknaz.”

Alaska başı bu kadar belaya girmişken neden yaptığı şeyi itiraf etmişti? Neden gerçekten daha fazla belaya bulaşmaya katlanamayacak olan Albay bunu yapmıştı? Neden ben değil? Ben hiçbir şey yaparken enselenmemiştim. Kaybedecek en az şeyi olan bendim. Birkaç dakika sonra, Kartal dışarı çıktı ve içeri girmemiz için işaret etti.

“Alaska ve Chip,” dedi bir Jüri üyesi, “siz on saat çalışacaksınız kafeteryada bulaşıkları yıkayacaksınız ve ikiniz de evinize telefon edilmesinden resmî olarak bir sorun uzaktasınız. Takumi ve Miles, kurallarda birinin sigara içmesini izlemekle ilgili bir şey yok ama tekrar kuralları ihlal ederseniz, Jüri bu hikâyenizi hatırlayacak. Adil mi?”

“Adil,” dedi Alaska çabucak, belli ki rahatlamıştı. Dışarı çıkarken, Kartal beni tutup döndürdü. “Bu okuldaki ayrıcalıklarınızı kötüye kullanma, genç adam, yoksa pişman olursun.” Başımı salladım.

seksen dokuz gün önce

«Sana bir kız arkadaş bulduk,” dedi Alaska. Hâlâ, kimse bana önceki hafta Jüri'yle neler olduğunu açıklamamıştı. Alaska'yı etkilemiş gibi görünmüyordu gerçi ki kendisi 1. akşam olduktan sonra kapı kapabyken bizim odamızdaydı ve 2. büyük kısmı köpükten oluşan koltukta oturmuş sigara içiyordu. Kapının altına bir havlu tıktırıp güvenli olduğu konusunda ısrar etmişti ama ben endişeliydim... sigara

ve “kız arkadaşı” yüzünden.

“Şimdi tek yapmam gereken,” dedi Alaska, “seni ondan hoşlanmaya ve onu da senden hoşlanmaya ikna etmek.”

“Devasa görevler,” diye belirtti Albay. Üst ranzada yatıyor ve İngilizce dersi için okuma yapıyordu. *Moby Dick*.

“Aynı anda nasıl hem okuyup hem de konuşabiliyorsun?” diye sordum.

“Şey, genelde yapamam ama ne kitap ne de sohbet entelektüel açıdan zorlayıcı.”

O kitabı severim,” dedi Alaska.

Evet.” Albay gülümsedi ve üst ranzadan Alaska ya bakmak için eğildi. "Seversin. Büyük beyaz balina her şey için bir metafor. Sen gösterişli metaforlar için yaşıyorsun.”

Alaska istifini bozmadı. “Eee, Tıknaz, eski Doğu Blokuyla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Hımm. Yanındayım?”

Sigarasının küllerini kalemligime silkti. Neredeyse itiraz edecektim ama neden zahmet ediyordum ki. “Matematik dersimizdeki şu kız var ya,” dedi Alaska, “yumuşak sesli, *biir* diyor, *bir* değil. 0 kızı biliyor musun?”

“Evet. Lara. McDonald’s’a giderken kucağıma oturmuştu.”

“Doğru. Biliyorum. Ve senden hoşlandı. Seninle gayet net bir şekilde ateşli bir seks hakkında konuşurken sen matematikten bahsettiğini sandın. Bu yüzden bana ihtiyacın var.”

“Harika göğüsleri var,” dedi Albay, balinadan başını kaldırmadan.

“KADINLARIN VÜCUTLARINI NESNELEŞTİRME!” diye bağırdı Alaska.

Albay bunun üstüne başını kaldırdı. “Üzgünüm. Kalkık göğüsleri var.”

“Bunun diğerinden farkı yok!”

“Tabii İd var,” dedi Albay. “*Harika*, kadın vücuduyla ilgili bir yargı. *Kalkık*, sadece bir gözlem. *Kalkıklar*. Tanrım.”

“Umutsuz vakasın,” dedi Alaska. “Sonuçta senin şirin olduğunu düşünüyor, Tıknaz.”

“Güzel.”

“Ama hiçbir şey ifade etmez. Senin sorunun şu ki eğer onunla konuşursan ‘eee, hımm, şey* diyerek bir felakete yol açacaksın.”

“Ona bu kadar sert davranma,” diye sözünü kesti Albay sanki annemmiş gibi. “Tanrım, balina anatomisini anladım. Artık devam edebilir miyiz Herman?”

“Jake bu hafta sonu Birmingham’da olacak ve üçlü bir randevuya çıkacağız. Şey, üç buçuk çünkü Takumi de orada olacak. Baskı çok az. İşleri batıramayacaksın çünkü ben hep orada olacağım.”

“Tamam.”

“Benim randevum kiminle?” diye sordu Albay.

“Kız arkadaşınla.”

“Pekâlâ,” dedi Albay ve ifadesiz bir şekilde ekledi, “ama pek iyi anlaşılmıyoruz.”

“Cuma olur mu? Cuma günü için planınız var mı?” Güldüm çünkü Albay’la bu cuma için veya hayatımızın geri kalanı boyunca başka bir cuma için planımız yoktu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Gülümsedi. “Şimdi kafeteryada bulaşıkları yıkamaya gitmeliyiz, Chipper. Tanrım, yaptığım bu fedakârlıklar yok mu!”

seksen yedi gün önce

"Üç buçuk çiftlik randevumuz yeterince iyi başladı. Jake geldiğinde ben Alaska'nın odasındaydım. Bana bir kız arkadaş bulmanın hatırına, düğmeli yeşil bir gömleği ütülemeyi kabul etmişti. Omuzlanna kadar inen san saçları, yanaklarındaki siyah kirli sakalı ve bir katalog modeli olarak kariyer yapabileceği bir çeşit sahte bakımsızlıkla Jake, Alaska'nın erkek arkadaşından beklenebileceği gibi her yönüyle yakışıklıydı. Alaska, Jake'in üstüne atlayıp bacaklarını ona doladı (*Tanrı korusun, birisi bana asla böyle bir şey yapmam*, diye düşündüm. *Yere yıkılırım*). Alaska'nın öpüşmekten *bahsettiğini* duymuş ama o zamana kadar

öpüştüğünü hiç görmemiştim: Jake onu belinden tutarken Alaska öne doğru eğildi, öne doğru uzattığı dudakları aralandı, başı hafifçe eğildi ve Jake'in dudaklarını öyle tuttolu bir şekilde kavradı ki başka tarafa bakmam gerektiğini hissetin ama yapamadım. Uzunca bir süre sonra, bacaklarını Jake in üstünden çözdü ve beni tanıttı.

"Tık naz," dedi. Jake'le el sıkıştık.

"Seninle ilgili çok şey duydum." Hafif bir Güneyli aksanıyla konuşuyordu, McDonald's'ın önünde duyduğum birkaç aksandan biriydi. "Umarım bu gece randevun iyi gider çünkü Alaska'yı benden çalmanı istemem."

"Tanrım, çok sevimlisin," dedi Alaska, ben daha cevap veremedim, tekrar Jake'i öpmeye başladı. "Üzgünüm." Güldü. "Erkek arkadaşımı öpmeyi bırakamıyorum galiba."

Yeni ütülenmiş yeşil gömleğimi giydim ve üçümüz Albay, Sara, Lara ve Takumi'yle buluştuk; ardından Culver Creek Hiçlerinin Birmingham'ın en zengin kenti Mountain Brook'ta özel bir okul olan Harsden Kolejiyle mücadelesini izlemek üzere spor salonuna gittik, Albay'ın Hareden'a olan nefreti, bin güneşin ateşiyle yanıp tutuşu, yordu. "Zengin insanlardan daha çok nefret ettiğim tek şey," dedi spor salonuna doğru yürürken, "aptal insanlardır. Ve Harsden'daki tüm çocuklar hem zengin hem de hepsi Creek'e giremeyecek kadar aptal."

Bir randevuda olmamız gerektiğinden, maçta Lara'nın yanında otururum diye düşündüm fakat Alaska'yı geçip Lara'ya doğru yürümeye çalışırken, Alaska bana bir bakış attı ve tribünde yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurdu.

"Randevulaştığım kızın yanına oturmama izin verilmiyor mu?" diye sordum.

"Tık naz, ikimizden biri hayatı boyunca bir kızdı. Diğeriyse oynaşma aşamasına bile geçemedi. Yerinde olsam, oturup şirin görünür ve havalı bir tavırla kendim gibi davranırdım."

"Tamam. Sen ne dersin o."

Jake, "Bu, aşağı yukarı benim Alaska'yı memnun etme stratejimidir," dedi.

"Ayy," dedi Alaska, "çok tatlı! Tık naz, sana Jake'in grubuyla bir albüm kaydettiğini söylemiş miydin? İnanılmazlar. Radiohead'in Flaming Lipsle buluşmuş hali gibiler. İsimlerini benim bulduğumu söylemiş miydin? Hickman Territory." Sonra saçmaladığımı fark etti. "Jake'in kinin at gibi olduğunu ve onun harika, duygusal bir sevgili olduğunu söylemiş miydin?"

"Yapma, bebeğim." Jake gülümsedi. "Çocukların önünde olmaz."

Jake'ten nefret etmek istiyordum tabii ki, fakat onları birlikte gülümserken ve birbirlerinin her yerine dokunurken izleyince nefret etmedim. Jake *olmak* istedim elbette ama görünüşte başka biriyle randevum olduğunu unutmamaya çalıştım.

Hareden Koleji'nin yıldız oyuncusu, herkesin Sanırım annesinin bile Canavar dediği, Travis Eastman adında iki metrelik bir devdi. Canavar serbest atış çizgisine ilk gelişinde Albay ona sataşırken küfretmekten kendini alamadı:

"Her şeyini babana borçlusun, seni aptal, taşralı piç."

Canavar arkasına dönüp dik dik baktı ve Albay neredeyse ilk serbest atıştan sonra dışarı atılıyordu ama hakeme gülümsedi ve "Üzgünüm!" dedi.

"Bu maçın büyük bir kısmında burada kalmak istiyorum," dedi bana.

İkinci çeyreğin başında, Creek şaşırtıcı bir şekilde az olan yirmi dört puanlık bir farkla gerideyken ve Canavar faul çizgisindeyken Albay, Takumi'ye bakıp, "Vakit geldi," dedi. Takumi ile Albay, taraftarlar, "Şışşt..." kısmına geçerken ayağa kalktılar.

"Bunu sana söylemenin en iyi zamanı mı bilmiyorum," diye bağırdı Canavara, "ama yanımdaki Takumi maçtan hemen önce kız arkadaşınla takıldı."

Bu söz herkesi güldürmüştü... serbest atış çizgisinden dönüp elinde topla sakince bize doğru yürüyen Canavar dışında.

"Sanırım şimdi kaçıyoruz," dedi Takumi.

“Daha dışarı atılmadım,” diye cevapladı Albay.

“Görüşürüz,” dedi Takumi.

Bir randevum olmasının (sözde randevulaştığım kızın benden beş koltuk uzakta oturduğu bir randevu da olsa) genel endişesinden mi yoksa Canavarın benim bulunduğum yere doğru bakmasının getirdiği o belirgin endişeden mi bilmem, nedense Takuminin arkasından koşmaya başladım. Tribünlerin köşesini dönerken tulduğumuzu düşünüyordum ama sonra, gözümün ucuyla silindir şeklinde turuncu bir nesnenin, hızla yaklaşan bir güneş gibi, gittikçe büyüdüğünü gördüm.

Şöyle düşündüm: *Sanırım bana çarpacak.*

Şöyle düşündüm: *Eğilmeliyim.*

Fakat bir şeyin düşünülmesi ile yapılması arasında geçen sürede top doğrudan yüzümün yan tarafına çarptı. Düşüp başımın arkasını spor salonunun zeminine çarptım. Sonra, sanki zarar görmemiş gibi hemen ayağa kalktım ve spor salonundan çıktım.

Gurur beni spor salonunun zemininden kaldırmıştı ama dışarı çıkar çıkmaz oturdum.

“Beyin sarsıntısı geçiriyorum,” dedim, kendi kendime koyduğum teşhisten tamamen emin bir şekilde.

“Bir şeyin yok,” dedi Takumi bana doğru koşarken. “Öldürülmeden önce buradan gidelim.”

“Üzgünüm,” dedim. “Ama kalkamam. Hafif bir sarsıntı geçirdim.” Lara koşarak dışarı çıktı ve yanıma oturdu.

“İyi misin?”

“Sarsıntı geçiriyorum,” dedim.

Takumi oturup gözümün içine baktı. “Sana ne olduğunu biliyor musun?”

“Canavar beni hakladı.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Üç buçuk çiftlik bir randevudayım.”

“Bir şeyin yok,” dedi Takumi. “Hadi gidelim.”

Sonra öne eğildim ve Lara’nın pantolonunun üstüne kustum, jleden geriye veya yana doğru eğilmediğimi söyleyemem. Öne doğru eğildim ve ağzımla Lara’nın güzel, kalçayı destekleyen, bir kızın güzel görünmek istediği ama güzel görünmeye çalışıyormuş gibi görünmek istemediği zaman giydiği türde bir pantolon olankot pantolonunu hedefledim ve her yerine kustum.

Çoğunlukla fıstık ezmesiydi, ama biraz mısır da açıkça görülüyordu.

“Ah!” dedi Lara, şaşırmış ve biraz dehşete düşmüş bir halde.

“Ah Tanrım,” dedim. “Çok üzgünüm.”

“Bence sarsıntı geçirmiş olabilirsin,” dedi Takumi, sanki bu fikir daha önce hiç ortaya atılmamış gibi.

“Genel olarak hafif bir sarsıntıyla ilişkilendirilebilecek mide bulantısı ve baş dönmesinden muzdaripim,” diye açıkladım. Takumi’nin Kartal’ı almaya gittiği ve Lara’nın pantolonunu değiştirdiği sırada beton kaldırımında uzandım. Kartal, okul hemşiresiyle geri geldi; hemşire bana duyunca inanamayacaksınız sarsıntı teşhisi koyduktan sonra Takumi ve ona eşlik eden Lara arabayla beni hastaneye götürdüler. Galiba arkada uzandım ve şu sözcükleri tekrar ettim: “Bu. Semptomlar. Genelde. Sarsıntıyla. İlişkilidir.”

Böylece randevumu Takumi ve Lara’yla hastanede geçirdim. Doktor eve gidip uzun süre uyumamı ama emin olmak için birinin beni her dört saatte bir uyandırmasını söyledi.

Hayal meyal, Lara’nın kapı eşiğinde durduğunu, odanın ve dışarısının karanlık olduğunu, her şeyin yumuşak ve rahat fakat bir nevi baş döndürücü olduğunu, yüksek başlı bir kalp atışı gibi dünyanın nabzının attığını hatırlıyorum. Ve hayal meyal, Lara’nın kapı eşiğinden bana gülümsediğini, o soruya bir cevap vadediyor gibi görünen ama asla cevap vermeyen bir kızın gülüşündeki göz alıcı belirsizliği hatırlıyorum. O soru, kızlar iğrenç olmayı bıraktığından beri hepinizin sorduğu o soru, çetrefilsiz olmak için fazla basit olan o soru Benden hoşlanıyor mu yoksa benden *hoşlanıyor* mu? Ve sonra sonsuz bir uykuya dalıp sabah üçte Albay beni uyandırana kadar uyudum.

“Beni terk etti,” dedi.

“Sarsıntı geçirdim,” diye cevapladım.

“Öyleymiş. Seni de bu yüzden uyandırdım. Bilgisayar oyunu?” “Tamam. Ama sessizde tut. Başım ağrıyor.”

“Olur. Lara’nın üstüne kustuğunu duydum. Çok hoş.”

“Terk mi etti?” diye sordum kalkarken.

“Evet. Sara, Jake’e Alaska’dan tahrik olduğumu söyledi. Bu sözlerle. Tam da bu sırayla. Ve ben de, ‘Şey, şu anda *hiçbir şeyden* tahrik olmuyorum. İstersen kontrol edebilirsin,’ falan dedim; Sara onu geçiştirdiğimi düşündü Sanırım çünkü sonra Alaska’yla takıldığımı kesinlikle bildiğini söyledi. Ki bu kesinlikle gülünç. Ben. Aldatmam,” dedi ve sonunda oyunun yüklenmesi bitti; Talladega’daki sessiz bir yolda daireler çizerek bir yarış arabası sürerken onu kısmen dinliyordum. Daireler başımı döndürdü ama bırakmadım.

“Bunun üstüne Alaska çılgına döndü.” Sonra aslında olduğundan daha cırtlak ve baş ağrısı verici bir hale getirerek Alaska’nın sesini taklit etti. “Hiçbir kadın başka bir kadın hakkında yalan söylememeli! Kadınlar arasındaki kutsal anlaşmayı ihlal ettin! Birbirini arkadan bıçaklamak, kadınların ataerkil baskının üstüne yükselmesini nasıl sağlayacak?’ Falan filan. Ondan sonra Jake, Alaska’nın asla aldatmayacağım çünkü kendisini sevdiğini söyleyerek Alaska’yı savunmaya başladı; ben de, ‘Sara’yı takmayın. Sadece insanlara zorbalık etmeyi seviyor,’ dedim. Sonra Sara neden hiç onun arkasında durmadığımı sordu ve buralarda bir yerde ona deli kaltak dedim ki bu pek iyi sonuçlanmadı. Ondan sonra garson gitmemizi istedi, bu

yüzden park alanında duruyorduk ve Sara, ‘Yeterince katlandım,’ dedi, ben ona bakmakla yetindim, sonra o da, ‘İlişkimiz bitti.’ dedi.”

Sonra konuşmayı bıraktı. “İlişkimiz bitti?” diye tekrar ettim.

Kafamın çok karıştığını hissediyordum ve en iyisinin konuşmaya devam etsin diye Albay her ne dediyse, son cümlesini tekrar etmek olduğunu düşündüm.

“Evet. Yani hepsi bu. Berbat olan ne biliyor musun Tıknaz? Onu gerçekten önemsiyorum. Umutsuzduk. Kötü bir birliktelikti. Ama yine de... Yani, onu sevdiğimi söyledim. Bekâretimi onunla kaybettim.”

“Bekâretini onunla kaybettin?”

“Evet. Evet. Sana hiç söylememiş miydim? Yattığım tek kız o. Bilmiyorum. Zamanımızın yüzde doksan dördünde falan kavga etsek de gerçekten üzgünüm.”

“Gerçekten üzgünsün?”

“Düşündüğümünden daha üzgünüm en azından. Yani kaçınılmaz y , olduğunu biliyordum. Bütün yıl boyunca güzel bir anımız olmadı.

Buraya geldiğimden beri, bıkmadan usanmadan didiştik. Ona daha iyi davranmalıyım. Bilmiyorum. Üzücü.”

“Üzücü,” diye tekrar ettim.

“Yani, iyi bile anlaşmadığın birisini özlemek aptalca. Ama bilmiyorum, güzeldi, bilirsin, her zaman biriyle kavga edebilmek.”

“Kavga edebilmek,” dedim ve sonra kafam karışık, arabayı zar zor sürer halde ekledim, “güzeldir.”

“Doğru. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, ona sahip olmak güzeldi. Ben deli bir adamım, Tıknaz. Ne yapacağım?”

“Benimle kavga edebilirsin,” dedim. Oyun kumandasını yere koyup köpük koltuğumuzda geriye yaslandım ve uyuyakaldım. Uykuya dalarken Albay’m, “Sana kızamam, seni zararsız, cılız piç,” dediğini duydum.

seksen dört gün önce

üç gün sonra yağmur başladı.. Baş™ hâlâ ağrıyordu ve Albay'a »öre sol şakağımın üstündeki büyükçe şişlik, ülkeyi bıratan, daha önce bir yer olduğunu bile bilmediğim Makedonya'nın küçültülmüş topoğrafik

haritasına benziyordu. O pazartesi Albayla kummuş, yan ölü çimenlerde yürürken, “Sanırım biraz yağmur iyi olurdu,” dedim ve Albay hızla ve tehditkâr bir şekilde yaklaşan alçak bulutlara doğru bakıp, “Şey, iyi olur mu olmaz mı bilemem ama adımız gibi emin olabiliriz ki yağmur çok fena yağacak,” dedi.

Ve kesinlikle çok fena yağdı. Fransızca dersinde yirmi dakika geçmişken, Madam O’Malley *inanmak* fiilini dilek kipinde çekiyordu. *Que je croie. Que tu croies. Qu’il ou qu’elle croie*. Bunlan sanki bir fiil değil de bir Budist mantrasıymış gibi tekrar tekrar söyledi.

“*Que je croie; que tu croies; qu’il ou quelle croie*”. Tekrar tekrar söylemek İçin ne kadar komik bir şey: Ben inansam, sen inansan, o inansa. Neye *inansa*, diye düşündüm ve hemen sonra yağmur başladı.

Birdenbire ve şiddetli bir sağanak halinde başladı, sanki Tanrı kızmıştı ve hepimizi selin alıp götürmesini istiyordu. Günler, geceler boyu yağmur yağdı. Yurt meydanının karşısını göremeyeceğim kadar, gölüm yükselip sahte kumsalın yarısını yutarak çim salıncağa *vura* ^ kadar yağd., üçüncü gün, şemsiye taşımayı tamamen bırakı ve etrafta kalıcı bir ıslaklık halinde dolaştım. Kafeteryada her şeyin bir tarafı, yağmur suyundaki hafif asit gibiydi, her şey küf kokuyordu.

Duşlar komik bir şekilde gereksiz hale gelmişti çünkü lanet olası dünyada duşlardan daha iyi su basıncı vardı.

Ve yağmur hepimizi münzevi haline getirmişti. Albay derste olmadığı her anı koltukta oturup almanak okuyarak ve bilgisayar oyunu oynayarak geçiriyordu, ben de konuşmak mı istediğini yoksa sadece beyaz köpükte oturup huzur içinde *ambrosia*’sini mi içmek istediğini bilmiyordum.

“Randevumuz” olan felaketten sonra, ertesi gün matematik der* sinde bana "büyük bir mesele" olmadığını söylemiş olsa da bir sarsıntı ve/veya bir kustumuk atağı geçirme korkusuyla, hiçbir şart altında La ra Via konuşmamanın en iyisi olduğunu düşündüm.

.Alaska’yı da sadece derste görüyor ve onunla hiç konuşamıyor* dum çünkü her derse geç geliyor ve zil çaldığı anda, ben daha kalemin kapağını ve defterimi kapatamadan gidiyordu. Yağmurun beşinci akşamında, Alaska ve/veya Takumi yoksa (Albay’ın 43 numaralı odada akşam yemeğini süt ve votkayla yaptığını çok iyi biliyordum) odama geri dönüp akşam yemeğinde tekrar ısıtılmış *bufriedo* yemeye tamamen hazır bir şekilde kafeteryaya girdim. Ama orada kaldım çünkü Alaska’nın tek başına, yağmurla çizgi çizgi olmuş bir pencereye sırtı dönük bir şekilde oturduğunu görmüştüm.

Tanrım, sanki hiç bitmeyecek gibi,” dedim, yağmuru kastederek.

"Kesinlikle," dedi. Islak saçları başından sarkıyor ve yüzünün çoğunu kaplıyordu. Ben bir şeyler yedim. O bir şeyler yedi.

“Nasılsın?” diye sordum sonunda.

"*Nasıl, ne zaman, nerede, neden* veya *ne* ile başlayan sorulara cevap verecek havamda değilim.”

"Sorun ne?" diye sordum.

“Bu bir *ne*. Şu anda ‘ne’leri kabul etmiyorum. Pekâlâ, gitmeliyim.” Dudaklarını büzüp yavaşça nefes verdi; Albay’ın dumanı üflemesi gibi.

“Ne...” Sonra kendimi durdurdum ve başka bir şekilde ifade ettim. "Bir şey mi yaptım?" diye sordum. Tepsisini aldı ve cevap vermeden önce ayağa kalktı. “Tabii ki hayır, tatlım.”

“Tatlım” deyişi romantik değil, küçümseyici gibi gelmişti, sanki ilk devasa yağmur fırtınasına göğüs geren, onun sorunlarını her ne iseler anlaması mümkün olmayan bir çocukmuşum gibi. Gözlerimi devirmemek için samimi bir çaba gösterdim, saçındaki sular yüzüne damlayarak kafeteryadan çıkıp giderken fark etmeyecek olsa bile.

Daha *iyi* hissediyorum,” dedi Albay, sağanağın dokuzuncu gününde din dersinde yanımda otururken. “Bir tezahür anı yaşadıö.

Sara’nın odaya gelip tam anlamıyla bir cadaloz olduğunu o geceyi hatırlıyor musun?

“Evet. Opera. Flamingolu kravat.”

“Doğru.”

“Ne olmuş?” diye sordum.

Albay, üst yansı sırlıklam olmuş telli bir defter çıkardı ve yerini bulana kadar yavaşça sayfaları çevirdi. “Tezahür buydu. Tam anlamıyla bir cadaloz olması.”

Hyde, siyah bir bastona aşın derecede yüklenerken ve aksayarak içeri girdi. Sandalyesine giderken soğuk bir şekilde, “Sakat dizim, beni biraz yağmur yağabileceği konusunda uyarıyor. O yüzden kendinizi hazırlayın,” dedi. Sandalyesinin önünde durdu, dikkatli bir şede geriye doğru eğildi, iki eliyle sandalyeyi tuttu ve doğum sancısı ken bir kadın gibi, bir dizi hızlı ve kesik nefesle sandalyeye yığıldı. Daha iki ay vaktiniz olmasına rağmen, bu dönemki ödev konunuzu alacaksınız. Şimdi, hepinizin bu dersin programını, şimdiye dek belleğinize işleyecek kadar sıklıkla ve ciddiyetle okuduğundan eminim” Sırıttı. “Ama bir hatırlatma: Bu ödev, notunuzun yüzde Ciddiye almanızı öneririm. Şimdi, şu İsa dener gelince...”

Hyde, Hristiyan olmama rağmen önceki güne kadar okumamış olduğum *Markos İncilinden* bahsetti. Sanırım Hristiyan dım Kiliseye gitmişim, şey, dört defa falan. Ve bu bir camiye ya da sinagoga gitmemden daha sıkı.

Birinci yüzyılda, İsa’nın yaşadığı zamanlarda, bazı Roma paralarında İmparator Augustus’un resmi olduğunu ve resminin altında *Filius Dei* kelimelerinin yazılı olduğunu anlattı. Tanrı’nın Oğlu.

“Tanrıların,” dedi, “çocuklarının olduğu bir çağdan bahsediyoruz. Tanrı’nın oğlu olmak alışılmadık değildi. Mucize, en azından o çağda ve o bölgede İsa’nın köylü, Yahudi ve sadece önemli birileri tarafından yönetilen bir imparatorlukta önemsiz birisiydi o Tanrı’nın, İbrahim ve Musa’nın mutlak kudrete sahip Tanrı’sının oğlu olmasıydı. Bu Tanrı’nın oğlu bir imparator değildi. Eğitimli bir haham bile değildi. Bir köylü ve Yahudi’ydi. Sizin gibi önemsizdi. Buda, aydınlanma yolunda servetini ve soyluluğunu bıraktığı için özeldi; İsa ise, serveti ve soyluluğu olmamasına rağmen en yüksek soyluluğu miras aldığı için özeldi: Kralların Kralı. Ders bitti. Çıkarken final sınavınızın bir kopyasını alabilirsiniz. Kuru kalın.” Çıkmak için ayağa kalkana kadar Alaska’nın derse gelmediğini fark etmemişim, katılmaya değer tek dersi nasıl asabilirdi? Onun için finalin bir kopyasını aldım.

Final sınavı: *İnsanoğlunun cevaplamaı gereken en önemli som nedir? Sorunuzu akıllıca seçin ve sonra İslam, Budizm ve Hristiyanlığın bunu nasıl cevaplamaıya çalıştığını inceleyin.*

“Umarım o herif, öğrenim yılının geri kalanında da yaşar,” dedi Albay yağmurun altında eve doğru koşarken, “çünkü kesinlikle bu dersten zevk almaya başlıyorum. Senin en önemli sorun ne?”

Otuz saniye koşuktan sonra nefesim kesilmişti bile. “Ölünce... bize... ne oluyor?”

“Tanrım, Tıkna, koşmayı bırakmazsan öğreneceksin.” Yavaşlayıp yürümeye başladı. “Benim sorum: Neden iyi insanlar hayatta berbat şeyler yaşar? Vay anasını, şu Alaska mı?”

Alaska, tam hızla bize doğru koşuyor ve bağırıyordu ama yağmurun gürültüsünden onu duyamıyordum, ta ki tükürükler saçtığını görebileceğim kadar yaklaşıp dek.

“Siktiğimin herifleri odama su bastırtmışlar. Kitaplarımdan yüz tanesini falan berbat etmişler! Lanet olası, pislik Hafta İçi Savaşçısı boklan. Albay, çatı oluğuna bir delik açıp plastik bir boruyu arka pencereye ve odanın içine kadar uzatmışlar! Her yer sırlıklam olmuş. *Labirentindeki General* tamamen mahvolmuş”

“Oldukça iyi,” dedi Albay bir başkasının çalışmasına hayran kalan bir sanatçı gibi.

“Hey!” diye bağırdı Alaska.

“Üzgünüm. Endişelenme, dostum,” dedi. “Tanrı günahkarları cezalandıracaktır. Ve o bunu yapmadan önce biz yapacağız.”

altmış yedi gün önce

Demek Nuh böyle hissetmişti. Bir sabah uyanıyordunuz ve Tanrı sizi affetmiş oluyordu; bütün gün gözlerinizi kısarak etrafta geziniyordunuz çünkü güneş ışığının ne kadar sıcak ve babanızın yanağınızdan öpmesinin teninizde ne kadar sert hissettirdiğini unutmuş oluyordunuz ve bütün dünya, hiç olmadığı kadar parlak ve temiz görünüyordu, sanki Alabama iki hafta boyunca çamaşır makinesine konmuş ve renk parlaticı ekstra süper deterjanla temizlenmiş gibi. Artık çimenler daha yeşil ve *bufriedolar* daha çıtır

çıtındı.

O öğleden sonra, yeni kurumuş çimenlerde kamımın üstüne yatıp Amerikan tarihi İç Savaş veya buralarda bilindiği gibi Eyaletler Arası Savaş hakkında okuma yaparak, sınıfların orada kaldım Bana göre bu, bin tane iyi son sözün ortaya çıkmasını sağlamış olan savaştı. Yaralanıp yaralanmadığı sorulunca. 'Evet ve korkarım ciddi şekilde,* diye cevap veren General Albert Sidney Johnston gibi. Veya savaştan yıllar sonra olum hezeyanıyla. "Çadırı vurun!*" diye emir veren Robert E. Lee gibi

Bir gölgenin güneşimi kestiğini fark ettiğimde. Konfederasyon generallerinin, neden Birlik generallerinden daha tyt son sözlen olduğunu düşünüyordum (Llysses S. Gram m son soru olan, *8u," oldukça dandikti). Ilır gölge görmemin üstünden bira* zaman gr<?tuşb ve beni biraz ürkütmüştü Başımı kaldırdım

"Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim," dedi Takumi, kitabımın üzerine yulaf ezmeli ve kremalı bir turta bırakarak.

"Çok besleyici." Gülümsedim.

"Yulafın var. Ezmen var. Kreman var. Tam bir besin piramidi bu"

"Kesinlikle öyle."

Sonra ne diyeceğimi bilemedim. Takumi, *hip hop* hakkında çok şey biliyordu; ben son sözler ve bilgisayar oyunları hakkında çok şey biliyordum. Sonunda, "O çocukların Alaska'nın odasına su bastırduğuna inanamıyorum," dedim.

"Evet," dedi Takumi bana bakmadan. "Şey, kendilerince sebepleri var. Alaska'nın Hafta İçi Savaşçıların arasında bile eşek şakası yapmakla ünlü olduğunu anlamalısın. Geçen sene, kütüphaneye bir Volkswagen Beetle koyduk. Bu yüzden denemek ve ondan bir adım öne geçmek için bir nedenleri varsa denerler. Ayrıca çatı oluğundan Alaska'nın odasına su aktarma fikri oldukça zekice. Buna hayran olmak *istemiyorum* ama..."

Güldüm. "Evet. Daha iyisini yapmak zor olacak." Kremalı turtanın paketini açtım ve dişlerimi geçirdim. Hımm... ısırik başına yüzlerce leziz kalori.

"Bir şeyler düşünecektir," dedi. Sonra, 'Tıknaz," dedi. "Hımm. Tıknaz, bir sigaraya ihtiyacın var. Hadi yürüyüşe çıkalım."

Kendimi gergin hissettim, birisi arasında bir *hımm* ile adımı iki defa söylediğinde her zaman hissettiğim gibi. Ama kalktım ve kitaplarımı arkada bırakarak Sigara Deliği'ne doğru yürüdüm. Fakat ormanın kenarına varır varmaz, Takumi toprak yoldan başka bir yöne döndü. "Delik'in güvenli olduğundan emin değilim," dedi. *Güvenli değil mi*, diye düşündüm. Orası, *bilinen evrende sigara içmek için en güvenli yer*. Ama yoğun çalılıkların, çam ağaçlarının ve tehditkâr, göğüs hizasındaki dikenli çalılar arasında manevralar yaparak onu

takip etmekle yetindim. Bir süre sonra oturdu. Ateşi hatif meltemden korumak içm etimi çakmadın etrafına sardım ve sigaramı yaktım.

"Alaska, Marya yı ele verdi," dedi. "Yani Kartal, Sigara Deliği ni de biliyor olabilir. Bilmiyorum. Kartal'ı o yolda hiç görmedim ama Alaska'nın ona ne söylediğini kimbilir "

"Bir saniye, nereden biliyorsun?" diye sordum kuşkulu bir şekilde "Şey, birincisi, anladım. İkincisi, Alaska itiraf etti. En alından gerçeğin bir bölümünü anlattı, geçen sene tam okulun sonunda, bir gece Jake'i görmeye gitmek için ışıklar kapandıktan sonra kampuaten gizlice çıkmaya çalışmış ve enselenmiş. Dikkatli olduğunu söyledi far falan yokmuş ama Kartal onu yakalamış ve arabada bir şişe şarap varmış, yani tam sıçmış. Kartal onu evine götürüp ciddi bir şekilde enselenen herkese sunduğu teklifi sunmuş. Bana bildiğin her şeyi anlatırsın ya da odana gidip eşyalarını toplarsın.' Bovlece Alaska çözülmüş ve Marya ile Paul'ün sarhoş olduğunu ve o sırada odasında olduklarını söylemiş. Bundan başka ona neler anladığını Tanrı bilir. Bunun üstüne Kartal, Alaska'yı bırakmış çünkü işini yapacak köstebeklere ihtiyacı var. Arkadaşlarından birini ele vererek akıllılık etmiş gerçekten, çünkü kimse asla arkadaştan suçlamayı düşünmez. Albay'ın bunu Kevin ile o diğer çocukların yaptığını düşünmesinin nedeni de bu. Kampüste

Marya'nın ne yaptığını bilebilecek tek insan olduğunu fark edene kadar ben de Alaska olabileceğini düşünmemiştim. Paul'ün oda arkadaşı Longwell'den şüphelendim... sana kolsuz deniz km numarasını çeken çocuklardan biri. O gece evde olduğu ortaya çıktı. Halası ölmüş. Gazetede ölüm ilanım kontrol ettim. Hollis Bumis Chase... bir kadın için ne ad ama.' "Peki Albay bilmiyor mu?" diye soFdum sersemlemiş bir halde. Bitirmemiş olmama rağmen sigaramı söndürdüm çünkü pantklemiştim. Alaska'nın sadakatsiz olabileceğinden hiç şüphelenmemiştim. Dengesiz olabilirdi. Ama köstebek değil.

"Hayır ve bilemez çünkü çıldırıp Alaska'yı kovdurur. Eğer faik etmedivsen. Albay tüm bu onur ve sadakat saçmalığını çok ciddiye alıyor."

"Fark ettim."

Takumi başını salladı, hâla ıslak olan toprağı kazmak için elleriyle yaprakları kenara itiyordu. "Yalnızca kovulmaktan neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Kovulmayı hiç istemezdim ama hak ettiğin şeyle yüzleşmek zorundasın. Anlamıyorum."

"Şey, evini sevmediği ortada."

"Doğru. Eve yalnızca Noel'de ve yazın Jake orada olduğunda gidiyor. Ama her neyse. Ben de evimi sevmiyorum. Yine de Kartal'a bu tatmini yaşatmazdım." Takumi, ince bir dal aldı ve onu yumuşak, kırmızı toprağın içine soktu. "Dinle, Tıknaz. Alaska ile Albay'ın bu olayı bitirmek için ne tür bir eşek şakasıyla ortaya çıkacağını bilmiyorum ama ikimizin de dâhil olacağına eminim. Tüm bunları sana, neye bulaştığını bilesin diye anlatıyorum çünkü yakalanırsan, buna katlansan iyi olur,"

Florida'yı, "okul arkadaşlarımı" düşündüm ve ilk defa ayrılmak zorunda kalırsam, Creek'i ne kadar özleyeceğimi fark ettim. Takumi'nin dik bir şekilde çamura batmış dalına baktım ve "Tanrı adına yemin ederim ki ispiyonlamayacağım," dedim.

Sonunda Jüri'deki o gün neler olduğunu anladım: Alaska ona güvenilebileceğimizi göstermek istemişti. Culver Creek'te hayatta kalmak, sadakat demekti ve Alaska bunu görmezden gelmişti. Ama sonra bana yol göstermişti. Bana nasıl yapıldığını göstermek için Albayla suçu üzerlerine almışlardı; böylece zamanı geldiğinde ne yapılacağını bilecektim.

elli sekiz gün önce

Yaklaşık bir hafta sonra, 06.30 da bir cumartesi günü 06.30 da! Kafa Koparma isimli oyunun tatlı melodisiyle uyandım: Video oyununun tehditkâr, yüksek başlı arka plan müziğinin üstünde, otomatik tabanca patlıyordu. Döndüm ve Alaska'nın oyun kumandasını yukarı ve sağa doğru çektiğini gördüm, sanki bu mutlak ölümünden kaçmasını sağlayacakmış gibi.

"En azından sesini kısar mısın?"

"Tıknaz," dedi Alaska, sahte bir küçümsemeyle, "ses, bu oyunun sanatsal deneyiminin bütünleşik bir parçası. Sessize almak, *Jant Eyre*'in her iki cümlesinden yalnızca birini okumak gibidir. Albay yaklaşık bir buçuk saat önce uyandı. Biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden uyumaya benim odama gitmesini söyledim."

"Belki ben de ona katılırım," dedim sersem bir şekilde.

Soruma cevap vermek yerine, "Takumi'nin sana söylediğini duydum. Evet, Maya'yı ele verdim ve üzgünüm ve bir daha asla yapmayacağım. Bu arada, Şükran Günü'nde burada kalıyor musun? Çünkü ben kalıyorum." dedi.

Tekrar duvara doğru döndüm ve yorganı başımın üstüne çektim. Alaska'ya güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ve öngörülemezliğine kesinlikle yeterince katlanmışım. Bir gün soğuk, ertesi gün iyi, bir an dayanılmaz şekilde flörtçü, sonra tam tersine tiksindirici oluyordu.

Yorgunluğun bir belirtisi olarak çabucak uyuyakalmayı başardım, iden canavarların acı çığlıklarının ve Alaska'nın onları öldürdükten sonraki hoşnut cıvıklamalarının, rüya görmek için hoş bir arka plan muzibinden farklı olmadığına ikna olmuşum. Yarım saat sonra uyandım. Alaska yatanımda otururken kalçası kalçama değiyordu. Beş kat ve yine de onu. temasın gergin sıcaklığını hissediyordum; birbirine dokunan dudaklardaki patlamanın solgun bir yansımasıydı fakat her şeye rağmen hır yansımaydı Ve o

anın “neredeyseliğinde” bunu biraz da olsa önemsiyordum Ondan hoşlandığımdan emin değildim ve ona güvenip guvenemeyeceğimden şüpheliydim ama en azından öğrenmeyi deneyecek kadar önemsiyordum. Yatağında, büyük yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Sinsi, neredeyse sın tan gülümseyişinin devam eden gizemi. Aramızda beş kat.

Sanki uyumamışım gibi devam etti. *Jake in ders çalışması gerek.. O yüzden beni Nashville de istemiyor. Bana bakarken muzikolojiye dikkatini veremezmiş. Kara çarşaf giyerim dedim ama ikna olmadı. yanı burada kalıyorum.*

"Üzgünüm.* dedim

‘Ah. üzülme. Bu sürü işim olacak. Planlanarak bir eşek şakası var. Ama senin de burada kalman gerektiğini düşünüyordum. Aslına bakarsan bir liste hazırladım ’

“liste mi?”

Cebine uzanıp pek çok kez katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve okumaya başladı

"*Bir*. Çünkü çok özenli bir öğrenci: Tıknaz, şunları içeren ama bunlarla sınırlı olmayan, birçok harika Culver l'rpek deneyiminden mahrum kaldı: A. Ormanda benimle birlikte şarap içmek. H MeYeuuleruez de kahvaltı yapmak için bir cumartesi günü erken kalkmak ve arabayla Birmingham'ın banliyölerine gidip sigara içmek ve Birmingham in acınacak derecede sıkıcı olduğundan bahsetmek ve ayrıca C. gece geç saatte dışarı çıkmak ve nemli futbol sahasında uzanıp ay ışığı altında bir Kurt Vonnegut kitabı okumak.

Fransızcayı öğretmek gibi uğraşlarda kesinlikle başarılı olmasa da Madam O'Malley şahane bir girişimle, kampüste kalan tüm öğrencileri Şükran Günü yemeğine davet eder ki bu genellikle. Güney Koreli bir değişim öğrencisiyle beni kapsıyor ama fark etmez. Tıknaz'ın aramıza katılmasından memnuniyet duyarız.

'Üç. Aslında bir Üç yok ama *Bir* ve *İki* felaket iyiydi.'

Bir ve *İki* beni cezbetmişti kesinlikle, fakat daha çok ikimizin kampüste yalnız kalacağımız fikrini sevmiştim. 'Anne babamla konuşacağım. Uyandıklarında,' dedim. Dil dökerek beni koltuğa oturttu ve o birdenbire oyun kumandasını yere atana kadar, birlikte Kafa Koparma oynadık.

'Flört etmiyorum. Yalnızca yorgunum," dedi sandaletlerini fırlatırken. Ayaklarım köpük koltuğun üstüne çekip bir yastığın arkasına sıkıştırdı ve başım kucağıma koymak için kaydı. Fitilli pantolonum. *Baxer*'un. İki kat. Bacağımda yanağının sıcaklığım hissedebiliyordum. Birinin yüzü penisinize oldukça yakinken sertleşmenizin uygun, hatta tercih edilir olduğu zamanlar vardır.

Bu, o zamanlardan biri değildi.

Bu yüzden, katlan ve sıcaklığı düşünmeyi bıraktım, televizyonun sesini kısıtım ve Kafa Koparma'ya odaklandım.

08.30da oyunu kapattım ve Alaska'nın altından çekildim. Sırtüstü döndü, hâlâ uyuyordu, yanağında pantolon çizgilerimin izi kalmıştı. Annemle babamı genelde yalnızca pazar günleri öğleden sonra arardım, bu yüzden annem sesimi duyunca hemen aşın tepki gösterdi. “Sorun ne, Miles? İyi misin?”

“İyiym, anne. Düşündüm de eğer sizin için de sorun yoksa Şükran Günü'nde burada kalabilirim diye düşündüm. Arkadaşlarımın çoğu kalıyor.” Yalan. "Ve yapacak çok işim var.” Çifte yalan. "Derslerin ne kadar zor olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, anne.” Gerçek.

“Ah, tatlım. Seni çok özledik. Seni bekleyen büyük bir Şükran Günü hindisi var. Ve istediğin kadar kızılılık sosu.”

Kızılılık sosundan nefret ederdim fakat nedense annem ömrü boyunca bunun en sevdiğim yemek olduğuna inanmak konusunda ısrarlıydı... her Şükran Günü'nde kibarca tabağıma almayı reddetmeme rağmen.

“Biliyorum, anne. Ben de sizi özledim. Ama gerçekten burada iyi iş çıkarmak istiyorum.’ Gerçek. "Ve bir de, şey, *arkadaşlarım* olması gerçekten güzel.” Gerçek.

Arkadaş kartım oynamanın, onu bu fikre ikna edeceğini biliyordum ve etti de. Böylece Noel tatilinin her dakikasında onlarla takılacağıma söz verdikten sonra (sanki başka planım varmış gibi), kampüste

kalmak için izin aldım.

Sabahı bilgisayar başında, din ve Edebiyat ödevlerimin sayfalarını karıştırarak geçirdim. Sınavlardan önce yalnızca iki hafta ders vardı gelecek hafta ve Şükran Günü'nden sonraki hafta ve şimdiye kadar 'İnsanlar ölünce onlara ne oluyor?' sorusuna bulabildiğim en iyi kişisel cevabım, "Şey, bir şeyler Belki,* olmuştu.

Öğlen saatlerinde Albay içeri girdi, kollarıyla kalın matematik kitabını kucaklamıştı.

"Az önce Sara'yı gördüm," dedi.

"Nasıl gitti?"

"Kötü. Beni hâlâ sevdiğini söyledi. Tanrım, 'seni seviyorum' lafı gerçekten ayrılmanın ilacı. Yurt meydanında yürürken seni seviyorum1 demek, kaçınılmaz olarak o işi yaparken de 'seni seviyorum demene yol açıyor. Ben de sıvıştım ' Güldüm. Bir defter çıkarıp çalışma masasına oturdu.

"Evet. Haha! Alaska burada kalacağını söyledi"

"Evet. Gerçi annemle babamı başımdan savdığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum.*

"Şey, eğer Alaska'yla sevişeceğin umuduyla bunda kalıyorsan bunu yapmamış olmanı dilerdim. Jake isimli kayaya attığı halatı çözensen, Tanrı hepimize merhamet etsin. Kesinlikle bir dram olur Ve genel olarak dramdan kaçınmayı tercih ederim*

"Onunla sevişmek istediğimden değil."

"Bekle." Bir kurşun kalem alıp sanki az önce matematikte bir çığır açmış gibi, heyecanla kâğıdı karaladı ve sonra tekrar bana baktı. "Birkaç hesap yaptım ve senin bok gibi yalan söylediğim belirledim.* Haklıydı. Erkek arkadaşı olan bir kızdan hoşlanıyor olabileceğim için Culver Creek'teki eğitimimi karşılayan annemle babamı, beni daima sevmiş olan annemle babamı nasıl bırakabilirdim? Onları, devasa bir hindi ve dağ gibi, yenilemez kızcılık sosuyla tek başlarına nasıl bırakabilirdim? Boylece üçüncü teneffüs sırasında, işyerinde olan annemi aradım. Şükran Günü'nde Creekte kalmamın sorun olmadığını söylemesini istiyordum sanırım fakat ben aradıktan hemen sonra hahamla İngiltere'ye ıtçak bileti aldıklarını ve Şükran Günü'nü

ikinci balayı olarak bir kalede geçireceklerini heyecanla söylemesini tam olarak beklemiyordum.

'Ah, bu... bu harika." dedim ve çabucak telefonu kapattım çünkü ağladığımı duymasını istememiştim. Sanırım Alaska telefonu çarparak kapattığımı odasından duymuştu çünkü ben öbür tarafa dönerken kapısını açtı ama bir şey söylemedi. Yurt meydanının karşısına yürüdüm, sonra doğrudan futbol sahasından geçip saklanarak ormanda ilerledim; ta ki kendimi köprü'nün hemen aşağısındaki Culver Creek kıyılarında bulana kadar. Ayaklarım nehir yatağının koyu renkli toprağmdayken bir kayaya oturdum ve çakılları berrak, sıg suya attım; nehrin kıvrıla kıvrıla güneye giderken çıkardığı gürüldeme sesinin arasında zar zor duyulan *şlop* sesleriyle suya düştüler. Işık, sanki bir dantelin içinden geçiyormuş gibi yaprakların ve çam iğnelerinin arasından süzülüyordu, zemin gölgelerle benek benek olmuştu.

Evde özlediğim tek şeyi düşündüm; kalın biyografilerle dolu, yerden tavana gömme rafları olan babamın çalışma odasını ve okurken uykumun gelmesini engelleyecek kadar rahatsız olan siyah deri koltuğu. Bu kadar üzgün hissetmem aptalcaydı. *Ben onları* başımdan savmışım ama tersi olmuş gibi geliyordu. Yine de şüphe götürmez bir şekilde evi özlüyordum.

Kafamı kaldırıp köprüye doğru baktım ve Alaska'nın Sigara Deliği'ndeki mavi sandalyelerden birinde oturduğunu gördüm; yalnız kalmak istememe rağmen kendimi, "Hey," derken buldum. Sonra, Alaska bana dönmeyince bağırdım. "Alaska!" Yanıma geldi.

"Sem arıyordum," dedi kayanın üstüne oturup bana katılarak.

"Selam."

"Gerçekten üzgünüm, Tıknaz,* dedi ve kulunu bana sarıp başını omzuma koydu. Alaska'nın neler olduğunu bile bilmediği aklıma geldi fakat yine de samimi görünüyordu.

"Ne yapacağım?"

"Şükran Günü'nü benimle geçireceksin, aptal. Burada."

“Peki, neden tatillerde eve gitmiyorsun?” diye sordum. “Sadece hayaletlerden korkuyorum, Tıknaş. Ve ev onlarla dolu ’

elli iki gün önce

Herkes gittikten sonra; Albay’ın annesi harap olmuş bir steysinla ortaya yıldıktan ve Albay devasa kamp çantasını arka koltuğa atıp, "Veda etmeyi pek beceremem. Bir hafta sonra görüşürüz. Benim yapmayacağım bir şey yapma,* dedikten sonra; yeşil bir limuzin, babası Güney Alabama'daki küçük bir kasabanın tek doktoru olan Lara’yı almaya geldikten sonra; ben Takumi’yi bırakmak için havaalanına doğru rahatsız edici, “kokuşmuş frenlere ihtiyacımız yok” mantığındaki bir araba gezisinde Alaska’ya katıldıktan sonra ve kampus, hiçbir kapının çarpıtmadığı, müziğin çalınmadığı, kimsenin gülmediği ve kimsenin bağırmadığı tüyler ürpertici bir sessizliğe büründükten sonra; tüm bunlardan sonra:

Futbol sahasına ulaştık ve Alaska beni sahanın kenarına, ormanın başladığı uca götürdü; göle fırlatılmak için götürülürken attığım adımları takip ediyordum. Dolunayın altında. Alaska'nın gölgesi yere düşüyordu; gölgesinde belinden kalçasına doğru inen lovrünü görebilirdiniz ve bir süre sonra durup, “Kaz,* dedi.

Ben de, “Kazayım mı?” dedim, "Kaz," dedi ve kısa bir süre böyle devam ettik; sonra dizlerimin üstüne çöküp ormanın kıyısındaki yumuşak, kara toprağı kazdım; çok derine memeden önce parmaklarım camı eşelemeye başladı ve bir şişe pembe şarabı dışarı çıkarana kadar camın etrafım kazdım; şarabın adı Strawberry Hill’di.

Onun tadı az miktarda akçaağaç şurubu karıştırılmış sirke gibi olmasaydı çilek gibi olabileceği için bu ad verilmişti.

“Sahte bir kimliğim var,' dedi, “ama berbat. Yani içki dükkânına her gidişimde, bundan on şişe ve Albay için de biraz votka almaya çalışıyorum. Böylece işe yararsa bir dönemi karşılamış oluyorum. Ondan sonra Albay a votkasını veriyorum ve o da nereye koyuyorsa oraya koyuyor, ben de kendiminkini alıp gömüyorum.”

“Çünkü sen bir korsansın," dedim.

“Aynen, kaptan. Kesinlikle. Gerçi şarap tüketimi bu dönem biraz arttı, bu yüzden yarın bir gezi yapmamız gerekecek. Bu son şişe." Kapağı açtı mantar yoktubir yudum aldı ve bana uzattı. “Bu gece Kartal’ı takma," dedi. “Herkesin gitmiş olmasına sevinmiştir. Muhtemelen bir avdır ilk defa mastürbasyon yapıyordur.”

Şişeyi boynundan tutarken kısa bir anlığına tereddüt etmişim fakat Alaska'ya güvenmek istiyordum ve öyle de yaptım. Küçük bir yudum aldım ve yutar yutmaz, vücudumun keskin şurubu reddettiğini hissettim. Yemek borumdan geçerken sertçe yutkundum... İşte, evet, başarmıştım. Kampüste içki içiyordum.

Böylece futbol sahası ile ormanın arasındaki çimenlerde uzandık, şişeyi birbirimize verip ürpertici şaraptan yudum almak için başlarımızı yukarı kaldırıyorduk. listede vadedildiği gibi, Alaska Kurt Vonnegut’un *Kedi Beşiği* kitabını getirmişti Kitabı yüksek sesle bana okudu; yumuşak sesi, kurbağaların araklamalarına ve çekirgelerin yere yumuşakça indikleri zaman çıkardıkları seslere karışıyordu. Sözcüklerim. sesinin ahengini duyduğum kadar duymuyordum. Kitabı daha önce birçok defa okuduğu belliydi ve bu yüzden kusursuz ve kendine güvenerek okuyordu; okuyuşundan gülümseyişini duyabiliyordum ve bu gülümsemenin sesi, belki Alaska Young okusaydı kitapları daha çok sevebilirdim, diye düşünmeme neden oldu. Bir süre sonra kitabı indirdi, aramızda duran şişeye kendimi sarhoş değilse de sıcaklamış hissediyordum; göğsüm şişeye değişiyordu, onun göğsü de şişeye değişiyordu ama göğüslerimiz birbirine değmiyordu ve sonra Alaska elini bacağıma koydu.

Eli dizimin hemen üstündeydi, avcu kot pantolonumun üzerinde düz ve yumuşaktı ve işaret parmağı, bacağımın iç taraflarına doğru sürünen yavaş, ağır daireler çiziyordu ve aramızda bir kat varken.. Tanrım, onu istiyordum. Orada, uzun, durgun çimenlerin arasında, yıldızlarla mest olmuş gökyüzünün altında uzanıp onun ritmik nefes alıp verişinin neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesini, kurbağaların,

çekirgelerin ve uzaktaki I 65 otobanında sonsuz bir şekilde yol alan arabaların uzaktan gelen seslerini dinlerken, o İki Küçük Kelime yi söylemek için iyi bir zaman olabilir, diye düşündüm. O yıldızlı geceyi izlerken, kendimi o kelimeleri söylemek için cesaretlendirdim, kendimi onun da aynı şeyleri hissettiğim1, bacağımdaki canlı ve hayat dolu elinin öylesine orada durmasından fazlası olduğuna ikna ettim; Jake'in de Lara'nın da canı cehenneme çünkü Alaska Young, sen: seriyorum ve bundan başka hiçbir şeyin önemi yok... Dudaklarım konuşmak üzere ayrıldı, daha ben tek kelime edemedim, "labirent, ne ölüm ne de yaşam," dedi.

"Hımm, peki. Peki ne?"

"Acı çekmek," dedi. "Yanlış olanı yapmak ve başına yanlış şeylerin gelmesi. Sorun bu. Bolívar acıdan bahsediyordu, yaşamaktan ya da ölmekten değil. Acılar labirentinden nasıl çıkarsın?"

"Sorun ne?" diye sordum. Ve elinin eksikliğini hissettim. "Sorun yok. Ama her zaman acı çekmek var, Tıknaz. Ödev veya sıtma veya yanında yakışıklı bir çocuk uzanırken uzakta yaşayan bir erkek arkadaşına sahip olmak. Aa çekmek evrensel. Tüm Budistlerin, Hristiyanların ve Müslümanların endişelendikleri tek şey bu."

Ona döndüm. "Ah, o zaman belki de Dr. Hyde'ın dersi sadece saçmalık değildir." İkimiz de yan yatarak gülümsedi, burunlarımız

neredeyse birbirine değiyordu, hiç kırpmadığım gözlerim onun üzerindeydi, yüzü şaraptan kızarmıştı, ağzımı tekrar açtım fakat bu sefer konuşmak için değildi; yukarı uzandı, parmağım dudaklarıma koydu. "Şişşt. Her şeyi mahvetme."

elli bir gün önce

Ertesi sabah, kapının çaldığını duymadım... tabii biri çaldıysa. Yalnızca şunu duydum: "KALK! Saat kaç biliyor musun?"

Saate bakıp uyku sersemliğiyle homurdandım. "Yedi otuz altı." "Hayır, Tıknaz. Parti saati! Herkes gelmeden önce yalnızca yedi günümüz kaldı. Ah Tanrım, burada olmanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Son Şükran Günü'nde onca zamanı, tüm küçük mumları kullanıp koca bir mum oluşturarak geçirdim. Tanrım, çok sıkıcıydı. Tavandaki karalan saydım. Aşağıdan yukarı altmış yedi, soldan sağa seksen dört. Acı çekmek de neymiş! Mutlak işkenceydi!" "Gerçekten yorgunum. Ben..." dedim ve Alaska sözümü kesti. "Zavallı Tıknaz. Ah, zavallı, zavallı Tıknaz. Yatakta yanma yatıp sana sanılmamı ister misin?"

"Şey, madem teklif ediyorsun..."

"HAYIR! KALK! HEMEN!"

Beni, Hafta İçi Savaşçıları'nın odalarının bulunduğu bir kanadın 50'den 59'a kadar arkasına götürdü ve bir pencerenin önünde durdu, avuçlarını düz bir şekilde pencereye dayayıp pencere yan yana açılana kadar yukarı doğru itti, ardından sürünerek içeri girdi. Takip ettim.

"Ne görüyorsun, Tıknaz?"

Bir yurt odası görüyordum, aynı beton duvarlar, aynı boyutlar hatta aynı benimki gibi bir oda düzeni vardı. Onların koltukları dikt güzeldi ve SEHPA yerine gerçek bir sehpaları vardı. Duvarda iki poster vardı. Birinde İLK MİLYON EN ZORUDUR yazan kocaman bir yüz dolarlık banknot tornası vardı. Karşı duvardaysa kırmızı bir Ferrari posteri. "Şey, bir yurt odası görüyorum."

"Bakmıyorsun. Tıknaz. Ben senin odana girdiğimde, bilgisayar oyunlarını seven iki çocuk görüyorum. Kendi odama baktığımda, kitaptan seven bir kız görüyorum.' Koltuğa yaklaşıp plastik bir soda şişesini aklı. "Şuna bak.* dedi: şişenin yansıının iğrenç, kahverengi bir sıvıyla dolu olduğunu gördüm. Tütün tükürüğü1*. "Yani tütün çiğniyorlar. Ve belli ki pek hijyenik değiller. Yani diş fırçalarına işesek umurlarında olur mu? Yeterince olmayacağı kesin. Bak. Bana bu çocukların neyi sevdiğim söyle."

"Parayı seviyorlar," dedim posteri göstererek. Bezmiş bir halde ellerini kaldırdı

"Hepsi parayı sever. Tıknaz. Tamam, banyoya gir. Orada ne gördüğünü söyle."

Ovun biraz sinirimi bozuyordu ama Alaska o davetkar koltuğa otururken banyoya girdim. Duşun içinde bir düzine şampuan ve krem şişesi buldum. Haç dolabında, Rewind adında bir şeyin silindir şeklinde şişesi vardı. Şişeyi açtım, mavimsi jöle, lüks bir kuaför salonu gibi çiçek ve ispirto kokuyordu. (Lavabonun altında, yalnızca tek bir kullanım amacı olabilecek kadar büyük bir vazelin şişesi de boldum ama bunu düşünmek istemiyordum.) Odaya geri döndüm ve heyecanla “Saçlarını seviyen lar ” dedim

“*Kesinlikle* üst ranzaya hak.” Yatağın ince ahşap başlığına tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş, bir şişe jöle vardı, o dik dik saçlarıyla *uyanmıyor*, Tık naz. Bunun için *çalışıyor*. O saçı seviyor. Saç ürünlerini burada bıraktılar çünkü evde *benzerleri* var. Hepsinin var. Neden biliyor musun?”

“Çünkü ufacak penislerini bununla mı telafi ediyorlar?” diye sordum.

“Ha ha. Hayır. O hepsinin birer maço göt olmasının sebebi Saçlarını seviyorlar çünkü daha ilgi çekici bir şeyi sevecek kadar akıllı değiller. Yani onları acıtacak yerlerinden vuracağız: Kafa derisi” Tamam,” dedim, birinin kafa derisiyle tam olarak nasıl bir eşek şakası yapılacağından emin olmayarak.

Ayağa kalkıp pencereye doğru gitti ve dışarı çıkmak üzere eğildi. “Kıpma bakma * deyince ince belinden yanlara doğru genişleyen kıcına baktım. Yan açık pencereden hiç çaba harcamadan takla attı. Bense ayaklar önden yaklaşımını benimsedim ve ayaklarım yere değince, vücudumun üst kısmım pencereden dışarı sallandırıdım “Peki,” dedi, “bu, çok biçimsiz göründü. Hadi Sigara Dehği’ne gidelim.”

Köprüye giden yoldaki kuru, turuncu toprağın tozunu kaldırarak ayaklarını sürüyordu, yürümekten çok kros kayağı yapıyor gibi görünüyordu. Köprüden Delik’e doğru, neredeyse iz şeklinde olan yolu takip ederken arkasına döndü ve durup bana baktı. “Sanayi tipi çivit boyası nasıl elde edilir acaba?” dedi ve ardından geçmem için bir ağaç daimi gen çekti.

kırk dokuz gün önce

İki gün sonra pazartesi günü, tatilin ilk gerçek gününde sabahı, din finaline çalışarak geçirdim ve öğleden sonra Alaska'nın odasına gittim. Yatakta kitap okuyordu.

“Auden,” dedi. “Son sözleri neydi?”

“Bilmem. Hiç duymadım.”

“Hiç *duymadın* mı? Zavallı cahil çocuk. İşte, dizesini oku.” Yanına gidip işaret parmağına baktım. “Çarpık komşunu sevmelisin / Çarpık kalbinle,” diye okudum yüksek sesle. “Evet. Oldukça iyi,” dedim.

“Oldukça iyi mi? *Bu friedolar* oldukça iyi. Seks oldukça eğlenceli. Güneş oldukça sıcak. Tanrım, sevgi ve kırgınlık hakkında çok şey anlatıyor... Bu mükemmel.”

“Hı hı.” İsteksizce başımı salladım.

“Umutsuz vakasın. Porno avına çıkmak ister misin?”

“Ne?”

“Komşularımızın kalbinin ne kadar çarpık olduğunu bilene kadar onları sevmeyiz. Porno sevmez misin?” diye sordu gülümseyerek.

“Şey,” diye cevapladım. Doğrusu, çok fazla Porno izlememiştim ama Alaska’yla birlikte porno izleme fikrinin belirgin bir cazibesi vardı.

Yurdun 50’li kanadından başladık ve altıgenin çevresinden geriye doğru ilerledik; ben etrafı gözleyip kimsenin yakınlarda yürümediğinden emin olurken, Alaska arka pencereleri iterek açıyordu.

Buvogumm odasına daha önce hiç girmemiştim. Üç aydan sonu birçok kişiyi tanıyordum ama çok azıyla düzenli olarak konuşuyordum aslında yalnızca Albay. Alaska ve Takumivle. Fakat birli, saat içinde, sınıf arkadaşlarımı oldukça iyi tanımaya başlamıştım Cuher Creek Hiçleri nin pivotu Wilson Carbod'da hemormt vardı veya en azından hemoroit kremini masasının alt çekmecesini saklı tutuyordu. Matematigi biraz fazlaca seven şirin bir kız olanı* Alaska ya göre Albay ın müstakbel kız arkadaşı Chandra Kilen, lahana bebek biriktiriyordu. Beş yaşında (alanken lahana bebek biriktirdiğini söylemek istemiyorum. Onları şimdi biriktiriyordu düzinelerce simsiyah, beyaz. Latin. Asyalı. erkek ve loz, rençper ve umut vadeden işadamı gibi giyinmiş bebekler. Holly Moser adında son bir Hafta İçı Savaşçısı, yuvarlak biçimini tüm hatlarıyla resmederek kara kalemle çıplak portrelerini çizmişti.

Ne kadar çok insanın kafayı çektiğini görünce afallamıştım. Her hafta sonu eve giden Hafta İçi Savaşçıları'nda bile, sifondan kirli çamaşır sepetinin diplerine kadar her yere saklanmış bira ve içki şişelen vardı.

Tanrım. herhangi birini ispiyonlayabilirim,' dedi Alaska ses Longwe Chase'in dolabından bir litrelik bir Magnum biranın gün yüzüne çıkarırken O sırada, neden Paul ile Marya yı seçtiğini merak ettim

Alaska herkesin sınırlarını o kadar çabuk buluyordu ki bunu daha önce yapmış olduğundan şüphelendim, fakat yeni ve benden hile daha o dokuzuncu «ruftaki ikiz kardeşler Ruth ve Marfşat Bknvker'm sularıyla ilgili önceden bilgi sahibi olması mümkün değildi. Odalarına süzöldükten sonra Alaska bir dakika kadar etrafa baktı, sonra kitaplığa doğru gitti. Kitaplığa baktı, ardından Kral James tncüi ot çekip çıkardı ve ortaya mor bir meyveli şarap şişesi çıktı.

"Ne kadar zekice," dedi kapağı çevirip açarken, iki uzun yudumda içti.

'Burada olduğunu anlayacaklar!" diye bağırdım.

Gözleri açıldı. "Ah olamaz, haklısın, Tıknaz!" dedi. 'Belki Kartal'a gidip birinin meyveli şaraplarını çaldığını söylerler!' Güldü ve pencereden dışarı eğilip boş şişeyi çimenlere attı.

Şiltelerle bazaların arasına rastgele tıktırılmış bir sürü porno dergisi bulduk. Hank Vv'aLsten'in basketbol ve esrardan başka sevdiği bir şey daha olduğu ortaya çıktı: *JuggsK*. Ama Mississippı den gelen Joe ve Marcus adında iki çocuğun kaldığı 32 numaralı odaya kadar bir *film* bulamadık. Joe ve Marcus Ta din dersinde birlikteydik ve bazen öğle yemeğinde Albayla bizim yanımızda oturlarlardı fakat onları fazla tanıımıyordum.

Alaska videonun üzerindeki etiketi okudu. 'Madıson County Fahişeleri. Peki. Enfes değil mi?"

Filmle birlikte televizyon odasına koştuk, perdeleri kapadık, kapıyı kilitledik ve filmi izledik. Film, köprüünün üzerinde bacakları açık bir şekilde duran bir kadın ve önünde diz çökmüş, ona oral seks yapan bir adamla başladı. Diyalog için zaman yoktu sanırım. O işi yapmaya başladıkları sırada. Alaska öfkeleni. "Seksi, kadir, için eğlenceliymiş gibi göstermiyorlar. Kız yalnızca bir nesne. Bak! Bak şuna!"

Zaten bakıyordum, söylemesine gerek yoktu. Bir adam arkasında diz çökmüşken, elleriyle dizleri üstüne çökmüş bir kadın vardı. Kadın. 'Ter onu bana." deyip duruyor ve inliyordu: kahverengi gözlen, ilgisizliğini ele vererek boş bakıyor olsa da kendimi bunları aklımın bir kenarına yazmaktan alıkoyamadım Eller omuzların üstünde, diye yazdım. *Hah ama çok hızlı değil yoksa biter, hem de hah. Homurdanmayı en alt düzeyde tut.*

Sanki aklımı okurmuş gibi Alaska, Tanrım, Tıknaz. Sakın bu kadar sert olma Arttır. Bu, işkence gibi görünüyor. Kadının tek pabileceği de buna dayanmak mı? Bu, bir *adamla* bir *kadın* değil. Bir penisle bir vajina. Bunun neresi erotik? Öpüşme nerede?"

"Duruşlarına bakılırsa, şu anda öpüşebileceklerini sanmıyorum." diye belirttim

"Kastettiğim de bu. Yalnızca yapış şekillerinden dolayı bile bu tam bir nesneleştirme. Adam, kadının yüzünü göremiyor bile! Bu bir kadının başına gelebilecek bir şey. Tıknaz. Bu kadın birinin kızı Bu, sizin para için bize yaptırdığınız şey'.*

"Şey, *ben* yaptırmıyorum." dedim kendimi savunarak. "Yani, teknik olarak değil. Porno film falan yapmıyorum."

"Güzlerimin içine bak ve bunun seni tahrik etmediğini söyle. Tıknaz."

Soyleyemedim. Güldü. Sorun değil, dedi. Sağlıklı bir durummuş. Sonra ayağa kalktı, videoyu durdurdu, koltukta kamının üstüne yattı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordum, ona doğru yaklaşıp elimi sırtının dar kısmına koyarken.

"Şışt," dedi. "Uyuyorum."

Aynen böyle. Saatte yüz kilometreyle giderken bir saniye içinde uvkuva daldı. Koltukta yanına uzanıp kollarımı ona sararak uyumayı çok istedim. O filmlerdeki gibi sikmeyi değil. Sevişmeyi bile değil. Yalnızca sözcüklerin en masum anlamıyla, beraber uyumayı. Ancak cesaretim yoktu ve onun bir erkek arkadaşı vardı; ben ahmaktım, o ise göz kamaştın aydı; ben umutsuz derecede sıkıcıydım, o ise sonsuz

derecede büyüleyiciydi. Boylece odama geri dönüp alt ranzaya yığıldım, insanlar yağmur olsaydı, diye düşündüm, ben serpinti olurdum, o ise kasırğa.

kırk yedi gün önce

Çarşamba sabahı, tıkanmış bir burunla tamamen yeni bir Alabama'ya uyandım; kuru ve soğuk bir Alabama'ya. O sabah Alaska'nın odasına doğru yürürken, yurt meydanının buzlu çimenleri ayakkabılarımın altında çatırdıyordu. Florida'da buzla pek karşılaşmazsınız; ben de baloncuklu ambalaj poşetinde tepiniyormuş gibi zıpladım. Çutır. Çutır. Çutır.

Alaska, elinde yanan yeşil bir mumu baş aşağı tutuyor, daha büyük, tıpkı bir ortaokul bilim projesine benzeyen ve ev yapımı bir volkan gibi duran başka bir tanesine damlatıyordu.

"Kendini yakma," dedim, alev o farkına varmadan eline doğru yaklaşıırken.

"Gece hızlı çöküyor. Bugün geçmişte kaldı," dedi kafasını kaldırmadan.

"Dur, bunu daha önce okumuştum. Neydi bu?" diye sordum.

Boşta kalan eliyle bir kitabı alıp bana doğru attı. Kitap ayaklarımın dibine düştü. "Şiir," dedi. "Edna St. Vincent Millay. Bunu okudun mu? Çok şaşırdım "

"Ah, biyografisini okudum! Gerçi içinde son sözleri yoktu. Biraz üzülmüştüm. Tek hatırladığım, çok fazla seks yaptığı."

"Biliyorum. O benim kahramanım," dedi Alaska, herhangi bir ironi belirtisi olmadan. Güldüm ama fark etmedi. "Müthiş yazarların

gerçek yazılarından çok biyografilerinden keyif alman sana biç tı^ gelmiyor mu?"

"Yool!" dedim. "İlginç insanlar olmaları, gece vaktindeki der» düşüncelerini dinlemek isteyeceğim anlamına gelmez."

"Bu, depresyonla ilgili, aptal."

"Ah, gerçekten mi? Şey, hadi ya, o zaman *harikadiye* cevapladım.

İç çekti. 'Pekâlâ. Mutsuzluğumun kışında kar yağıyor olabilir ama en azından alaya bir arkadaşım var. Oturur musun?"

Bağdaş kurmuş Alaska'nın yanına oturdum, dizlerimiz birbirine değiyordu. Yatağının altından düzinelerce mumla dolu, parlak bir plastik sepet çıkardı. Kısa bir süre sepete baktı, ardından beyaz bir tanesini çakmakla birlikte bana uzattı.

Tüm sabahı, mum yakarak şey ve arada sırada kapının altına bir havlu tıktırdıktan sonra, yanan mumlardan sigara yakarak— geçirdik. İki saat boyunca, çok renkli mum volkanın zirvesine tam otuz santim ekledik.

"LSD almış St. Helens Dağı," dedi.

12.30'da, iki saat boyunca McDonald's'a gitmek için yalvarmamdan sonra, Alaska öğle yemeği vakti olduğuna karar verdi. Öğrenci park alanına doğru yürümeye başladığımızda, tuhaf bir araba gördüm. Küçük, yeşü bir araba. Bir steysin. *Bu arabayı daha önce görmüştüm*, diye düşündüm. *Nerede görmüştüm?* Sonra Albay arabadan atladı ve bize yetişmek için koştu.

Mesela, ne bileyim, bir "merhaba" falan demek yerine, lafa şöyle başladı: "Sizi Chez Martin de Şükran Günü yemeğine davet etmem emredildi."

Alaska kulağıma bir şeyler fısıldadı ve bir kahkaha atıp, "Davetim kabul etmem emredildi," dedim. Boylece Kartal'ın evine gidip karavan kampı tarzında hindi yiyeceğimizi söyledik w steysinla hızla uzaklaştık.

Albay, güneye doğru iki saatlik yolculuk sırasında durumu bize ayıkladı. Alaska ön koltukta oturacağını söylediği içm ben arka koltuğa sıkıştırılmışım. Genellikle Alaska sürerdi ama sürmediği zaman dünyanın ön koltuk kraliçesiydi. Albay m annesi kampüste olduğumuzu duymuş ve Şükran Günü nde bizi ailesiz bırakma düşüncesine katlanamamıştı. Albay, bu fikre pek hevesli görünmüyordu. "Çadırda uyumak zorunda kalacağım." dedi, bir kahkaha attım.

Ancak Albay ın gerçekten çadırda uyumak zorunda kalacağı ortaya çıktı; dört kişilik, yarım yumurta

şeklinde, yeşil, güzel bir şeydi ama yine de bir çadırdı. Albay m annesi, geniş pikaplara bağlanan türde bir karavanda yaşıyordu ancak karavan eskiydi, parçalanıyordu ve muhtemelen dağılmadan bir pikaba bağlanamazdı. Gerçekten büyük bir karavan bile değildi. Tavana çarpmadan zar zor dik durabiliyordum. Artık Albay'm neden kısa olduğunu anlıyordum, daha uzun olmaya durumu el vermezdi. Ön tarafında tam boy bir yatak olan gerçekten uzun bir oda, küçük bir mutfak ve arka tarafında bir televizyon ile küçük bir banyo olan bir yaşam alanı. Banyo o kadar küçüktü ki duş almak için neredeyse klozete oturmak zorunda kalırdınız.

"Pek büyük diil," dedi Albay'm annesi ("Dolores, Bayan Martin diil."). "Ama hepiniz mutfak büyüklüğünde bi hindi yiceksiniz." Güldü. Kısa turumuzun hemen ardından Albay bizi karavandan çıkardı; mahallede, bir dizi karavan ve taşınabilir evin arasında gezindik.

"Peki, artık neden zengin insanlardan nefret ettiğimi anlıyorsunuzdur." Anlıyordum. Albay'ın bu kadar küçük bir yerde nasıl büyüdüğünü idrak edemiyordum. Tüm karavan, bizim yurt odamız'dan daha küçüktü. Ona ne söyleyeceğimi, onu nasıl daha az utanını; hissettireceğimi bilmiyordum.

"Eğer sizi rahatsız ettiyse üzgünüm," dedi. "Size muhtemelen yabancı geldiğini biliyorum."

"Bana değil," dedi Alaska.

"Tamam da sen bir karavanda yaşamıyorsun," dedi Albay Alaska'ya.

"Fakir fakirdir."

"Sanırım," dedi Albay.

Alaska, gidip yemek için Dolores'e yardım etmeye karar verdi. Yemek pişirme işini kadınlara bırakmanın cinsiyetçi olduğunu ama iyi bir cinsiyetçi yemeğin erkeklerin hazırladığı boktan yemeklerden daha iyi olduğunu söyledi. Böylece Albayla oturma odasındaki çekyata oturup bilgisayar oyunu oynadık ve okul hakkında konuştuk.

"Din ödevimi bitirdim. Ama geri döndüğümüzde bilgisayarda yazmam gerek. Sanırım finallere hazırım ki bu iyi bir şey, zira planlayacak bir egeşegek şagakagamız var."

"Annen kuş dili bilmiyor mu?" Sırıttım.

"Hızlı konuşursam hayır. Tanrım, kapa çeneni."

Yemek kızartılmış bamya, koçanıyla buharda pişmiş mısır ve plastik çataldan düşecek kadar yumuşak etli güveç Dolores in Maureen'den bile daha iyi bir aşçı olduğuna beni ikna etmişti. Culver Creek bamyasında daha az yağ, daha çok çıtırılık vardı. Ayrıca Dolores tanıdığım en eğlenceli anneydi. Alaska, ona ne iş yaptığını sorunca gülümsedi ve "Yemek mühendisiyim. Waffle House'tan sizin için eli çabuk bi aşçı," dedi.

"Alabama'daki en iyi Waffle House." Albay gülümsedi, fark ettim ki annesinden hiç de utanmıyordu. Yalnızca bizim küçümseyici

yatılı okul züppeleri gibi davranacağımızdan korkuyordu. Onu annesiyle görene kadar Albayın zenginlerden nefret etme alışkanlığını hep aşın heyecanlı bulurdum. Albay aynı Albay'dı fakat tamamen farklı bir çerçevede. Bu durum, bir gün Alaska'nın ebeveynleriyle de tanışabilmeyi umut etmeme neden olmuştu.

Dolores, Alaska'yla birlikte yatakta yatmamız için ısrar etti ve kendisi çekyatta uyudu; Albay ise dışarıda, çadırındaydı. Üşütebileceğinden endişelendim fakat dürüst olmam gerekirse, Alaska'yla yattığım yaktan vazgeçmeye niyetim yoktu. Ayn battaniyelerimiz vardı ve aramızda asla üç kattan daha azı olmadı ama ihtimaller beni neredeyse bütün gece uyanık tuttu.

Güldük ve şarabımızı içtik...

Peki ya Dolores? Telefonu yeniden çalıştığı için, oğlu evde olduğu için, Alaska yemek pişirmesine yardım ettiği ve ben Albay'ı başından uzak tuttuğum için, işi sabit olduğu ve iş arkadaştan iyi insanlar olduğu için, uyuyacak bir yeri ve onu seven bir oğlu olduğu için minnettardı.

Eve dönerken düşündüğüm şey buydu: arka koltuğunda oturdum ve otoyolun tekdüze ninnisiyle uyuyakaldım.

kırk dört gün önce

“Coosa Liquors'ın işletme modeli, reşit olmayanlara sigara ve yetişkinlere alkol satmak üzerine kuruludur.” Alaska arabayı sürerken endişe verici bir sıklıkla bana bakıyordu, özellikle de okulun güneyindeki dar, engebeli bir yolda az önce bahsedilen Coosa Liquors’a doğru giden virajı alırken. Cumartesi günüydü, gerçek tatilimizin son günü. “Tek istediğin sigaraysa bu harika. Ama bize içki lazım. Ve içki için kimlik istiyorlar. Benim kimliğimse patlıyor. Ama flört ederek bir yolunu bulacağım.” Aniden ve sinyal vermeden sola dönerek, iki tarafında tarlalar olan dik bir yokuştan aşağı inen bir yola çıktı; hızlanırken direksiyonu sıkıca kavradı ve fren yapmak için yokuşun sonuna yani son ana kadar bekledi. Orada, artık benzin satmayan bir benzin istasyonu duruyordu, çatısına solmuş bir tabela çakılmıştı: COOSA UQUORS: SPİRİTÜEL16 İHTİYAÇLARINIZI KARŞILIYORUZ.

Alaska tek başına içeri girip beş dakika sonra bize yasak otan mallarla dolu iki kese kâğıdı taşıyarak kapıdan çıktı: üç karton sigara, beş şişe şarap ve Albay için beşte bir votka. Eve dönerken Alaska, “Tak tak şakalarını sever misin?” dedi.

“Tak tak şakaları mı?” diye sordum. “Şey gibi mi Tak tak.. ” “Kim o?” diye cevapladı Alaska.

“Kim.”

“Kim Kim?”

16 İngilizcede *spirit* kelimesi aynı zamanda “içki” anlamına da gelmektedir (ein.)

“Nesin sen, papağan mı?” diye bitirdim. Rezillik.

“Çok zekiceydi,” dedi Alaska. “Bir tane de bende var. Başla ” “Tamam. Tak tak.”

“Kim o?” dedi Alaska.

Boş gözlerle ona baktım. Yaklaşık bir dakika sonra ne yapmaya çalıştığını anladım ve bir kahkaha attım.

“Annem bunu bana altı yaşındayken yapmıştı. Hâlâ komik.”

Bu yüzden, tam Edebiyat final ödevime son rötüştan atarken, hıçkırarak 43 numaralı odaya geldiğinde daha fazla şaşırıamazdım. Koltuğa oturdu, her nefes alıp verisi, inilti ve çığlıktan oluşan bir kanşımdı.

“Üzgünüm,” dedi iç çekerek. Çenesinden sümük akıyordu.

“Sorun ne?” diye sordum. SEHFA’dan bir peçete alıp yüzünü sildi.

“Ben...” diye başladı, ardından tsunami gibi bir hıçkırık geldi; ağlaması o kadar yüksek sesli ve çocuksuydu ki beni korkuttu; ayağa kalktım, yanma oturdum ve kolumu ona sardım. Öbür tarafa dönüp başını koltuğun köpüğüne bastırdı. “Neden her şeyde çuvalladığımı anlamıyorum,” dedi.

“Ne, Marya da olduğu gibi mi? Belki de sadece korkmuşsundur.”

“Korkmuş olmak iyi bir sebep değil!” diye bağırdı koltuğa doğru. “Korkmuş olmak, herkesin sürekli kullandığı bir bahane!” “Herkes”in kim olduğunu veya “sürekli”nin ne zaman olduğunu bilmiyordum ve onun belirsizliklerini ne kadar anlamaya çalışırsam çalışayım, sinsiliği gitgide sınır bozucu bir hal alıyordu.

“Neden buna *şimdi* üzülüyorsun?”

“Yalnızca o değil. Her şey. Ama arabada Albay’a anlattım.” Burnunu çekti ama hıçkırıklarla işi bitmiş gibi görünüyordu. “Sen arkada uyurken. Ve bana eşek şakaları sırasında beni asla gözünün önünden ayırmayacağını söyledi. Kendi bacımayken bana güvenemezmiş. Onu suçlamıyorum da. Ben bile kendime güvenmiyorum.”

“Ona söylemek cesaret isterdi.” dedim.

“Cesaretim var, yalnızca gerektiğinde yok. Acaba sen. şey.” Doğruldu ve sonra bana yaklaştı; o cılız göğsüme yığılıp ablarken. kollarımı açtım. Onun için üzülüyordum fakat bunu kendisi yapmıştı İspiyonlamak zorunda *değildi*.

“Seni üzmem istemiyorum ama belki de hepimize neden Maryayı ele verdiğini söylemen gerekiyordun Eve gitmekten falan mı korktun?”

Kendini geri çekip bana Kartal'ın gurur duymasını sağlayacak bir Kıyamet Bakışı attı; benden veya sorumdan ya da ikisinden de nefret ediyormuş gibi hissettim, sonra öbür tarafa, pencereden dışarı, futbol sahasına doğru bakıp, “Ev diye bir şey yok,” dedi.

“Şey, bir ailen *var*’ diye geri adım attım. Daha bu sabah bana annesinden bahsetmişti. Üç saat önce o şakayı yapan kız nasıl hıçkıran bir enkaz haline gelebilirdi?

Bana bakmaya devam ederek, “Korkmamaya çalışıyorum işte. Ama yine de her şeyi mahvediyorum. Yine de sıcıyorum” dedi.

“Tamam,” dedim. “Sorun değil.’ Artık neden bahsettiğini bile bilmiyordum. Bir anlaşılmasız mefhumdan diğerine geçiyordu.

“Kimi sevdiğim bilmiyor musun Tıknaz? Seni güldüren, sana Porno izlettiren ve seninle birlikte şarap içen lazı seviyorsun. Deli, aksi fahişeyi sevmiyorsun.”

Ve doğrusunu söylemek gerekirse söylediklerinde gerçeklik payı vardı.

noel

Noel tatilinde hepimiz eve döndük... söylediğine göre evsiz olan Alaska bile.

Babamın dediğine göre “yetişkin hediyeleri” olan güzel bir saat ve cüzdan aldım. Ama o iki hafta boyunca çoğunlukla ders çalıştım. Geri dönüşümüzün ertesi günü başlayacak olan sınavlar için son çalışma şansımız olduğu düşünülürse, Noel tatili gerçek bir tatil sayılmazdı. 3.4'lük ortalama hedefimi en çok tehdit eden iki derse, matematik ve biyolojiye odaklandım. Keşke öğrenme hevesiyle çalıştığımı söyleyebilseydim ama daha çok dişe dokunur bir üniversiteye girme hevesiyle çalışıyordum.

Yani, evet, evdeki zamanımın çoğunu matematik çalışarak ve Fransızca kelimeler ezberleyerek geçirdim, tıpkı Culver Creek'ten önce yaptığım gibi. İki hafta boyunca evde olmak, Culver Creek'ten önceki tüm hayatım gibiydi ancak annemle babam daha duygusaldı. Londra gezilerinden çok az bahsettiler. Sanırım kendilerini suçlu hissediyorlardı. Bu, ebeveynlerin komik tarafıdır. Şükran Günü'nde, Creek'te aşağı yukarı istediğim için kalmış olsam da annemle babam yine de kendilerini suçlu hissediyordu. Etrafınızda sizin için suçlu hissedecek insanların olması güzeldir, buna rağmen annem her aile yemeğinde ağlamadan da yaşayabilirdim. Annem, "Ben kötü bir anneyim," derdi ve babamla ikimiz hemen cevap verirdik: “Hayır, değilsin.”

Hassas filan değil de sevecen olan babam bile, *Sini/ <sons* izlerken beni özlediğini söylemişti. Ben de onu özlediğimi söyledim ve özlemiştim de Bir nevi. Çok iyi insanlardı. Sinemaya gittik, iskambil oyunları oynadık, ben onları dehşete düşürmeden anlatabileceğim hikâyeleri anlattım, onlar da dinledi. İş gayrimenkul satmak olan fakat tanıdığım herkesten daha çok kitap okuyan babam, benimle Edebiyat dersi için okuduğum kitaplar hakkında konuştu ve annem mutfakta onunla oturup basit yemeklerin makarna, omlet nasıl yapıldığını öğrenmem için ısrar etti, ne de olsa artık "kendi başıma yaşıyordum " Mutfağımın olmaması ya da mutfak istemiyor olmam önemli değildi. Yumurta *veya* makama ve peynir sevmemem önemli değildi. Her halükarda, yılbaşından önce bunları yapabiliyordum.

Gittiğimde ikisi de ağladı; annem bunun sadece boş yuva sendromu olduğunu, benimle çok gurur duyduklarını, beni çok sevdiklerini açıkladı. Söyledikleri, boğazıma bir yumru oturttu ve artık Şükran Günü nü umursamıyordum. Bir ailem vardı.

Noel tatilinden dönüşümün ilk gününde, Maska içeri girip koltukla Albay'ın yanına oturdu. Albay çok meşguldü, Playstation'da kara hızı rekoru kırıyordu.

Alaska bizi özlediğini veya bizi gördüğüne sevindiğini söylemedi. Yalnızca koltuğa bakıp, “Gerçekten yeni bir koltuğa ihtiyacınız var,” dedi.

"Lütfen yarışırken benimle konuşma," dedi Mbay. “Tanrım, Jeff Gordon1’ bu saçmalığa katlanmak zorunda mı?”

“Bir fikrim var,” dedi Alaska. “Harika bir şey ihtiyacımız olan, Kevin ve dalkavuklarına yaptığımız saldırıya denk gelecek bir ön eşek şakası,” dedi.

Yatakta oturmuş, ertesi günkü Amerikan tarihi sınavıma hazırlanmak için ders kitabını okuyordum.

“Ön eşek şakası mı?” diye sordum.

“İdareyi sahte bir güvenlik duygusuyla uyutmak için hazırlanmış bir eşek şakası,” diye cevap verdi Albay, dikkatinin dağıtılmasından rahatsız olmuş bir şekilde. “Ön şakadan sonra, Kartal üçüncü sınıfın eşek şakasını yaptığını düşünecek ve gerçek şaka yapıldığı zaman bunu beklemiyor olacak.” Her sene, üçüncü ve son sınıflar yılın herhangi bir zamanında bir eşek şakası yaparlardı. Genellikle

17 Profesyonel NASCAR sürücüsü (çev.)

ezik bir şey olurdu, bir pazar günü sabahın beşinde yurt meydanındaki maytaplar gibi.

“Hep bir ön eşek şakası mı olur?” diye sordum.

“Hayır, seni aptal,” dedi Albay. “Hep ön şaka olsaydı, Kartal iki eşek şakası *beklerdi*. Ön eşek şakasının kullanıldığı son zaman. Hımm. Ah, evet. 1987. Ön eşek şakası, kampüsün elektriğini kesmekti; gerçek şaka ise sınıfların havalandırma kanallarına beş yuz tane canlı cırcır böceği koymaktı. Hâlâ bazen öttüklerini duyabilirsin.”

“Ezber alışkanlığın, şey, *çok* etkileyici,” dedim.

“Çocuklar, yaşlı bir evli çift gibisiniz.” Alaska gülümsedi. “Tüyler ürpertici”

“Hikâyenin yansıma bile bilmiyorsun,” dedi Albay. “Bu çocuğu, gece yatakta yanıma süzölmeye çalışırken görmelisin.”

“Hey!”

“Konuya dönelim!” dedi Alaska. “Ön eşek şakası. Bu hafta sonu olacak, zira yeni ay var. Ahırda kalacağız. Sen, ben, Albay, Takumi ve sana özel bir hediye olarak, Lara Buterskaya.”

“Üstüne kustuğum hara Buterskaya mı?”

“Kız yalnızca utangaç. Senden hâlâ hoşlanıyor” Alaska bir kahkaha attı. “Kusmak seni... korunmasız gösterdi.”

“Çok kalkık göğüsler,” dedi Albay. “Benim için de Takumi’yi mi getiriyorsun?”

“Senin bir süre bekâr kalman lazım.”

“Doğru,” dedi Albay.

“Yalnızca bilgisayar oyunu oynayarak birkaç ay daha geçir,” dedi Alaska. “El göz koordinasyonu, üçüncü aşamaya geçtiğinde işe yarayacaktır.”

“Vay be, aşama sistemini o kadar uzun zamandır duymamıştım ki üçüncü aşamayı unutmuşum sanırım,” diye karşılık verdi Albay.

“Sana gözlerimi devirirdim ama ekrandan başka yere bakmaya durumum el vermiyor ”

"Fransız, Dokunma, Parmaklama, Düzüşme.* ilkokulda üçüncü sınıfı atlamış gibisin," dedi Alaska

“Üçüncü sınıfı atladım zaten,” diye yanıtladı Albay

“Peki,” dedim, “ön eşek şakamız ne?”

"Albayla ikimiz bunu hallederiz. Senin başını belaya sokmaya gerek yok... henüz."

“Ah. Tamam. Ece, o zaman sigara içmeye gideceğim.”

Çıktım. Alaska'nın beni ilk devre dışı bırakışı kesinlikle değildi, ama Şükran Günü'nde o kadar birlikte olduktan sonra eşek şakasını Albayla ama bensiz planlaması gülünç geliyordu. Kimin tişörtleri Alaska'nın gözyaşlarıyla ıslanmıştı? Benim. Vonnegut okuyuşunu kim dinlemişti? Ben. Dünyanın en kötü tak tak şakasının hedefi kim olmuştu? Ben. Okulun karşısındaki Sunny Konvenience Kiosk'a gidip sigara içtim. Kimin kimi daha çok sevdiğiyle ilgili “ah ne kadar liseli” endişesi Florida'da hiç başıma gelmemişti ve bunun şimdi olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. *Alaska'yı umursamak zorunda değilsin*, dedim kendime. *Siktir et*.

İt Beyzbol analojisiyle sekse giden aşamalar. Birinci aşama başlayarak dördüncü aşama olan sekse uzatıyor. (edn.)

Alhav ön eşek şakasıyla ilgili bana tek kelime etmedi, adının Ahır Gecesi olduğu ve eşyalarımı topladığımda, iki günlüğüne toplanmam gerektiği dışında.

Pazartesi, salı ve çarşamba işkence gibiydi. Albay sürekli Alaska'yla birlikteydi ve ben hiç davet

edilmiyordum. Böylece finallere çalışmak için haddinden fazla zaman harcadım ki bu durum, ortalamama kayda değer bir biçimde yardımcı oldu. Ve nihayet din ödevimi bitirdim.

Soruya cevabım yeterince doğrudandı gerçekten. Hnstiyan ve Müslümanların çoğu, cennet ve cehenneme inanıyordu, buna rağmen iki din arasında tam olarak neyin sizi öteki dünyalardan birine ya da diğerine götüreceğine dair birçok anlaşmazlık vardı. Budanın *anotta*" doktrini nedeniyle Budistler daha karmaşıktı çünkü bu, temelde insanların sonsuz ruhlara sahip olmadıklarını anlatıyordu. Onun yerine, bir enerji demetine sahiplerdi ve bu enerji demeti geçiciydi, bir bedenden diğerine göç ediyor, sonunda aydınlanmaya ulaşana kadar durmadan reenrame oluyordu.

Ödevlerde, sadece daha önce söylediklerinizi *özetle* ve *sonuç olarak* gibi cümlelerle tekrar ettiğiniz sonuç paragrafları yazmayı hiç sevmezdim. Ben böyle yapmadım; onun yerine, bunun neden önemli bir soru olduğunu düşündüğümü anlattım. İnsanların güvenlik istediklerini düşünüyordum. Ölümün kocaman, karanlık bir hiçlik olduğu fikrine, sevdiklerinin artık var olmadığı düşüncesine katlanamıyorlar ve kendilerinin var olmayacaklarını hayal bile edemiyorlardı. Sonunda, insanların ölümden sonraki yaşama inandıklarına çünkü inanmamaya kazanamadıklarına karar verdim.

Cuma günü, Cutver Creek finallerimin ilk dizisini kapatan, şaşırtıcı derecede başarılı bir matematik sınavından sonra, kıyafetlerimi ("New York modasını düşün,' diye öğütlemişti Albay "Siyah. Duvarlı. Rahat ama kalın.") ve uyku tulumumu sırt çantama koydum ve Takumi'yi odasından alıp Kartal'ın evine gittik. Kartal her zamanki gibi tek kıyafetini giyiyordu ve acaba dolabında otuz tane birbirinin aynısı, düğmeli beyaz gömleği ve otuz tane birbirinin aynısı siyah kravatı mı var, diye düşündüm. Onu sabah uyanmış, dolabına bakarken gözümün önüne getirdim. *Htmm Htmm... Beyaz bir gömlekle siyah bir kravat nasıl olur*, diye düşünüyordu. İşte eşe ihtiyacı olan bir adam.

"Mües ile Takumi'yi hafta sonunda eve, New Hope'a götürüyorum,* dedi Albay.

"Mües. Nesv Hope'un tadını bu kadar sevdi demek,' dedi Kartal bana.

'Kesssınlık! Karavan parkında iri halk dansı gösteri» olacak" dedi Albay, istediği zaman Güneyli aksam yapabiliyordu ancak Culver Örekteki çoğu kişi gibi, genellikle aksanlı lumuşmuyordu

'Ben annem ararken bir dakika bekle.' dedi Kartal, Albay a.

Taktımı yaşadığı paniği pek sağlayamadığı bakışlarla hana haklı ve öğle yemeğimin kızarmış tavuk muhtelemeden yükseldiğini hissettim. Ama Albay yalnız a gülümsedi. "Tabii ki."

"Chip. Miles ve Takumi bu hafta sonu sizin evinizde mi olacak?. Evet, hanımefendi Halı! . ğeki. Hoşça kalın." Kartal başını kaldırıp Albaya baktı. "Annen harika bir kadın." Gülümsedi

"Bana mı söylüyorsunuz!" Albay pis pis sırıttı. "Pazar günü görüşürüz."

Spor salonunun park alanına doğru yürürken Albay anıklama yaptı "Annemi dün arayıp beni idare etmesini istedim ve nedenini bile sormadı. 'Sana kesinlikle güveniyorum, oğlum,' dedi ki harbiden güveniyor." Kartal ın evinin görüş açısından çıkar çıkmaz sağa, ormana doğru keskin bir dönüş yaptık.

Köprünün yanındaki toprak yolda yürüyüp ahırdan çok, uzun zaman önce terk edilmiş bı kulübeye benzeyen kırık dökük, su sızdırmaya eğilimli bir yapı olan okulun ahırına geri donduk. Saman lan hâlâ orada saklıyorlardı fakat nedenini bilmiyordum Binicilik programımız falan yoktu. Albay, Takumi ve ben oraya ilk ulaşanlardık, uyku tulumlarımızı en yumuşak saman balyalarının üzerine yerleştirdik. Saat 18.30'du.

Kısa bir süre sonra Alaska geldi, Kartal'a hafta sonunu Jake'le geçireceğini söylemişti. Kartal bu hikâyeyi kontrol etmemişti çünkü Alaska ayda en azından bir hafta sonunu orada geçirirdi ve annesiyle babasının hiç umursamadığını biliyordu. Bir buçuk saat sonra La ra geldi. Kartal'a Romanya'dan eski bir arkadaşını görmek için Atlanta'ya gideceğini söylemişti Kartal hafta sonunu kampusun dışında geçireceğini bildiklerinden emin olmak için bara'ıırı annesiyle babasını aramıştı ve onlar da umursamanı işli.

"Bana güvenirler." Lara gülümsedi.

Bazen aksanın varmış gibi gelmiyor."

“Ruşada I vok mır ” diye sordum

"Rumence." diye hemen düzeltti. ..

“Birinci Cephe: On eşek şakası. Bir haklına, Kartal'ın kışının dibinde bir yangın başlatacağız.

“İkinci Cephe: Keltoş Operasyonu....

“Hey!” diye sözünü kesti Alaska “Bu *benim* fikrin idi.”

“Tamam, peki. Alaska'nın fikriydi. “Ve son olarak. Kevin ve diğerlerinin ailelerine derslerinin birkaçından kaldıklarım yazan mektuplar göndermek için dereceleme veri tabanını: kullanacağız.”

“Kesinlikle kovulacağız,” dedim.

“Umarım Asyalı çocuğu, bir bilgisayar ilahisi olduğunu düşünerek yanında getirşmemişsindir, dedi

'Kovulmayacağız ve bilgisayar dâhisi *benim*. Geri kas ve ovalama olarak işe yarayacak. Yakalansak bile kovulmayacağız çünkü burada kovulmayla sonuçlanacak herhangi bir suç wk Şey, Alaska'nın sırt çantasındaki beş şişe Strawberry H01 dışında ve bu da güzelce saklanacak. Biz sadece, bilirsiniz işte, ortalığı biraz altüst edeceğiz.”

Plan hazırlanmıştı ve hataya yer yoktu. Albay mükemmel zamanlamaya o kadar çok güveniyordu ki birimiz işi azıcık bile bozacak olsa, emeklerimiz tamamen boşa gidecekti.

Alhav her birimiz için hazırladığı, saniyesine kadar zamanı da içeren bireysel programların çıktısını almıştı. Saatlerimiz eş zamanlı hak getirilmiş, kıyafetlerimiz siyah, çantalarımız sırtımızda, akıllanınız planın ince ayrıntılarıyla dolu, soğukta nefesimiz görülebilirken ve kalplerimiz küt küt atarken, tamamen karanlık olduktan sonra, saat yedi civarında hep beraber ahırdan dışarı çıktık. Beşimiz özgüvenli bir şekilde sıra halinde yürüyorduk, kendimi hiç daha havalı hissetmemiştim. Büyük Belki kapımıza dayanmıştı ve yenilmezdik Planda hatalar olabilirdi ama bizde yoktu.

Beş dakika sonra, mevzilerimize gitmek üzere ayrıldık. Ben Takumıyfe birlikteydim, biz oyalama kısmıydık.

“Biz lanet denizcileriz,” dedi.

"tik savaşılar, tik ölenler," diye katıldım gergin bir şekilde.

“Harbiden.”

Durdu ve çantasını açtı.

“Burada değil, dostum,” dedim. “Kartal'ın evine gitmeliyiz.”

“Bitiyorum. Biliyorum. Sadece... bekle.” Kalın bir alm bandı çıkardı. Kahverengiydi ve önünde pelüş bir tilki başı vardı. Bandı kafasına taktı.

Kahkaha attım “Bu ne be?”

"Tilki şapka"

“Tilki şapka mı?”

“F vet Tıknaş Tilki şapka"

"Neden ti/ki şapkayı takıyorsun?" diye sordum “Çünkü hiç kimse lanet olası bir tilkiyi yakalayamaz.”

İki dakika sonra Kartal'ın arka kapısından beş metre uzaktaki ağaçların arkasına sinmiştik. Kalbim teehno davul seslen gibi güm güm atıyordu.

“Otuz saniye.” diye fısıldadı Takumi ve Alaska'nın elimi tutup koş koş koş koş koş diye fısıldadığı o ilk geedekıyla aynı paniği ve gerginliği hissettim. Ama olduğum yerde kaldım.

Şöyle düşündüm', yeterince yakın *değiliz*

Şöyle düşündüm: *Duyamayacak.*

Şöyle düşündüm: *Duyacak ve o kadar hızlı dışarı çıkacak ki hiç şansımız olmayacak.*

Şöyle düşündüm: *Yirmi saniye.* Keskin ve hızlı nefes alıyordum.

“Hey, Tıknaş,” diye fısıldadı Takumi, “yapabilirsin, dostum. Koşacaksın sadece.”

“Doğru.” *Sadece koşmak. Dizlerim iyi. Ciğerlerim açık. Koşacaksın sadece.*

“Beş,” dedi. “Dört. Üç. İki. Bir. Yak. Yak. Yak.”

Bana, ailemle geçirdiğim 4 Temmuzları hatırlatan bir cızırtıyla yandı. Bir milisaniyeliğme

kımıldamadan durduk, fitile bakıp yandığından emin olacaktık. *Ve şimdi*, diye düşündüm. *Şimdi. Koş koş koş koş koş.* Ama 'Takumi'nin bağırın fısıltısını duyana kadar bedenim hareket etmedi. "Koş koş, lanet olsun, koş."

Ve koştuk.

Futbol sahasından geçerek ormana kaçtık, oldukça muğlak hır yön duyusuyla yukarı doğru koşuyorduk. Karanlıkta düşmüş dallar ve yosun kaplı kayalar mümkün olabilecek en son saniyede gorilim yordu; kayıp düşüyor ve Kartal'ın yetişeceğinden endişeleniyordum ama ayağa kalkıp Takuun'un yanında sınıflardan ve yurt meydanından ıı/ak bir yere doğru koşmaya devam ettim Rüzgâr gibiydik Ben bir çita gibi koşuyordum şey, çok sigara içen bir çita gibi. Ve sonra, tam olarak bir dakika koşuktan sonra Takumi durdu ve sırt çantasını vırlarıasma açtı

deriye doğru sayına sırası İlendeydi. Gözümü dikmiş saatime bakıyordum. Dehşete düşmüştüm. Kartal şimdiye dek kesinlikle dışarı çıkmış olmalıydı Kesinlikle koşuyordu. Araba hızlı mıdır diye duşundum Ynşltvdı aıııa sinirlenmiş olmalıydı.

"Beş dört üç iki bir" ve cızırtı. Bu seter duraksamadık, sadece batıya doğru koştuk, Göğsüm inip kalkıyordu. Araba otuz,dakika luyımca vapalıleeeek iniyim etive düşündüm. Kestane fişekleri patladı.

Patlama sesleri bitti ve bir ses bağırdı. "HEMEN DURUN" Ama durmadık Durmak planda yoktu.

"Ben lanet olası bir tilkiyim," diye fısıldadı Takuını hem kendine hem de lııııa. "Kimse tilkiyi yakalayamaz."

Bir dakika sonra yerdeydim Takuını geriye doğru sayıyordu. Fitil yandı Koştuk.

Ama bu seferki bozuktu Bir bozuk lişek ıçını ha/ırlamış ve bir tane fazladan kestane lişegı getirmiştik. Gerçi bir lişek daha bozuk çıkarsa Albay ve Alaska'nın bir dakikasına mal olacaktı. Tukını vere çömeldi.

Kestane fişekleri bittiğinde, şöyle bir ses duydum: “DURUN YOKSA POLİS ÇAĞIRACAĞIM!” Sesİ geliyor olsa bile üstüme doğru gelen Kıyamet Kakışını hissedebiliyordum.

'Domuzlar tilkiyi durduramaz, ben çok hı/lıymı," dedi Takumi kendi kendine. “Koşarken katiye yapabilirini, o kadar ustayım."

Albay bizi polis tehdidine karşı uyarmış, endişelenmememizi söylemişti Kartal kampüse polis getirmeyi sevmezdi Kotu reklam Bu yüzden koştuk.

Bir dakika. Dizlerimin üstüne çoktum, fitili ateşledim, koştum. *Pat.*

Sonra, gölü geçtiğimizi düşünerek kuzeye dündük. Bu, planın kilit noktasıydı. Kampüsün içimleyken ne kadar uzağa gidersek, Kartal bizi o kadar uzak bir yere kadar takip edecekti. Bızı ne kadar uzağa dek takip ederse, Alaska ile Alhay'ın hünerlerini gösterdiği sınıflardan o kadar uzak olacaktı. Ondan sonra sınıfların yanma gen donup Sigara Deliği'imzin üstündeki köprüye gelene kadar, nehir boyunca doğuya doğru gitmeyi planlamıştık, buraya varınca tekrar yola çıkıp zaferle ahıra dönecektik.

Ama bir sorun vardı: Güzergâhta küçük bir hata yapmıştık. Gölü geçmemiştik; onun yerine, bir tarlaya bakıyorduk göl ise ardında uzanıyordu. Gol kıyısından başka bir yere koşmak için sınıflara fazla yakındık, uzun adımlarla yanımda koşan Takumi'ye baktım. "Birini şimdi bırak," dedi.

Büylece yere eğilip fitili yaktım ve koştum. Artık açık bir alanda koşuyorduk ve Kartal arkamızdaysa bizi görebilirdi. Gölün güney

ucuna ulaştık ve sahil boyunca koşmaya başladık. Göl o kadar da büyük değildi. . Yarım kilometreden daha kısaydı, bu yüzden onu gördüğümde gidecek fazla volümüz kalmamıştı.

Kuğu.

Cin çarpmış bir kuğu gibi bize doğru yüzüyordu. Yaklaşırken kanatlarını öfkeli bir şekilde çırpıyordu; ardından kıyada, önümüzde durdu, dünyadaki başka hiçbir şeye benzemeyen bir ses çıkarıyordu: ölen bir tavşanın en kötü tarafları ile ağlayan bir bebeğin en kötü taraflarının birleşimi gibi. Başka yol yoktu, bu nedenle koştuk. Son hızla koşarken kuğuya çarptım ve kıcıımı ısırđığım hissettim. Ondan sonra fark edilebilir bir topallamayla koşmaya başladım çünkü kıcıım yanıyordu ve kendi kendime şöyle düşündüm: *Kuğu sahyasında bu kadar fena yakan ne halt olabilir ki?*

Yirmi üçüncü fişek bozuktu ve bize bir dakikaya mal olmuştu. O noktada zaten bir dakika istiyordum. Ölüyordum. Sol kalçamdaki yanma hissi sol ayağımın üstüne her basışımda büyüyen, yoğun bir ağrıya dönüşmüştü ve bu yüzden, aslan sürüsünden kaçmaya çalışan yaralı bir ceylan gibi koşuyordum. Hızımız, söylemeye gerek yok, kayda değer derecede azalmıştı. Gölün karşısına ulaştığımızdan beri Kartal ın sesini duymamıştık ama geri döndüğünü sanmıyordum. Bizi tuzağa düşürmeye çalışıyordu fakat işe yaramayacaktı. Bu gece yenilmezdik.

Yorulmuş ve üç fişegimiz kalmış halde durduk ve Albay'a yeterli zamanı verdiğimizizi umduk. Derenin kıyısını bulana kadar birkaç dakika daha koştuk. Her yer o kadar karanlık ve o kadar durgundu ki ufacık su akıntısı çağhyormuş gibi geliyordu ama derenin yanındaki ıslak çamur ve çakılların üzerine yığılırken sert, hızlı nefeslerimizi yine de duyabiliyordum. Ancak durduğumuz zaman Takumi'ye bakabildim. Yüzü ve kollan çizilmişti, tilki artık sol kulağının üzerindeydi. Kendi kollanma bakıp derin yaralardan kan aktığını fark et1tim. O anda birkaç; tehlikeli dikenli çaldık olduğunu hatırladım ama acı hissetmiyordum.

Takumi bacaklarından dikenleri çıkardı. “Tilki harbiden yoruldu.” dedi ve güldü.

“Kuğu kıcıımı ısırđı,” dedim.

“Gördüm ” Gülümsedi. “Kanıyor mu?” Kontrol etmek için ehmi pantolonuma uzattım. Kan yoktu, bunu kutlamak için »gara içtim.

“Görev tamamlandı.” dedim.

“Tıknaz, dostum, biz harbiden yok edilmeziz.’

Nerede olduğumuzu anlayamadık çünkü dere kampus içinde çok fazla kıvrılıyordu; koştuğumuzun yarısı kadar bir hızla yürüdüğümüzü düşünüp yaklaşık on dakika boyunca dereyi takip ettik ve sola döndük.

“Sol mu sence?” diye sordu Takumi.

“Ben kayboldum,” dedim.

“Tilki solu gösteriyor. Yani sol' Ve tilki bizi doğrudan ahıra geri götürdü.

“İyi misliniz!” dedi Lara biz yaklaşıırken. “Endişelendim. Kartal ın evimden dışarı koştuğunu gördüm. Gerçekten siiniirii görünüyordu.”

“Şey, eğer eskiden sinirliyse, şu anda ne halde olduğunu görmek istemem,” dedim.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu.

“Eve gelirken uzun yolu kullandık,” dedi Takumi “Aynen Tıknaz, hemoroiti olan yaşlı bir kadın gibi yürüyor çünkü kuğu kıçtın ısırıldı. Alaska ile Albay nerede?”

“Bilmiyordum,* dedi Lara ve ardından uzakta bir yerde ayak sesleri. fısıldaşmalar ve kınlan dal sesleri duyduk. Taktırın çabucak uyku tulumlanmızı ve sırt çantalarımızı kapıp saman balyalarının arkasına sakladı. Üçümüz ahının arkasından çıkıp bel yüksekliğindeki ot•15ür

iann arasına koştuk ve yere yattık. *Bizî ahıra kadar takip etti* diye düşündüm. *Her şeyi bok ettik.*

Ama ardından Albay’ın belirgin ve sıkkın sesini duydum, şöyle diyordu: “Çünkü muhtemel şüpheliler listesinden yirmi üç kişi azalıyor' Neden sadece planı uygulamadın ki? Tanrını, herkes nerede?”

Aşın tepki verdiğimiz için biraz utanmış bir şekilde ahıra geri döndük. Albay bir saman balyasının üstüne oturdu, dirsekleri dizlerinin üzerinde, başı eğik, avuçları alnına dayalıydı. Düşünüyordu.

“Peki, en azından henüz yakalanmadık. Tamam, imce,” dedi başım kaldırmadan, “bana diğer şeylerin yolunda gittiğini söyleyin. Lara?” Lara konuşmaya başladı. “Evet. İyi gitti.”

“Biraz daha avnntı verebilir misin, lütfen?”

“Kâğıdında yazdığı gibi yaptım. Kartal’ın Miles ile Takumi’niin arkasından koştuğunu görene kadar, eviiniin arkasında bekledim, sonra yurt odalarının arkasına koştum. Ondan sonra pencereden Keviin’iin odasına girdim. Sonra jöleniin ve saç kremiiniin içiine o şeyi koydum ve aynı şeyi Jeff ile Longwell’iin odasında da yaptım “O şey ne?”

“Sanayi tipi konsantre çivit boyası,” dedi Alaska. “Senin sigara paranla aldım. Islak saça sürünce aylarca çıkmaz.”

“Saçlarını maviye mi boyadık?”

“Şey, teknik olarak,” dedi Albay kucığına doğru konuşmaya devam ederek, “onlar kendi saçlarını maviye boyayacaklar. Ama biz bunu onlar için kolaylaştırdık. Takumi ile senin her şeyi doğru yaptığınızı biliyorum çünkü biz buradayız, siz de buradasınız, yani işinizi yaptınız. Ve iyi haber, bize eşek şakası yapma cesaretine sahip olan üç göt, üç dersten kaldıklarım gösteren karneler alacak.”

“Peki, kötü haber ne?” diye sordu lara

“Ah, hadi ama,” dedi Alaska. “*Diğer* iyi haber, Albay bir *şey* duyduğunu düşünüp ormana kaçarken, ben diğer yirmi Hafta İçi Savaşçısı nın da karne almasını sağladım. Hepsinin karnelerini yazdırdım, damgalı okul zarflarının içine koydum ve posta kutusuna attım,” Albaya döndü “Kesinlikle uzun bir süre yoktun,” dedi. “Minik Albay: Kovulmaktan çok korkuyor.”

Albay, biz otururken hepimizin arasından yüksekte duracak şekilde ayağa kalktı. “Bu iyi haber değil! Planda yoktu! Bu, Kartal’ın şüpheli olarak eleyebileceği yirmi üç kişi olduğu anlamına geliyor. Bizim olduğumuzu anlayıp ispiyonlayabilecek yirmi üç kişi!”

“Eğer böyle bir şey olursa,” dedi Alaska ciddi bir biçimde, “suçu üzerime alacağım.”

“Tabii.” Albay iç geçirdi. “Marya ve Paul’ün suçunu üzerine allığın gibi. Kestane fişekleri yakarak ormanda dolaşırken, aynı anda I ıkulte ağını Zıack’leyip üstünde oynanmış karneleri yazdırdığım mı eyleyeceksin? Çünkü eminim bu Kartal’ı uçuracaktır!”

“Sakin ol, ahbap,” dedi Takumi. “Öncelikle, yakalanmayacağız. İkincisi, yakalanırsak Alaska’yla birlikte suçu üzerime alacağım. Senin hepimizden daha çok kaybedecek şeyin var.” Albay başım sallamakla yetindi. Bu reddedilemez bir gerçektir: Creek’ten atılırsa, Albay’ın iyi bir okuldan burs kazanma şansı

olmazdı.

Albay'm parlak zekâsını kabul etmenin onu başka hiçbir şey kadar neşelendirmediğini bilerek, "Peki bilgisayar ağını nasıl hacfledin?" diye sordum.

"Dr. Hyde'ın penceresine tırmanıp içeri girdim, bilgisayarını çalıştırdım, şifreyi girdim." dedi gülümseyerek.

"Şifreyi tahmin mi ettin?"

"Hayır. Salı günü ofisine gidip önerdiği okuma listesinin bir kopyasını yazdırmasını istedim. Ondan sonra şifreyi girmesini izledim: *Jscjylmhydz*0* "

"Kahretsin," dedi Takumi, "bunu ben de yapabilirdim."

Tabii ki, ama o zaman o seksi şapkayı takamazdın," dedi Albay gülerek. Takumi alın bandım çıkarıp çantasına koydu.

"Kevin saçı yüzünden öfkelenecek," dedim.

"Evet, ben de su basan kütüphanem yüzünden gerçekten öfkeliyim. Kevin bir şişme bebek," dedi Alaska. "Bizi iğnelersen, kan akar. Onu iğnelersen, patlar."

"Doğru," dedi Takumi. "Adam sık kafalı. Hem seni de öldürmeye çalıştı."

"Evet sanırım," diye kabul ettim.

"Burada böyle çok insan var," diye devam etti Alaska, hâlâ burnundan soluyordu. "Boktan şişme bebek zengin çocukları"

Kevin kısmen beni öldürmeye çalışmış olmasına rağmen, gerçekten nefret edilmeye değer görünmüyordu. Havalı çocuklardan nefret etmek korkunç derecede fazla enerji gerektiriyordu ve bundan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Bana göre bu eşek şakası sadece önceki eşek şakasına bir yanıttı; Albay'ın dediği gibi, ortalığı altüst etmek için altın bir fırsattı. Ama Alaska için başka bir şeymiş gibi görünüyordu, daha büyük bir şey.

Ona bunu sormak istedim fakat saman balyalarının arkasına uzandı, yine görünmez hale geçmişti. Alaska yeterince konuşmuştu ve o yeterince konuştuğunda yapabileceğiniz bir şey yoktu, iki saat boyunca oradan çıkması için onu ikna edemedik, ta İri Albay bir şişe şarap açana kadar Midemde şarabın ekşiliğini ve sıcaklığını hissedene kadar, şişeyi aramızda dolaştırdık

> z»

İçki içmeyi daha çok sevmek istiyordum (ki hu, Alaska'ya olan histerimin aşağı yukarı tam zıttıydı). Ama o gece midemdeki şarabın sıcaklığı vücuduma yayılırken, içki harika hissettiriyordu Aptal veya kontrolden çıkmış gibi hissetmeyi sevmiyordum ama içkinin her şeyi (gülme, ağlamak, arkadaşların önünde işemek) kolaylaştırmasını seviyordum. Neden içiyorduk? Bana göre yalnızca eğleneliydi, özellikle okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıya okluğumuz için. Culver Creek'ten temelli atılma tehdidinin iyi tarafı, gayrimeşru eğlencelerin her anma heyecan katmasıydı. Kötü tarafı ise gerçekten atılma olasılığının her zaman var olmasıydı.

1b)

iki gün önce

Ertesi gün erken kalktım, dudaklarım kurumuştu ve nefesim soğuk havada görülebiliyordu. Takumi, sırt çantasında bir kamp ısıtıcısı getirmişti; Albay onun yanına sıkışmış hazır kahve ısıtıyordu. Güneş parlıyor ama soğukla mücadele edemiyordu; Alba/ın yanına oturup kahveyi yudumladım ("Hazır kahvenin olayı şu ki oldukça güzel kokuyor ama tadı mide asidi gibi," demişti Albay), sonra Takumi, bara ve Alaska teker teker uyandılar ve günü saklanarak geçirdik ama sesli bir şekilde. Yüksek sesle saklanarak. 0 öğleden sonra ahırda, Takumi serbest türde *rap* yarışması yapmamız gerektiğine karar verdi.

"Sen başla, Tıknaz," dedi Takumi. "Albay Felaket, sen *beatbox* yapacaksın."

"Ahbap, ben *rap* yapamam," diye yalvardım.

"Sorun değil. Albay da *beatbox* yapamıyor. Sadece dene ve biraz kafiye yap, sonra bana yolla."

Fjini ağzına kapatmış olan Albay, beafbor'tan çok osurmaya benzeyen absürt sesler çıkarmaya başladı

ve ben, şey, *rap* yaptım.

“Eee, güneş batarken oturuyorduk ahırda / Çocukken Burger Ring deydim taç kafamda / Ahbap, beni öldürsen kafiye yapamam / Yani bunu dostum Takumi’ye bıraktım.”

Takumi duraksamadan devTaldı. “Lanet olsun, Tıknaz, hazır mıyım emin değilim / Ama *Elm Sokağında Kabusun* Fredd/si gibiyim / Var her zaman lanet okuyacak şeylerim / Dün gece fırt fırt şarap içmişim / Alba/ın vuruştan sıtma gibi hasta / Ben mikrofonu sallarken kızlar histeriden hasta / Hem Japonya’yı hem Birmingham’ı temsil ederim / Bana san adam derlerdi çocukken / Ama utanmam ne derimin renginden / Ne de bana sevgili diyen sayısız fahişeden.” Alaska atladı.

“Ah kahretsin az önce kadınlan mı aşağıladın / Kıçına tekme sallayıp seni miksere atacağım / Tori ve Ani21 seviyorum diye sanıyorsun kafiye yapamam / Ama Hayalet Avcıların sümüşü olduğu gibi benim de akıcılığım var / Kadınlan nesneleştirirsen işte o zaman / Ölüp eski Babil gibi yok olursun ortadan.”

Takumi tekrar aldı

“Gözüm beni kızdınsa oyup çıkarırım / Kızlara saygım var gutu olduğu gibi ihtiyarların / Ah kahretsin şimdi de bozuldu kafiyem / Lara yardım et bana ve buradan devam et sen.”

Lara sessiz ve gergin bir şekilde benden bile daha aleni bir şekilde *beatbox*’ı görmezden gelerek kafiye yaptı. “Adım Lara ve memleketlim Romanya / Bu oldukça zormuş, şey, biir keresiinde gitmiştiim Amavutluk’a / Alaska’nın Geo’sunda gezmeyi seviyorum / İngilizcede sesli harflerden EO’yu seviyorum / İ lerde pek iyi değilimi / Ama kulağa kozmopolit geliyorım, değil mi? / Ah, Takumi, satınm bitti benim işim / Bu oyunu eğlenceli biir şeyle bittirelim.” “Bombalıyım Hiroşima ya da daha da iyisi Nagazaki gibi / Kızlar akıcılığımı duyunca Rocky sanıyor beni / Anavatanımı temsilen hâlâ içerim sake / Çocuklar kafiyemi anlamaz ve dalga geçerler bazen benimle / Yapım küçük değil ama bodur da sayılmam / Üstelik Tıknaz’m aksine, acayip hantal da değilim / Lanet tilkiyim ben ve

21 Ton Amos ve Anı DıFranco Amerikalı şarkıcılar (edn)

bı da tavlama benim / Spor ayakkabılarım gibi havayla dolu serbest stilimiz. Ve burada bitti işimiz.”

Albay, serbest *beatbox*’a *rap* yapmaya devam etti ve kendimizi alkışladık.

“Ortalığı dağıttın, Alaska,” dedi Takumi gülerek.

“Kadınları temsil etmek için yapabileceğimi yaptım. fara arkamı kolladı.”

“Evet, öyle yaptım.”

Sonra Alaska henüz yeterince karanlık olmamasına rağmen, sarhoş olma zamanımızın geldiğine karar verdi.

“Art arda iki gece şansımızı zorlamak olur,” dedi Takumi, Alaska şarabı açarken.

“Şans beleşçiler içindir.” Gülümsedi ve şişeyi dudaklarına götürdü. Akşam yemeği için Albay m tedarik ettiği tuzlu krakerlenmiş ve iri bir dilim Cheddar peynirimiz vardı, peynir ile krakerlerimizle ılık, pembe şarabı şişeden yudumlamak iyi bir akşam yemeği olmuştu. Daha sonra peynirimiz bittiğinde, şey, Strawberry Hill için oldukça geniş bir alan kaldı.

“Yavaşlamamız lazım, yoksa kusacağım,” diye belirttim ilk şişeyi bitirdikten sonra.

“Üzgünüm, Tıcnaz. Birinin ağzını açıp boğazına şarap döktüğünü fark etmemiştim,” diye yanıtladı Albay, bana bir şişe Mountain Dew fırlatırken.

“Bu boka şarap demek biraz merhametli davranmak oluyor,” dedi Takumi.

Ardından, Alaska birdenbire bağırdı: “En Güzel Gün/En Kötü Gün!”

“Hı?” diye sordum.

...

Yemek sipariş etmek, vergi ve göçmenlik formlarını tercüme etmek ve diğer her şey için o gün. bana çocuk gibi davranmayı bıraktıkları gündü. Romanya davken fakırdık. Buradaysa, zengin sayılınz.’ Güldü.

‘Pekâlâ.’ Takumi şarap şişesini alarak gülümsedi. “Ben kaybettim. Çünkü hayatımın en güzel günü,

bekâretimi kaybettiğim gündü. Ve size bu hikâyeyi anlatacağımı sanıyorsanız, beni bundan daha fazla sarhoş etmeniz gerek.'

'Fena değil,' dedi Albay 'Fena değil. En güzel günümü duymak ister misiniz?'

'Oyun bu zaten, Chip,' dedi Alaska açıkça sinirli bir şekilde.

'Hayatımın en güzel günü henüz gerçekleşmedi. Ama biliyorum. Bunu her gün görüyordum. Hayatımın en güzel günü, anneme harbinden kocaman bir ev alacağım gün. Ormanın ortasında da değil, tüm Hafta İçi Savaşçıları'nın ebeveynlerinin olduğu Mountain Brook'un göbeğinde. Ve ipotekle de almayacağım. Nakit parayla alacağım, annemi arabayla oraya götüreceğim, kapısını açacağım ve arabadan çıkıp eve bakacak bahçe çiti olan ild katlı eve, bürsinezona anahtarları verip, 'Teşekkür ederim,' diyeceğim. Dostum, bu okulun başvuru formunu doldurmama yardım etti. Buraya gelmeme izin verdi ve bu, bizim geldiğimiz yerden geldiğinde kolay bir şey değildir; oğlunun okul için uzağa gitmesine bin vermek. Yani bu, hayatımın en güzel günü olacak.'

Takurai şişeyi yukarı kaldırıp birkaç yudum aldı ve sonra bana uzattı. İçtim, La ra da içti ve sonra Alaska başını arkaya abp şişeyi ters çevirdi ve şişenin son çeyreğini çabucak mideye indirdi.

Alaska sonraki şişeyi uçarken Albay a gülmüşü *Bo nouk gen karandın Şimdi, en kötü pinun ne'*

'En kotu pimim babamın ptnp göndü. Yaddır şandı \ ıtıaı \aşında talanannemle evlendiğinde de yaşMı ir yme de onu al' Annem onu yakaladı ve çok sinirlendi, babam da ona vurdu Sonra annem onu evden kovdu ve babam da ptü. Ben buradaydın: annem aradı ve o orada bana botun hikâyeyi, aldatmayı ve vurmayı (alan anlatmadı. Sadece babamı ptıpm ve em reunevecetmı imlediO ramandan beri onu görmedim. Tüm gün boyunca beni arayıp durumu açıklamasını bekledim ama yapmadı. Hk aramadı En arandan başça kal falan diyeceğim düşünmüştüm. En kntü günüm boydu.' 'Kahretsin, yine beni yendin.' dedim. 'En kötü günüm yedinci sınıftaydı, Tommy Hewitt'in spor kıyafetlerime işediği ve beden öğretmeninin üniformamı giyemezsem dersten kalacağımı söylediği zaman. Yedinci sınıf beden dersi işte. Ama o zaman büyük bir meseleydi, ağlıyordum ve öğretmene neler olduğunu açıklamaya çalışıyor ama o kadar utanç vericiydi ki adam bağınıp durdu, ta ki ben o tişörtü giyene kadar. O gün, insanların ne yaptığını umursamayı bıraktığım gündü. Bir daha asla ezik olmayı ve arkadaşım olmamasını ve hiçbir şeyi umursamadım. Bu yüzden bir bakıma benim için iyi oldu ama o an korkunçtu. Yani Tommy Hewitt herkese ne yapığını anlatırken, beni o kıyafetlerle voleybol falan oynarken düşünün. En kötü günüm buydu *

Lara gülüyordu. 'Üzgünüm. Miles.'

'Sorun değil,* dedim. "Şeninkini anlat da ben de senin acına gülebileyim.' Gülümsedim ve beraber güldük

"En kötü günüm, herhalde en güzel günümle aynı gündü. Çünkü her şeyi bırakmıştım. Yanü. kulağa aptalca geliyor ama çocukluğumtu

ila bırakmıştım çünkü on iki yaşındaki çoğu iinsanı W 2 formlanm çözmek zonında kalmaz"

"W 2 formu ne?" diye sordum.

"Demek istediğim de bu. Vergiler için. Yani. Aynı gün."

Lara, sürekli ebeveynleri yerine konuşmak zorunda kalmıştı sanırım ve belki de bu yüzden kendi adına konuşmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Ben de kendi adıma konuşmakta pek iyi değildim. Önemli bir ortak noktamız vardı demek, Alaska'yla ya da bir başkasıyla paylaşmadığım bir kişilik tuhaflığı; buna rağmen yapısı gereği, Lara'yla bunu birbirimize ifade edemiyorduk. Belki de henüz batmamış olan güneşin hareketsiz, siyah buklelerine yaşımasındandı ama o anda, Lara'yı öpmek istedim; öpüşmek için konuşmaya gerek yoktu ve pantolonuna kusuşum ve aylardır karşılıklı olarak birbirimizden kaçınmamız eriyip giderdi.

"Semin sıran, Takumi."

"Hayatımın en kötü günü," dedi Takumi. *9 Haziran 2000. Japonya'daki büyükannem öldü. Bir trafik kazasında öldü ve iki gün sonra onu görmeye gidecektim. Tüm yazı onunla ve büyükbabamla

geçirecektim ama bunun yerine uçağa binip cenazesine gittim ve nasıl göründüğünü gördüğüm tek zaman, yani fotoğraflar dışında, cenazesiydi. Budist cenazesi yapıldı ve onu yaktılar ama ondan önce bir şeyin üstündeydi... Şey, tam olarak Budist değildi. Yani orada din karmaşıktır, yani biraz Budist biraz Şinto ama nasılsa hiçbirinizin umurunda değil Yakılmak üzereyken şu, şeyin, odun yığınının ya da her neyse onun üzerindeydi. Ve onu gördüğüm tek zaman buydu, onu yakmalarından hemen önceki kötü günüm huydu."

Albay bir sigara yakıp bana fırlattı ve kendine de bir tane daha yaktı. Sigara istediğim zamanı anlayabilmesi tüyler ürperticiydi. *Gerekten <le* yaşlı bir evli çift gibiydik. Bir anlığına, *somunla dolu bir abırda yaruk sigaraları fırlatmak çok akılsızca*, diye düşümlüm fa

kat sonra endişe anı geçti ve sadece samanların üzerine kül dökmek için samimi bir çaba gösterdin).

"Henüz kesin bir kazanan yok," dedi Albay. 'Meydan tamamen açık. Senin sıran, dostum.'

Alaska sırtüstü uzandı, elleri başının arkasında kilitlenmişti. Yumuşak ve hızlı bir biçimde konuştu ama sessiz gün daha sessiz bir gece haline gelmişti böcekler, kışın gelişiyle gitmişti ve onu net bir şekilde duyabiliyorduk.

"Annemin beni, onun maymunları, benim de ayılan sevdiğim hayvanat bahçesine götürmesinden sonraki gün, bir cuma günüydü. Okuldan eve geldim. Bana sanlıp ödevimi yapmam için odama gitmemi söyledi, böylece sonra televizyon izleyebilecektim. Odama gittin). annem sanının mutfakta oturuyordu ve sonra çığlık attı, koşup yanına gittim, annem yere düşmüştü. Yerde yatıyor, başım tutmuş sarsılıyordu. Çok korktum. 911'i aramalıyım ama çığlık atıp ağlamaya başladım, ta ki annem sonunda sarsılmayı bırakana kadar; uyuyakaldığını ve canını acıtan şeyin artık acıtmadığını düşündüm Bir saat sonra babam eve gelene kadar yerde öylece onunla oturdum; babanı, 'Neden 911ü aramadın?' diye bağırıyor ve anneme kalp masajı yapmaya çalışıyordu ama o zamana kadar annem çoktan ölüp gitmişti. Anevrizma. En kötü gün. Ben kazandım. İçin."

Öyle yaptık.

Bir süre kimse konuşmadı ve sonra Takumi, 'Baban seni mi suçladı?' diye sordu.

"Şey, o ilk andan sonra suçlamadı. Ama evet. Nasıl suçlamasın ki?"

"Şey, küçük bir çocukmuşsun,' diye karşı çıktı Takumi. Konuşmak ve bu durumu Alaska'nın ailesiyle ilgili bildiklerime oturtmaya çalışmak için fazlasıyla şaşkın ve rahatsızdım. Annesi ona tak tak şakasını yapmıştı Alaska altı yaşındaydı. Annesi sigara içiyorduama belli kı artık içmiyordu.

"Npe bana hiç anlatmadın" diye surdu Allıay. sesi yumuşaktı. *1 he konusu ayılmadı " Sonra soru sormayı bıraktık. Sessizlikte şarabı elden ele gezdirip daha da sarhoş hurken kendimi, suikasta uğrayan uy uncu

Bu Alaska'mım hayatının merkez noktasıydı Ağlayıp bana her şeyi berbat ettiğim anlattığı zaman ne demek istediğini artık biliyordum Ve berkesa havai kırıklığına uğrattığını söylediği zaman kimden bahsettiğini de. Bahsettiği. hayatındaki her şey ve herkeste \e düşünmekten kendini: alamadım: Şiddetle sarsılan annesini izleyen, parmak'an kirli, cihz. sekiz yaşında bir çocuk düşündüm. O sırada nefes alnadtğmı ama ben uz soğuk da olmadığmı hayal ettiğim, ölmüş veya e öü de ötmemiş annesry :e öylece oturmuştu. Okne kadar geçen sananda. küçük Alaska sessizlik iyinde annesiyle oturmuştu. Ardından se a azlığm ve sarhoşlığımı arasında, öyle olmuş olabtleceğmı bir an için görür gibi oklum Kendisini yok guysüz hissetmiş oknah diye düşündüm.

Bunun üstüne fon biri olmuştu, eylemsizliğinden korkarak durmak bilmeyen bir eyleme geçiş yapmıştı Kartal onu okuldan kovulmada karşı karşıya bıraktığında, Marya tun ismim belki dr aklına ilk gelen o olduğu için, o anda kovulmak istemediği ve o andan sonrasını düşünemediği için aoyleyiveemıştı Korktuğa kesindi Ama daha da önemlisi, tekrar korku yüzünden keke uğramaktan korkmuşu 'Hepimiz gideceğiz.' demişti McKınley karısına ve kesinlikle gidecektik İşte acılar labirenti. Hepimiz gideceğiz. Bu labirentten kendi çıkış yolunu bul.

Bunlardan hiçbirini yüksek sesle Alaska'ya soyiemedun Se o laman ne de daha sonra. Bunun hakkında

tek kelime etmedik Onun verine, en kötü gün onunki olmasına rağmen buna da diğer kotu günlerden biriymiş gibi davrandık ve gece hnl» çökerken, içmeye ve şakalaşmaya devam ettik.

0 gece ilerleyen saatlerde Alaska ormana kadar yürümek fcn fazla sarhoş olduğundan, parmağını boğazına sokup hepimizin önünde kendini kusturduktan sonra, uyku tulumumun içinde vere nMadım Lara yanımda, neredeyse benimkine değen kendi uyku tutamımda yatıyordu. Kolumu, uyku tulumumun kenarına getirip tem. böyiece hafitçe onunkinin üstüne çıktı Elimi eline basurdun Bana çok fca'nazca gelen planım, kolumu uyku tulumumdan çıkarıp onunkine geçirmek ve ardından etini tutmayı içeriyordu. İyi bir pbntfc ama kolumu mumya tutumundan gerçekten çıkarmaca çabş&ğoad. sudta çıkmış bahk gibi sağa soh safiandun ve bu esnada oeredeyie onmana çıkanvordtım. Lara gülüyordu benimle ckeğil banaima yme de konuşmadık. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğim gı eitei oykc Tulumuna geçirdim ve parmaklarım (krscğodcE bâeğmc i<ra t» rrjy çuerfcen Lan kakırdamasını bastırmaya çakşo

“Gıdıklıyor,” diye fısıldadı. Ancak bu kadar seksi olabiliyordum demek ki.

“Üzgiiniim,” diye fısıldadım.

“Hayır, güzel biir gıdıklama,” dedi ve elimi tuttu. Parmaklarını benimkilere geçirip sıktı. Sonra döndü ve beni öptü. Tadının bayat içki gibi olduğuna eminim ama fark etmedim; benim tadımın da bayat içki ve sigara gibi olduğuna eminim ama fark etmedi. Öpüşüyorduk.

Şöyle düşündüm: *İyiymiş.*

Şöyle düşündüm: *Bu öpüşme işinde fena değilim. Hiç fena değilim.*

Şöyle düşündüm: *Kainat tarihindeki en iyi öpüşen kişi olduğum çok açık.*

fara aniden güldü ve geri çekildi. Uyku tulumundan çekiştirerek bir elini çıkardı ve yüzünü sildi. “Burnumu yaladın,” dedi ve güldü.

Burun yalamalı öpüşme tarzımın komik olma niyetiyle yapıldığı izlenimini vermeye çalışarak ben de güldüm. “Üzgünüm.” Aşama sistemini Alaska'dan ödünç alarak değerlendirecek olursam tüm hayatım boyunca skora doğru beş ufak adım bile atmamıştım, bu yüzden deneyimsizliğime vurmaya çalıştım. “Bunda biraz yeniyim,” dedim.

“Güzel bir yalamaydı,” dedi, güldü ve beni tekrar öptü. Kısa süre sonra, uyku tulumlarımızın tamamen dışındaydık ve sessizce sevişiyorduk. Lara üstüme uzandı, ben de onun ince belini ellerimle kavradım. Göğsüme yaslanmış göğüslerini hissedebiliyordum, yavaşça üstüme çıkıyor, beni bacaklarının arasına alıyordu, “İyi hissettiriyorsun,” dedi.

“Çok güzelsin,” dedim ve ona gülümsedim. Karanlıkta yüzünün hatlarını ve bana doğru göz kırpan iri, yuvarlak gözlerini çıkarabiliyordum; kirpikleri neredeyse alnıma değiyordu.

“Sevişen iki kişi, lütfen sessiz olabilir mi?” diye sordu Albay yüksek sesle uyku tulumundan. "Sevişmeyenlerimiz sarhoş ve yorgun ' “Daha çok sarhoş,” dedi Alaska yavaşça, sanki telaffuz etmek büyük bir gayret gerektiriyormuş gibi.

Lara ve ben neredeyse hiç konuşmamıştık ve Albay yüzünden artık konuşma şansımız da yoktu. Böylece sessizce öpüştük ve dudaklarımız ve gözlerimizle yavaşça güldük. O kadar çok öpüştük ki neredeyse sıkıcı hale gelmeye başlamıştı. “Kız arkadaşım olmak ister misin?” diye fısıldadım. O da “Evet, lütfen,” deyip gülümsedi. Onun uyku tulumunda birlikte uyuduk ki dürüst olmak gerekirse, biraz dardı ama yine de güzeldi. Uyurken bir başkasının bana yaslandığını hiç hissetmemiştim. Bu, hayatımın en güzel günü için güzel bir sondu.

bir gün önce

Ertesi sabah henüz şafak sökmediği için sabahı geniş anlamda kullanıyorum Albay sarsarak beni uyandırdı. Lara kollarımın arasında, vücudumun ortasına yerleşmişti.

“Gitmeliyiz, Tıknaz. Toplanma vakti.”

“Dostum. Uyuyorum.”

“Giriş yaptıktan sonra uyuyabilirsin. GİTME VAKTİ!” diye bağırdı.

“Tamam. Tamam. Bağıрма yok. Başım ağrıyor.” Ağrıyordu da. Boğazımda dün geceki şarabı hissedebiliyordum ve başım sarsıntı geçirmemden sonraki sabah olduğu gibi zonkluyordu. Ağzımda öyle bir tat vardı ki boğazıma bir kokarca girmiş ve orada ölmüş gibiydi. Sendeleyerek uyku tulumundan çıkmaya çalışırken Lara’nın yanında soluk vermemeye gayret ettim.

Her şeyi çabucak topladık, boş şişelerimizi tarladaki uzun çimenlerin arasına attık yere çöp atmak, Creek’te talihsiz bir gereklilikti çünkü kimse boş içki şişesini kampüsteki çöp kutularından birine atmak istemezdi ve ahırdan uzaklaştık. Lara elimi tuttu ve ardından utanarak bıraktı. Alaska bir tren enkazı gibi görünüyordu ama şişeyi fırlatmadan önce, Strawberry Hill’in son birkaç yudumunu, soğuk hazır kahvesine koymak için ısrar etti.

“Sabah içkisi,” dedi.

Bu sabah, yeni dönemin ilk pazartesi gününde alarmım çalmaya başladığı anda Albay duştan çıktı.

Ben ayakkabılarımı giyerken Kesin kapıyı bir kere çaldı ve sonra kapıyı açıp içeri girdi.

“İyi görünüyorsun,” dedi Albay umursamaz bir tavırla. Kevin asker tıraşı olmuştu; başının her iki tarafında, kulaklarının tam üstünde kısa, küçük birer mavi saç tutamı vardı. Alt dudağı dışarı çıkmıştı... sabahın ilk tütünü. SEHPA’mıza doğru gitti, bir kola kutusu alıp içine tükürdü.

“Neredeyse beni haklayamıyordun. Saç kremimde olduğunu fark ettim ve hemen saçımı yıkadım. Ama jölede olduğunu fark etmedim. Jeffin saçına hiçbir şey olmadı. Ama Longwellle ikimiz denizci görünümüne bürünmek zorunda kaldık. Tanrı'ya şükür, saç makasım var.”

“Yakışmış,” dedim, yakışmamış olmasına rağmen. Kısa saç, hatlarını ortaya çıkarmıştı, özellikle de birbirine fazlaca yakın olan boncuk gözlerini la bu, vurgulanması iyi olan bir şey değildi. Albay, sert Kevin her ne yapacaksa ona hazır görünmek için çok uğraşıyordu fakat üstünüzde yalnızca turuncu bir havlu varken, sert görünmek zordur.

“Ateşkes?”

“Şey, korkarım sorunların henüz bitmedi,” dedi Albay, gönderilmiş fakat henüz ulaşmamış karneleri kastederek.

“Tamam Öyle diyorsan öyle olsun bittiğinde konuşacağız sanırım.”

“Öyle sanıyorum,” dedi Albay. Kevin dışarı çıkarken, “Tükürdüğün kutuyu da al, hijyensiz pislik,” dedi Kevin arkasından kapıyı kapattı Albay kutuyu alıp kapıyı açtı ve büyük bir farkla ıskalayarak Kevin a fırlattı.

“Ah, adama daha yumuşak davran.”

“Henüz ateşkes yok. Tık naz.”

O öğleden sonrayı arayla geçirdim. Birbiriniz hakkında hiçbir fikrimiz olmasa da ve çok az konuşmuş olsak da canım cicim takılıyorduk. Ama seviştik. Bir yerden sonra popomu kavradı ve ben de bir nevi zıpladım. Uzanıyordum ama uzanırken yapılabilecek en iyi zıplamayı yaptım “Üzgünüm,” dedi ve ben de, “Hayır, sorun değil. Kuğudan sonra biraz acıyor sadece,” dedim.

Birlikte televizyon odasına gittik, kapıyı kilitledim. Izıra'nın daha önce hiç izlemediği *The Brady Bunch*'i seyrediyorduk. Brad/lerin ahin madenciliği yapılan hayalet kasabaya gidip beyaz sakallı, yaşlı ve deli bir altın arayıcısıyla tek odalık bir hapis hanede mahsur kaldıkları bölüm özellikle korkunçtu ve bize gülecek bir sürü şey verdi lu bu iyiydi çünkü *konusacak* pek bir şeyimiz yoktu.

Tam Brady Ter hapis haneye kapatılırken Lara gelişigüzel bir şekilde, “Hiç oral seks yaptırdın mı?” diye sordu.

“Şey, bu oldukça pat diye oldu,” dedim.

“kat diiye mi?”

“Ham bilirsin, hiç yoktan ”

“Hiç yoklan mı?” •

• HM •

“Yani durduk yerde Bu nereden çıktı?”

"Ben kırıseye yapmadım da," diye cevapladı, kısık sesinden kışlaröcdük akıyordu. Öyle arsızdı ki. Patlayacağımı sandım. Yani böyle bir şeyi Alaska'dan duymak bir yana... ama Lara'nın alçak, Rumen sesinin birdenbire bu kadar seksileştiğini duymak.

"Hayır," dedim. "Hiç yaptırmadım."

"Eğlenceli olur mu sence?"

BENCE Mİ?!!?!. "Şey, evet. Yani, yapmak zorunda değilsin."

"Sanırım istiyorum," dedi, biraz öpüştük ve sonra... ve sonra ben oturmuş *The Brady Bunch*'i, Marda Marna Marda'nın Brady maskaralıkları yapışını izlerken, Lara pantolonumun düğmelerini açtı, ftozerimi biraz aşağı çekti ve penisimi çıkardı.

"Vay canına.* dedi.

"Ne?*

Başını kaldırıp bana baktı ama kıpırdamadı, yüzüyle penisim arasında milimetreler vardı. "Tuhaf."

Tuhaf derken neyi kastediyorsun?"

"Sadece büyük galiiba."

Böyle bir tuhaflıkla yaşayabilirdim. Sonra ellerim penisime sardı ve ağzına soktu.

Ve bekledi.

İkimiz de çok salaktık. Kılını kıpırdatmadı, ben de kılımı kıpırdatmadım Bu noktada başka bir şey olması gerektiğini biliyordum ama ne olduğundan pek emin değildim.

Kıpırdamadan durdu. Gergin soluklarım hissedebiliyordum. Dakikalar boyunca, Bradyler anahtarı çalıp hayalet kasabanın hapishanesinden kendilerini çıkarana kadar, ağzında penisimle kalakaldı ve ben de bekleyerek oturdum.

Sonra ağzından çıkardı ve soru sorarcasına başını kaldırıp bana baktı.

"Bir şey mi yapmalıyım?"

"Eee. Bilmiyorum," dedim. Alaska'yla Porno izlerken öğrendiğim her şey birdenbire aklımdan çıkmıştı. Belki de başını aşağı yukarı oynatması gerekiyor, diye düşündüm ama boğulmaz mıydı? Bunun üstüne sessiz kaldım.

"Şey, ısırمام mı lazım?"

"İsırma! Yani, sanmıyorum. Sanırım... Yani, iyiydi. Güzeldi. Başka bir şey var mı bilmiyorum."

"Ama, sen..."

"Eee. Belki de Alaska'ya sormalıyız."

Böylece odasına gidip Alaska'ya sorduk. Gülmekten katıldı. Yatağında oturup ağlayana kadar güldü. Banyoya gitti, bir diş macunu tüpüyle geri döndü ve bize gösterdi. Ayrıntılı olarak. Crest Complete" olmayı hiç bu kadar istememiştim.

Tekrar Lara'nın odasına döndük; Lara Alaska'nın ona söylediklerini tam olarak yaptı, ben de Alaska'nın bana söylediklerini tam olarak yaptım ve kendimden geçerek ölüp ölüp dirildim, yumruklarım kenetlendi, vücudum sarsılıyordu. Bu, bir kızla yaşadığım ilk orgazmdı ve sonrasında utangaç ve gergindim; Lara da öyleydi ve nihayet, "Peki, ödev yapmak iister misim?" diye sorarak sessizliği bozdu.

Dönemin ilk gününde yapılacak az şey vardı ama Lara Edebiyat dersi için okuma yaptı. Ben de Lara'nın oda arkadaşının kitaplığında duran Arjantinli devrimci Che Guevara'nın duvarda bir posterini asılıydıbiyografisini aldım, sonra alt ranzada Lara'nın yanına uzandım. Bazen hepsini okumaya niyetimin olmadığı biyografilerde yaptığım gibi sondan başladım ve çok fazla aramadan son sözlerini buldum.

22 Bir diş macunu markası, (ç.n.)

Bolivya ordusu tarafından yakalanan Guevara şöyle demişti: "Ateş et korkak. Yalnızca bir insan öldüreceksin." Garda Mirquez'in romanında yer alan Simón Bolívar'ın son sözlerini tekrar düşündüm. "Bu labirentten nasıl çıkacağım?" Güney Amerikalı devrimciler, görünüşe göre, zarafetle ölmüştü. Son sözleri yüksek sesle Lara'ya okudum. Yan döndü, başını göğsüme yasladı.

"Son sözleri neden bu kadar çok seviyorsun?"

Ne kadar tuhaf görünse de nedenini gerçekten hiç düşünmemiştim. “Bilmem,” dedim elimi sırtına koyarak. “Bazen, yalnızca eğlenceli oldukları için. İç Savaş’ta Sedgwick adında bir generalin, 'Bu uzaklıktan bir fili bile vuramaz...' deyip ardından vurulması gibi.” Güldü. “Ama insanlar çoğunlukla yaşadıkları gibi ölürler. Bu yüzden son sözler bana insanların kim olduklarıyla ve neden hakkında biyografiler yazılan insanlar olduklarıyla ilgili çok şey anlatıyor. Mantıklı geliyor mu?”

“Evet,” dedi.

“Evet mı?” Sadece evet mi?

“Evet,” dedi ve sonra okumaya geri döndü.

Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ve denemekten sıkılmıştım, bu yüzden kısa süre sonra gitmek üzere ayağa kalktım.

I araya bir veda öpücüğü verdim. En azından bunu yapabiliirdim.

Bizim odadan Alaska ile Albay’ı aldım ve utanç verici ayrıntılarıyla birlikte oral seks fiyaskosunu tekrar ettiğim köprüye doğru yürüdük. “Bir günde iki defa ağzına aldığına inanamıyorum,” dedi Albay. “Yalnızca teknik olarak. Aslında sadece bir kez,” diye düzeltti Alaska.

“Olsun. Yani. Olsun. Tıknaz bacasını tıttırmış.”

“Zavallı Albay,” dedi Alaska acıklı bir gülümsemeyle. "Sana merhametle oral seks yapardım ama Jake'e gerçekten bağlıyım"

“Bu gerçekten tüyler ürpertici,” dedi Albay. "Sadece Tıknazla flört etmen gerekiyor.*

"Ama Tıknaz ın biir kız arkadaşı var.* Alaska bir kahkaha attı.

O gece, Albayla Ahır Gecesi başarımızı kutlamak için Alaska’nın odasına gittik. Alaska ile Albay, son birkaç gündür çok kutlama yapmıştı ve benim canım Strawberry Hill'e tırmarımak istemiyordu; böylece Alaska ile Albay çiçekli kâğıt bardaklarda şarap içerken, ben de oturup hatır hutur kraker yedim.

“Bu gece şişeden içmicez, tatlım,* dedi Albay. “Sınıf atlicaz!"

“Bu, eski zamanlardan kalma Güneyli bir içki yarışması," diye cevapladı Alaska. “Tıknaz'a gerçek Güneyli hayatından bi akşam göstercez: Daha güçsüz olan düşene kadar, bardak bardak birbirimizle eşleşcez.”

Ve yaptıkları aşağı yukarı buydu, yalnızca Kartal uğramasın diye 23.00’te ışıkları kapatmak için duraksadılar. Biraz sohbet ettiler ama çoğunlukla içtiler; yavaş yavaş sohbetten çıktım ve kendimi karanlığın içinden, kısık gözlerle Alaska’nın Hayat Kütüphanesindeki kitapların sırtlarına bakarken buldum. Küçük sel felaketinde kaybettiği kitaplar eksikken bile, gelişigüzel başlık yığını okuyarak sabaha kadar uyanık kalabiliirdim. Bir düzine beyaz lale, plastik bir vazo içinde dağınık bir şekilde kitap yığınlarından birinin üzerine ilıştırılmıştı. Alaska'ya sorduğumda yalnızca, “Jake’le yıl dönümümüz," dedi ve ben de bu diyalogu devam ettirmek istemedim. Böylece başlıkları taramaya geri döndüm, tam Edgar Allan Poe’nun son sözlerini (Kayıtlara geçmesi açısından: “Tanrım, zavallı ruhuma yardım et.”) nasıl öğrenebileceğimi düşünüyordum ki Alaska’nın, “Tıknaz bizi dinlemiyor bile,” dediğini duydum.

"Dinliyorum," detilin

"Doğruluk mu cesaret mi oyunundan bahsediyorduk. Yedinci sınıfta modası geçti mi yoksa hâlâ havalı mı?"

“Hiç oynamadım," dedim. “Yedinci sınıfta arkadanım yoktu." “Tamam öyleyse!" diye bağırdı Alaska, saatin geç olduğu ve odada açıkça şarap içtiği gerçeği göz önüne alınırsa biraz fazla yüksek sesli bir şekilde. “Doğruluk mu cesaret mi?”

“Pekâlâ," diye katıldım, “ama Albayla sevişmem*

Albay yıkılmış halde köşede oturuyordu. “Sevişemem. Çok sarhoşum."

Alaska başladı. “Doğruluk mu cesaret mi Tıknaz?”

“Cesaret *

“Seviş benimle.”

Ben de öyle yaptım.

Bu kadar çabuk oldu. Güldüm, gergin bir şekilde ona baktım. Alaska öne doğru eğilip başını yana yatırdı ve öpüşmeye başladık. Aramızda sıfır kat vardı. Dillerimiz, artık benim ya da onun dudakları değil de yalnızca i içe geçmiş dudaklarımız kalana kadar birbirimizin ağzında ileri geri dans etti. Tadı sigara, Mountain Dew, şarap ve dudak nemlendiricisi gibiydi. Ellerini yüzüme getirdi, yumuşak parmaklarının enemde bir çizgi çizdiğini hissedebiliyordum. pşrken yere uzandık, o benim üstümdeydi ve ben de onun alına geçtim. Bir anlığına geri çekilip, “Burada neler oluyor?” dedim, parmağını dudaklarımla üstüne koydu ve tekrar öpüştük. Bir el elimi kavrayıp göbeğine yerleştirdi. Yavaşça üstüne çıktım ve kıvrak bir şekilde altımda sırtını kemer gibi kaldırdığını hissettim.

Tekrar geri çekildim. “Lara ne olacak? Ya Jake?” Yine beni susturdu. “Daha az dil, daha çok dudak,” dedi ve ben de elimden

Ama yeterince işe yaradı ilk kestane fişeği patlamaya başlar başlamaz, Kartal evinden dışarı fırladı bizi bekliyordu Sanırımve ormana doğru ilerleyip onu Alaska ran arabayla gittiğini duyamayacağı kadar derinlere götürdük. Albav’la zaman kazanmak için derenin içinden geçerek hızla geri dndk, 43 numaralı odanın arka penceresinden içen szldk ve bebekler gibi uyuduk.

ertesini gün

Albay, sarhoşların hiç de dinlendirici olmayan uykusuna dalmışken ben alt ranzada sırtüstü uzanmıştım, dudaklarım sızlıyordu ve sanki hâlâ pşyormuşum gibi hassastı. Kartal saat 08:00’de kapıyı üç kere hızlıca alarak bizi uyandırmışaydı, muhtemelen sabahki dersler boyunca uyuyacaktık. Kartal kapıyı açarken yatağımda döndüm ve odayı gün ışığı doldurdu.

“Hepinizin spor salonuna gitmesi gerek,” dedi. Gözlerimi kısarak ona baktım, arkasından gelen fazla parlak güneş ışığı yüzünden görülemez hale gelmişti. “şimdi,” diye ekledi ve o anda anladım. şişimiz bitmişti. Yakalanmıştık. Çok fazla karne gönderilmişti. Çok kısa sürede çok fazla içki imiştik. Dün gece neden içmişlerdi ki? Ve sonra yine Alaska’nın tadını hissettim; şarap, sigara dumanı, dudak parlatıcısı ve Alaska... Beni sarhoş olduğu için mi öptü acaba, diye merak ettim. *Beni okuldan atma*, diye düşündüm. *Sakın. Alaska’yı öpmeye daha yeni başladım.*

Ve sanki dualanma cevap verirmiş gibi Kartal, “Başınız belada değil. Ama hemen spor salonuna gitmeniz gerek,” dedi.

st ranzada Albayın döndüğünü duydum. “Sorun ne?”

“Korkunç bir şey oldu,” dedi Kartal ve ardından kapıyı kapadı.

Yerde duran kot pantolonu elime alırken Albay, “Bu birkaç yıl önce de olmuştu. Ilyde ın kansı öldüğünde. şimdi de İhtiyar Adam galiba. Zavallı serserinin pek fazla nefesi *kalmamıştı*,” dedi. Basını kaldırıp bana baktı, yan açık gözleri kan çanağı gibi olmuştu, esnedi.

“Biraz akşamdan kalmış gibi görünüyorsun,” diye belirttim.

Gözlerini kapadı. “şey, o zaman iyi görünüyorum demektir Tıknağ çünkü gerçekten akşamdan kalmayım.”

“Alaska’yı ptım.”

“Evet. *O kadar da* sarhoş değildim. Gidelim.”

Yurt meydanından geçerek spor salonuna doğru yürüdük. Bol kot pantolon, içinde tişört olmayan bir eşofman üstü ve yataktan yeni kalktığımı ortaya koyan kötü bir sa stiliyle sportif bir tarz yaratmıştım. Tüm ğretmenler yurt meydanında kapılan çalıyordu ama Dr. Hydei görmemiştim. Onu evinde, l yatarken düşündüm; kimin bulduğunu ve daha ders saati gelmediği için bunu nasıl anladıklarını merak ettim.

“Dr. Hyde i görmüyorum,” dedim Albay’a.

“Zavallı serseri.”

Biz vardığımızda, spor salonu yarı yarıya dolmuştu. Basketbol sahasının ortasına, tribünlerin yakınında bir yere bir krs yerleştirilmişti. İkinci sıraya oturdum, Albay tam nmdeydi. Düşüncelerim Dr.

Hyde'a duyduğum üzüntü ile Alaska için duyduğum heyecan arasında bölündü, ışıldayan dudaklarının yalandan görünüşünü hatırlıyordum. "Sonra devam edelim mi?"

Ve Dr. Hyde ayaklarını sürerek spor salonuna girip ufak, yavaş adımlarla Albayla bana doğru gelirken bile aklıma başka bir şey gelmedi.

Albayın omzuna vurup, "Hyde burada," dedim, Albay, "Siktir," dedi; "Ne?" dedim, 'Alaska nerede?' dedi; "Olamaz," dedim, "Tıknaz, Alaska burada mı değil mi?" dedi ve sonra ikimiz de ayağa kalkıp spor salonundaki yüzleri taradık.

Kartal kürsüye çıkıp, "Herkes burada mı?" dedi.

"Hayır," dedim. "Alaska burada değil."

Kartal başını eğdi. "Diğer herkes burada mı?"

"Alaska burada değil!"

"Tamam, Miles. Teşekkürler."

"Alaska olmadan başlayamayız."

Kartal bana baktı. Sessizce ağlıyordu. Gözyaşları gözlerinden çenesine doğru indi ve kadife pantolonuna düştü. Gözlerini bana dikti ama bu Kıyamet Bakışı değildi. Gözlerini kırptıkça gözyaşları yüzüne akıyordu; Kartal inanılmaz derecede üzgün görünüyordu

"Lütfen, efendim," dedim. "Lütfen... Alaska'yı bekleyemez miyiz?" Herkesin bize baktığını hissediyordum, artık anladığım fakat tam olarak inanmadığım şeyi anlamaya çalışıyorlardı.

Kartal başını öne eğdi ve alt dudağını ısırıldı. "Dün gece, Alaska Young korkunç bir kaza geçirdi." Artık gözyaşları daha hızlı akıyordu. "Ve öldü. Alaska öldü."

Bir anlığına, spor salonundaki herkes sustu; burası hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı, Albay ın serbest atış çizgisinde rakiplerle dalga geçmesinden önceki anlarda bile. Başımı eğip Albay ın ensesine baktım. Gözümü dikip gür ve fırça gibi saçlarına baktım. Bir anlığına etraf o kadar sessizdi ki nefes almamanın, şoktan nefesi kesilmiş 190 öğrenci tarafından oluşturulmuş boşluğun sesini duyabilirdiniz.

Şöyle düşündüm; *Hepsi benim suçum.*

Şöyle düşündüm: *Kendimi pek iyi hissetmiyorum.*

Şöyle düşündüm: *Kusacağım.*

Ayağa kalkıp koşarak dışarı çıktım. Spor salonunun dışında, çift kanatlı kapının beş metre uzağındaki çöp kutusuna gitmeyi başarabildim ve Gatorade şişeleri ile yansı yenmiş McDonald s hamburgerleruie doğru oburdum Ama bir şey çıkmadı. Sadece öğürdüm mide kaslarım kasılıyor, boğazım açılıyor, nefesim daralıyor ve gırtlığımdan *oğkk* gibi sesler çıkıyordu, tekrar tekrar aynı şeyleri yaptım. Öğürme ve öksürüklerin arasında, içime sertçe hava çekiyordum. [Kulakları Ölü, soğuk dudakları Sonra devam edemeyecektik. Sarhoş olduğunu biliyordum. Altüst olmuştu. Sarhoş ve sinirli birisinin araba sürmesine kesinlikle izin vermezsiniz. *Kesinlikle.* Tanrım. Miles, senin derdin ne? Ve ardından kusmuk geldi ve çöplere çarptı. İşte, ağzımda ondan geriye ne kaldıysa burada, bu çöp kutusunun içindeydi. Ardından yine geldi, daha fazlası... Tamam, sakinleş. tamam, cidden. Alaska ölmedi

Ölmedi. Yaşıyor Bir yerlerde yaşıyor. Ormanda. Alaska ormanda saklanıyor ve ölmedi, sadece saklanıyor Sadece bize numara yapıyor. Bu, yalnızca bir Olağanüstü Alaska Young Şakası. Bu. Alaskalık yapan Alaska'ydı sadece, eğlenceli ve oyuncu ve frene nerede ve ne zaman basması gerektiğini bilmeyen Alaska'ydı.

Sonra kendimi çok daha iyi hissettim çünkü Alaska kesinlikle ölmemişti.

Tekrar spor salonuna döndüm, herkes dağılmanın farklı aşamalarında gibi görünüyordu. Televizyonda gördüğünüz bir şey gibiydi; cenaze törenleri üzerine yapılmış bir *National Geographic* özel bölümü gibi. Takumi'nin Lara nın yanında durduğunu gördüm, elleri Lara'nın omuzlanndavdı. Asker tıraşı olmuş Kevin'ı gördüm, başım dizlerinin arasına gömmüştü. Bizimle birlikte matematik dersine çalışan Molly Tan adında bir kız, sıkılmış yumruklarını kalçalarına vurarak feryat ediyordu. Tüm bu insanları bir bakıma tanıyor, bir bakıma tanıımıyordum ve hepsi dağılıyordu; sonra Albayı gördüm, dizlerini göğsüne

çekmiş, tribünlerin üzerinde yan yatmıştı; yanında Madam O'Malley oturuyordu, omzuna uzanmıştı ama gerçekten dokunmuyordu. Albay ılık atıyordu. Nefes alıyor sonra ılık atıyordu. Nefes alıyordu. ılık atıyordu. Nefes alıyordu. ılık atıyordu.

tince bunun yalnızca yıllık olduğunu samlini Kakat birkaç 1w frsıcı sonra, bir ritmi olduğunu fark t*ttini. Birkaç nefes daha al diktan sonra, Albay'ın bir şeyler söylediğini anladım. "Çok ii/ıır dilerini," diye bağıırıyordu

Madam O'Malley elini tuttu. "Özür dileyecek bir şey yok, Chip Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," Ah, bir bilseydi

Orada öylece durdum, bu sahneye bakarak, onun ütmediğini düşünerek; omzumda bir el hissettim ve arkamı döndüğümde Kartal'ı yordum. "Aptalca bir şaka yapıyor bence," dedim "Hayır, Miles, hayır, üzgünüm," dedi ve yanaklarımda bir sıcaklık hissettim "Gerçekten iyidir. Böyle bir şeyi becerir," dedim. "Onu gördüm. Üzgünüm," dedi.

"Nasıl olmuş?"

"Birisi ormanda kestane fişegi patlatıyordu," deyince gözlerimi sıkıca kapadım, durumun kaçınılması mümkün o'mavan aslı şuyduOnu ben öldürmüştüm. "Onların arkasından dışarı çıktım ve sanının o sırada Alaska arabayla kampüsten çıkmış Saat geçti. [65 otoyolunda, şehir merkezinin hemen güneyindeymiş. Bir kamyon, iki şeridi de kapatarak devrilmiş. O sırada bir polis arabası olay yerine henüz ulaşmış. Alaska arabayı başka yöne bile çevirmeden, polis arabasına çarpmış. Oldukça alkollü olduğunu düşünüyorum. Polis alkol kokusu aldığını söyledi."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Onu gördüm, Miles. Polisle konuştum Çok ani olmuş. Direksiyon göğsünü ezmiş. Çok üzgünüm."

Onu gördünüz, dedim, evet dedi, nasıl görüldüğünü sordum, yalnızca burnundan biraz kan aktığım söyledi ve spor salonunun zeminine oturdum. Albay'ın hâlâ bağırdığını duyabiliyordum ve öne doğru eğilirken sırtımdaki elleri hissedebiliyordumama yalnızca Alaska'nın metal bir masada çıplak halde yattığım görebiliyordum, burnundan gözyaşı şeklinde küçük bir kan damlası akıyordu, yeşil

gözleri açtı, boşluğa bakıyordu, dudakları gülümsediğini düşümü, recek şekilde yukarı kıvınlınuştı ve bana dayanan bedeni sıcacık, be nimkilere değen dudakları yumuşak ve ılıktı.

Albayla sessizlik içinde odamıza yürüyoruz. Gözümü dikmiş yere bakıyorum. Alaska'nın öldüğünü düşünmeyi bırakamıyorum ve ölmüş olamayacağım düşünmeyi de bırakamıyorum. İnsanlar öylece ölmez. Nefes alamıyorum. Birisi okuldan sonra canıma okuyacağını söylemiş gibi korkuyorum, şimdi altına dersteyiz ve neyin yaklaştığını çok iyi biliyorum. Bugün hava çok soğuk kelimenin tam anlamıyla dondurucuve dereye koşup balıklama dalmayı düşünüyorum, dere o kadar sığ ki ellerim kayalara çarpıp çiziliyor, bedenim soğuk suya batıyor, soğğun yarattığı şok yerini hissizliğe bırakıyor ve orada kalıyorum; o suyla birlikte önce Cahaba Nehrine, sonra Alabama Nehri'ne, sonra da Mobile Koyu na ve Meksika Körfezi ne sürükleniyorum.

Albayla sessizce odamıza doğru giderken üstüne bastığımız kahverengi, çıtırdayan otların içine karışmak istiyorum. Albayın ayakları o kadar büyük ki kısa vücuduna göre kocaman görünüyor ve eski ayakkabılarına işendiğinden beri giydiği yeni, klasik spor ayakkabılan neredeyse palyaço ayakkabısı gibi duruyor. Gölün yanındaki salıncakta sallanırken, Alaska'nın mavi ojeli parmaklarına tutunan sandaletleri düşünüyorum. Tabut açık mı olacak? Bir cenaze levazımatçısı gülüşünü yeniden canlandırabilir mi? Hâlâ konuşmasını duyabiliyorum: "Çok eğlenceli ama çok uyukum var. Sonra devam edelim mi?"

On dokuzuncu yüzyılda vaiz olan Henry Ward Beecher'ın son sözleri, "Şimdi gizem geliyor," olmuş. İyi bir içkiyi en az Alaska kadar seven şair Dylan Thomas ölmeden önce, "On sekiz bardak sek viski içtim. Sanırım bu bir rekor," demiş. Alaska'nın en sevdiği oyun yazar Eugene O'Neill ise, "Bir otel odasında doğdum ve lanet olsunbir

otel odasında öldüm.' Bazen trafik kazası kurbanlarının bile son bir söz söylemek için zamanı olur. Prenses Diana, "Ah Tanrım. Ne oldu?" demiş. Film yıldızı James Dean, Porsche'sini başka bir arabaya

çarpmadan hemen önce, “Bizi görmeleri gerek,” demiş. 0 kadar çok son söz biliyorum ki. Ama onunkini asla öğrenemeyeceğim.

Albay’ın düştüğünü fark etmeden önce, onun birkaç adım önünde duruyorum. Arkama dönüyorum, yüzüstü yatıyor. “Kalkmak zorundayız, Chip. Kalkmak zorundayız. Odaya ulaşmabyız.”

Albay yüzünü yerden kaldırıp bana çeviriyor, gözlerimin tam içine bakıyor ve şöyle diyor: “Nefes. Alamıyorum.”

Ama nefes alabiliyor, bunu biliyorum çünkü hızlı ve derin soluklar alıyor, ölünün ciğerlerine hava üflemeğe çalışıyormuş gibi. Onu yerden kaldırıyorum, bana sarılıyor ve hıçkırmaya başlıyor, tekrar tekrar, “Çok üzgünüm,” diyerek. Albayla daha önce birbirimize hiç sanlmamıştık ve söylenecek pek bir şey yok çünkü üzgün olmalı ve ben de elimi ensesine koyup doğru olan tek şeyi söylüyorum. “Ben de üzgünüm.”

iki KİM MHin

o g*t* uyumadım Şafağın sökmesi uzun sürdü ve söktüğünde bile, panjurların arasından parlayan güneş ile külüstür radyatör bizi ısıtamadı; bu yüzden Albay’la tek kelime etmeden koltukta oturduk. Almanağını okuyordu.

Ömt’ki gece, annemle babamı aramak için soğuşa göğüs gerdim w bu sefer, “Selam, ben Miles,” dediğimde ve annem, “Sorun ne? Her şey yolunda mı?” diye cevapladığında ona rahatça hayır, her şey ısılımda değil diyebilirdim. O sırada telefonu babam aldı.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Bağırma,” dedi annem.

“Bağırmıyorum, telefon yüzünden.”

“Peki, daha alçak sesle konuş,” dedi ve böylece ben bir şey diyemeden biraz vakit geçti, sonra konuşabildiğimde sözcükleri sırayla söylemem biraz zaman aldı... Arkadaşım Alaska bir trafik kazasında öldü. Gözümü dikip telefonun yanındaki duvara karalanmış numaralara ve mesajlara baktım.

“Ah, Miles,” dedi annem. “Üzgünüm. Miles. Eve gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Burada olmak istiyorum... İnanamıyorum.” Ki bu kısmen doğrudu.

“Çok korkunç,” dedi babam. “Annesiyle babasına yazık.” Bab» s *ma*, diye düşündüm ve babasını merak ettim. Ölseydim. annemle babamın ne yapacağını hayal bile edemiyordum. Sarhoş halde araba sürerek. Tanrım, babası öğrenecek olsa, Albayla ikimizin bağırsak lannı çıkarırdı.

“Şu anda senin için ne yapabiliriz?” diye sordu annem.

“Sadece ahizeyi alıp telefona cevap vermenize ihtiyacım vardı ve yaptınız.” Birinin arkamda burnunu çektiğini duydum soğuktan mı yoksa üzüntüden mi bilmiyordumve “Biri telefonu bekliyor. Gitmeliyim,” dedim.

Gece boyunca felce uğramış, dehşete düşmüş halde sessizlik içinde kaldım. Neden böylesine korkuyordum ki? Olan olmuştu. Ölmüştü. Teni benimde sıcak ve yumuşak; dilim onun ağzmdaydı ve gülüyor, bana öğretmeye, beni daha iyi hale getirmeye çalışıyor, sonra devam etmeyi vadediyordu. Oysa şimdi.

Oysa şimdi her geçen saatle birlikte soğuyor, aldığım her nefesle daha da ölü hale geliyordu. Şöyle düşündüm: *Korku bu: Önemli bir şeyimi kaybetmişim, bulamıyordum ve ona ihtiyacım vardı. Birinin gözülüğünü kaybetmesi, gözlükçüye gitmesi ve ona dünyada hiç gözlük kalmadığının, gözlükсіüz idare etmek zorunda olduğunun söylenmesi gibi bir korkuydu.*

Sabah sekiz olmadan hemen önce, Albay belirli bir kişiye hitap etmeden, “Sanırım bugün öğle yemeğinde *bufriedo* var,” diye belirtti.

“Evet,” dedim. “Aç mısınız?”

“Tanrım, hayır. Ama adını Alaska koymuştu işte. Buraya geldiğimizde adı kızartılmış bumfo’ydu ve Alaska *bufriedo* demeye başladı, ardından herkes öyle yaptı ve sonunda Maureen resmî olarak ismim değişti.” Durdu. “Ne yapacağımı bilmiyorum, Miles.”

"Evet. Biliyorum."

•Başkentleri ezberlemeyi bitirdim,” dedi

"Eyaletlerin mi?"

“Hayır. O beşinci sınıftaydı. Ülkelerin. Bir ülke söyle."

"Kanada,” dedim.

“Zor bir şey olsun.”

"Şey. Özbekistan?"

“Taşkent.” Bir an bile düşünmemişti. Oradaydı, tam dilinin ucunda, sanki başından beri “Özbekistan” dememi bekliyormuş gibi.

“Hadi sigara içelim.”

Banyoya gidip duşu açtık, Albay pantolonundan bir kibrit kutusu çıkarıp kibriti kutuya sürttü. Yanmadı. Tekrar denedi ve başaramadı ve tekrar, artan bir öfkeyle kibrit kutusuna vurdu, ta ki kibritleri yere fırlatıp, “LANET OLSUN!” diye bağırana kadar.

“Sorun yok,” dedim, çakmak çıkarmak için cebime uzanarak.

“Hayır, Tıknaz, var,” dedi sigarasını yere fırlatıp ayağa kalkarak, aniden sinirlenmişti. “Lanet olsun! Tanrım, bu nasıl oldu? Nasıl bu kadar aptal olabildi ki? Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmezdi. Fevriydi. Tanrım. Sorun var. Bu kadar *aptal* olduğuna inanamıyorum ”

“Onu durdurmalıydık,” dedim.

Açık duşu kapatmak için kabine uzandı ve sonra avucunu açıp fayansa vurdu. “Evet, onu durdurmamız gerektiğini biliyorum, lanet olsun. Onu durdurmamız gerektiğinin kesinlikle ama kesinlikle farkındayım. Ama *meçbur* olmamalıydık. Üç yaşındaki bir çocuk gibi ona dikkat etmek zorunda ol. Tek bir hata yap, o da öylece ölsün. Tanrım! Aklımı kaybediyorum. Yürüyüşe gidiyorum ben.”

“Tamam,” diye cevap verdim, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

“Üzgünüm,” dedi. “Öyle boktan hissediyorum ki. Ölecekmişim gibi geliyor.”

'ölebilirsin.' dedim.

“Evet. Evet. Ölebilirim. Asla bilemezsin. Sadece. Şey gibi rtf Bir bakmı\$sm. gitmişsin.”

Odaya doğru onu takip ettim. Ranzasından almanağı aldı, ceketinin fermuarını çekti, kapıyı kapadı ve PUF. Gitmişti.

Sabahla birlikte ziyaretçiler de geldi. Albay çıktıktan bir saat sonra otçu sakinimiz Hank tValsten. bana esrar ikram etmek için uğradı, nazik bir şekilde geri çevirdim. Hank bana sarılıp. 'En azından ani olmuş En azından aa duymamış.” dedi.

Yardım etmeye çalıştığım biliyordum ama başa ramıyordu Aa vardı. Boğazımda, banyonun keskin bir şekilde dondurucu olan karalarına diz çökerek kuru kuru öğürdüğümde bile gitmeyen, donuk, sonsuz bir aa vardı.

Ve "ani” ölüm nedir İd zaten? Bir an ne kadar sürer? Bir saniye mi? On mu? Kalbı patlayıp ciğerleri çökerken, beynine hava ve kan gitmezken, yalnızca saf panik halindeyken o saniyelerin acısı korkunç olmalıydı. Ani nedir İd? Hiçbir şey ani değildir. Anında hazır (dan pilav, beş dakikada olur; anında hazır olan puding, bir saatte. Gözlen kör eden ızdırabui bir anının, tam olarak anlık hissedildiğinden emin değilim.

Hayatın m gözlerinin önünden geçmesine yetecek kadar vakti olmuş muydu? İçinde ben var mıydım? Jake sar mıydı? Söz vermişti, diye düşündüm, devam etmeye söz vermişti; ama öldüğünde kuzeye doğru gittiğim de biliyordum; Nashville'e doğru, Jake'e doğru. Belki Alaska için bir anlamı yoktu, başka bir görkemli fevrilikti sadece. Hank kapı eşiğinde dururken onun arkasında bir yerlere, fazlaca aensz olan yurt meydanına doğru bakıyor, Alaska için önemi olup olmadığım merak ediyordum ve kendime yalnızca, elbette, evet, söz vermişti tüyebiliyordum. Devam edecekti

Sonra bara geldi, gözleri şişmişti. Çenemi başının üstüne yerleştirebilecektim şekilde, parmak uçlarımda durmuş ona sarılırken, 'Nasıl oldu?’ diye sordu.

‘Bilmiyorum,’ dedim.

‘O gece onu gördün mi?’ diye sondu, köprücük kemiğime doğru konuşarak.

‘Sarhoş oldu,’ dedim. ‘Albayla uyuduk, o da arabayla kampüsten çıkmış sanırım.* Ve bu, standart yalanımız haline geldi.

Lara’nın gözyaşları ıslanmış parmaklarını avucuma bastırdığını hissediyordum ve başka bir şey düşünmeden elimi çektim. ‘Üzgünüm,’ dedim.

‘Sorun değil.’ dedi. ‘Uğramak istersen odamda olacağım ’ Uğramadım. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum . Bir tarafı ölü olan bir aşk üçgenine kısılmıştım.

O öğleden sonra, genel toplantı için hepimiz tekrar spor salonuna doluştuk. Kartal, okulun pazar günü Vine Station dala cenazeye bir otobüs kaldıracağım duyurdu. Çıkmak için ayağa kalkarken. Lara ve Takumi’nin bana doğru geldiğini fark ettim. Lara bakışımı yakaladı ve ruhsuzca gülümsedi. Ben de ona gülümsedim fakat çabucak dönüp sırayla spor salonundan çıkan yas tutanlar ladesinin arasına saklandım.

Uyuşurum ve Alaska uçarak odaya giriyor. Çıplak ve yaralanmamış. Sadece kısa bir süreliğine ve karanlıkta dokunduğum göğüslen, bedeninden sarkarken parlak ve büyük görünüyor. Birkaç santim üstümde süzülüyor, yüzüme vuran nefesi, uzun çimenlerin arasında esen bir meltem gibi ılık ve tatlı.

‘Selam,’ diyorum. *8eni özlemiştim.’

"tvı gonımıyorsın. Tık naz "

"Sen de öyle "

‘O’k çıplağım " dıvor mğdın or Nasıl bu kadar *çpUık* kalabildim?’

‘S ıdece kalmanı ı 'tıvonım.’ diyorum.

‘Mavır. dnvr ve olu jıibi bıttuı ağırlığını üstüme vererek düşüyor. göğsüme çarpıp nefesimi kesnor; eriyen bu/ gibi soğuk \e ıslak Katası ıknv varılmış iv pembemsi gri bir madde, kafatasındaki patlaktan sızarak vu/ıme damlıyor; tnnnaldehit ve çürümüş et gibi koku yor Oğurmonım \e dehşete düşmüş halde oıu üstümden atıyorum.

Püşerketı uyandım \ e lnr gümbürtüyle yere indim. Tanrı ya sıikiir ki alt ranza adanındım. On dört saat uytıııustum. Sabah olmuştu. Çarşambaydı sanının. Cenazesi pazar günüydü. Alhav'ın o / imana kadar donup dönmeyeceğini, nerede olduğunu merak ettim. Cenaze için geri tkinmek zııındıııjafı çtııku tek basıma gidemezdim w Allvıy dan başka biriyle gitmek de tek basına gitmek sayılırdı.

Soğuk rüzgâr kapıya vuruyor ve arka pencerenin dışındaki ağaçlar öyle gtıçı sallanıyordu ki odamızdan duyabiliyordum; yatağında oturup dışanda hır yerlerde başı o ne eğilmiş, dişlen kenetlenmiş, rüzgâra karşı yürüyen Alhav'ı düşündüm.

dört gün sonra

Saat sahaah beşti ve (Levris w Clark olarak daha iyi tanınan) kâşif Memvother \ evris'in biyografisini okuyor ve uyanık kalmaya çahşıvnnhım; o sırada kapı adıldı ve Albay içeri girdi.

Solgun elleri titriyordu ve elinde tuttuğu almanak, ipleri olmadan dans eden bir kukla gibi görünüyordu.

‘Üşüyor musun?’ diye sordum.

Başını salladı, spor ayakkabılarını çıkardı ve çarşafı çıkararak alt ranzadaki yatağına çıktı. Dişleri Mors alfabesi gibi takırdıyordu. ‘Tanrım. İri misin?’

‘Şimdi daha iyiyim. Isındım,’ dedi. Yorganın altından küçük, hayalet kadar beyaz bir el göründü. ‘Elimi tut, olur mu?’

"Pekâlâ ama hepsi bu. Öpüşmek yok." Yorgan kahkahasıyla sallandı.

‘Neredeydin?’

‘Montevalloya yürüdüm.’

‘Altmış beş kilometre mi?’

‘Altmış sekiz,’ diye düzeltti. ‘Şey. Giderken altmış sekiz. Gelirken altmış sekiz. Yüz otuz sekiz

kilometre. Hayır. Yüz otuz altı. Evet. Kırk beş saatte yüz otuz altı kilometre.”

“Montevallo’da ne bok vardı ki?” diye sordum.

“P?.»!,'r ?ey YO,c Ya'mzca Ç°k üşüyene kadar yürüdüm geri dundum.”

“Uyumadın mı?”

“Hayır! Rüyalar çok korkunç. Rüyalarımda, artık kendisi Bt)l görünmüyor. Nasıl göründüğünü bile hatırlamıyorum.”

Elini bıraktım, geçen senenin yıllığını aldım ve Alaska'nın fo toğrafını buldum. Siyah beyaz fotoğrafta turuncu kolsuz gömleğiyle cılız kalçalarından bacaklarının yansına kadar bedenini saran yırtık pantolonunu giymişti; sol kolu Takumi’yi boyunduruğa alırken, ağa donmuş bir kahkahayla tamamen açılmıştı. Saçtan tam yanaklarını kapatacak şekilde yüzüne dökülmüştü.

“Doğru,” dedi Albay. “Evet. Ortada hiç neden yokken sinirlenmesinden bıkmıştım. Huysuzlaşması ve trajedisinin o lanet, bunaltıcı ağırlığına göndermeler falan yapmasından. Ama sorunun ne olduğunu asla söylememesi, üzgün olmak için tek bir lanet *sebebi* bile olmaması... Bence bir *sebebin* olması gerekir. Kız arkadaşım beni terk etti, bu yüzden üzgünüm. Sigara içerken yakalandım, bu yüzden sinirliyim. Başım ağrıyor, bu yüzden asabiyim. Onun hiçbir zaman bir *sebebi* olmadı, Tıknaz. Onun dramına katlanmaktan öyle yorulmuştum W. Ve gitmesine izin verdim. Tamun.”

Dengesizliği bazen benim de canımı sıkıyordu ama o gece değil. O gece gitmesine izin vermişim çünkü bana gitmek istediğini söylemişti. Benim için bu kadar basit ve bu kadar aptalcaydı.

Albay'ı eli çok küçüktü; onu sıkıca tuttum, onun soğuğu bana, benim sıcaklığım da ona sızıyordu. “Nüfusları ezberledim,” dedi.

“Özbekistan,”

“Yirmi dört milyon yedi yüz elli beş bin beş yüz on dokuz.”

“Kamerun* dedim ama çok geçti. Uyumuştı, avcumdaki eli gevşedi. Elini tekrar yorganın içine yerleştirdim ve onun yatağına azından bu gecelik üst ranza adamı olacaktım Yavaş yavaş dinleyerek uyudum; inatçılığı, sonunda yorgunluğun karşısında eriyip gitmişti,

altı gün sonra

0 pazar günü, üç saatlik uykunun ardından uyandım ve uzun süre sonra ilk defa duş aldım. Tek takım elbisemi giydim. Neredeyse getirmeyecektim ama annem, bir takıma ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin diyerek ısrar etmişti ve kesinlikle haklıydı.

Albay’ın takım elbisesi yoktu ve boyu yüzünden Creek'teki kimseden ödünç alamazdı; bu yüzden, siyah bir kumaş pantolon ile düğmeli, gri bir gömlek giydi.

“Flamingolu kravatı takabileceğimi sanmıyorum,” dedi siya] çoraplarım giyerken.

“Durum göz önüne alınırsa, biraz neşeli kaçır,” diye yanıtladın

“Operaya takamıyorum,” dedi Albay, neredeyse gülümseve dek. “Cenazeye takamıyorum. Kendimi asmak için kullanamıyının Kravatlar göz önüne alınırsa, biraz işlevsiz.” Ona bir kravat verdin

Okul, öğrencileri kuzeye, Alaska’nın memleketi Vine Station’a götürmek için otobüs kiralamıştı ama Lara, Albay, Takumi ve ben, otoyodaki o noktadan geçmemek için arka yollardan ilerleyerek, Takumi’ni cipiyle gittik. Pencereden dışarıyı izledim, Birmingham’ı çevreleyen banliyönün, yavaşça eğilen tepelerin ve Kuzey Alabama tarlalarını arkasında kalışını seyrettim.

En önde, Takumi Lara’ya, Alaska'nın yazın memesini sıktırdı; zamanı anlattı ve Lara güldü. Bu, Alaska’yı ilk görüşümdü ve şımı

sonuncusuna yaklaşıyorduk. Her şeyden çok, durumun adaletsizi, ğini hissediyordum; sizi sevebilecek ama ölü olduğu için sevemem birini sevmenin tartışmasız adaletsizliğini... Sonra öne doğru eğildim alnını 1 akumi'nin koltuk başlığına dayalıydı ve hıçkırarak ağladım, üzüntüyü, acı kadar çok hissetmiyordum. Canımı acıtıyordu ve bu mecazi bir söylem değildi. Dayak yemek gibi acıtıyordu.

Meriwether Lewis’in son sözleri, “Korkak değilim ama öyleğüçlüyüm ki. Ölmek çok zor,” olmuştu.

Öyle olduğundan şüphem yok fakat arkada kalmaktan daha zor olamaz. Tam Alaska'nın iddia ettiği gibi kasvetli ve iç karartım bir şehir olan Alabama Vine Station'daki tek katlı cenaze evine bağlı A şeklindeki şapele doğru Lara'yı takip ederken, Lewis'i düşündüm. Burası küf ve dezenfektan kokuyordu ve fuayedeki san duvar kâğıdı kenarlardan soyuluyordu.

Bir adam Alba/a, "Hepiniz Bayan Young için mi geldiniz?" diye sordu ve Albay başını salladı. İçinde yalnızca tek bir adam olan, sıra sıra katlanan sandalyelerle dolu geniş bir odaya yönlendirildik. Şapelin önündeki bir tabutun önünde diz çökmüştü. Tabut kapalıydı. Kapalıydı. Onu bir daha göremeyecektim. Alnını öpemecektim. Son bir kez göremeyecektim. Aına ihtiyacım vardı, onu görmeye ihtiyacım vardı ve fazla yüksek sesle, "Neden kapalı?" diye sordum; göbeği fazlaca dar takım elbisesinden dışarı taşmış olan adanı, arkasına döndü ve bana doğru geldi.

"Annesi," dedi. "Annesinin tabutu açtı ve Alaska bana, Kimsenin beni öli görmesine asla izin verme, baba,' demişti; yani bu yüzden. Ayrıca, evlat, Alaska onun içinde değil. Tanrı'yla birlikte"

En son takım giymek zorunda kaldığından bu yana şişmanlamış oları bu adam, ellerini omzuma koydu; ona yaptığını şeye inanmıyordum, gözleri Alaska'nınkiler gibi parlak yeşildi, ama koyu renkli yuvaların içine gömülmüştü, yeşil gözlü, hâlâ nefes alan bir hayalet gibi; sakın, hayır, sakın sakın ölme, Alaska, Ölme. Sarılışından kendimi kurtarıp Lara ve Takumi'nin yanından gevrek tabuta doğru gittim ve önünde diz çöküp ellerimi cilalı tahtanın üzerine koydum; koyu maun rengi, saçlarının rengi. Omzumda Albay'ın küçük ellerini ve başıma bir damla gözyaşı düştüğünü hissettim ve birkaç dakikalığına, orada yalnızca üçümüz vardık öğrenci otobüsleri varmamıştı ve Takumi ile Lara gözden kaybolmuştu ve sadece üçümüz vardıküç beden ve iki insan; neler olduğunu bilen üç kişi ve hepimizin arasında çok fazla kat vardı, bizi birbirimizden uzak tutan onca kat... Albay, "Onu kurtarmayı o kadar çok istiyorum ki," dedi. "Chip, o gitti," dedim; "Yukarıdan bize baktığını hissedeceğimi sanmıştım ama haklısın. Sadece gitti," dedi, "Ah Tanrım, Alaska. Seni seviyorum. Seni seviyorum," dedim; Albay, "Çok üzgünüm, Tık naz. Seviyordun, biliyorum," diye fısıldadı, "Hayır. Geçmiş zaman değil," dedim. Artık bir insan bile değildi, sadece çürüyen bir etti ama onu şimdiki zamanda seviyordum. Albay yanımda diz çöktü, dudaklarını tabutun üzerine koydu ve fısıldadı; "Üzgünüm, Alaska. Daha iyi bir arkadaşısı hak ediyordun."

Ölmek çok mu zor, Bay Leuris? O labirent gerçekten bundan daha mı kötü?

yedi gün sonra

grim günü odamızda, sessizde futbol oynayarak geçirdim; hem hiçbirşey sapmadan duramıyordum hem de pek bir şey yapamıyordum Martın Luther King Günüydü, dersler başlamadan önceki son günüm üzdü ve Alaska'yı öldürmüş olduğumdan başka bir şey düşünemiyordum. Albay sabahı benimle geçirdi ama sonra rulo köfte için kafeteryaya gitmeye karar verdi.

"Hadi gidelim,* dedi.

*Aç değilim.'

Temek yemek zorundasın.'

"Bahse girer misin?*" diye sordum oyundan başımı kaldırmadan. Tanrım. İyi' İç geçirdi ve kapıyı arkasından çarparak çıktı. Biraz acıma hissiyle, *hâlâ çok kızgın*, diye düşünürken buldum kendimi. Kızacak bir şey yoktu. Kızgınlık, yalnızca her yeri kuşatan o üzüntüden, onu öldürdüğünüze ve onu bir gelecekte, bir hayattan mahrum bıraktığınıza dair o kesin büğiden uzaklaşmana sağhyordu. Öfkelenmek bunu düzeltmeyecekti. Kahretsin.

"Rulo köfte nasıldı?" diye sordum Albay geri döndüğünde.

"Aşağı yukarı hatırladığın gibi Ne rulo ne de köfte* Albay yanana oturdu. "Kartal yemeği benimle yedi. Kestane fişeklerini hizan atıp atmadığımızı öğrenmek istedi* Oyunu durdurup ona dödü. Bir eliyle, köpük koltuğumuzdaki son inavi vinil parçaların dan birini çekiştirirdi.

"Sen ne dedin?" diye sordum.

"İspiyonlamadım. Her neyse, teyzesinin mi ne yarın Alaska'nın odasını temizlemeye geleceğini söyledi. Yani bizim olan veya teyzesinin bulmasını istemeyeceğimiz bir şey varsa..."

Oyuna geri dönüp, "Bugün havamda değilim," dedim.

"O zaman kendi başıma yapacağım." diye cevapladı. Dönüp kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı ve acı soğuk çabucak radyatörün ısınıp bastırıldı; bu yüzden oyunu durdurup kapıyı kapatmak için ayağa kalktım; Albayın odaya girip girmediğini görmek için köşeden gizlice baktığımda orada, hemen kapının dışında duruyordu; eşofman üstümü yakaladı, gülümseyip. "Bunu bana tek başıma yaptırmayacağını biliyordum. Biliyordum" dedi. Başımı salladım, gözlerimi devirdim ama kaldırımdan yürüyerek, ankesörlü telefonun yanından geçip Alaska'nın odasına doğru onu takip ettim.

Öldüğünden beri Alaska'nın kokusunu düşünmemiştim. Ama Albay kapıyı açınca, kokusunu ucundan aldım: ıslak toprak, çimen ve sigara dumanı ve bütün bunların altında vanilya kokulu cilt losyonunun kalıntıları. Alaska, şimdiki zamana akın etti ve beni, şifonyerinin yanındaki çamaşır sepetinden taşan kirli çamaşırlara yüzümü gömmekten alıkoyan tek şey nezaketti. Oda hatırladığını gibi görünüyordu: duvarlara dayalı yüzlerce kitap, ayak ucunda buruşuk eflatun renkli yorgam, komodinin üzerinde düzensiz bir kitap yığını, yatağının altından gizlice dışarıyı gözetleyen mum volkanı. Oda bildiğim gibi görünüyordu ama şüphe götürmez, bir biçimde ona ait olan koku beni şoke etmişti. Odanın ortasında gözlerim kapalı, vanilya ve biçilmemiş sonbahar çimenlerinin kokusunu yavaşça burnumdan içeri çekerek dikildim ama her yavaş nefesimle birlikte alıştığım için koku yok olup gitti ve kısa süre sonra Alaska yine kaybolmuştu. •

• ita •

"Bu, dayanılmaz bir durum," dedim gerçekleri dile getirerek çünkü öyleydi. Tanrım. Hiç okuyamayacağı şu kitaplar. Hayat Kütüphanesi."

"İndirimli satışlardan almıştı ve muhtemelen şimdi kaderlerinde bir başka indirimli satış var."

"Küller küllere. İndirimli satışlar indirimli satışlara," dedim.

"Doğru. Tamam, işe koyulalım. Teyzesinin bulmak istemeyeceği her şeyi al," dedi Albay ve çalışma masasının önünde diz çöktüğünü gördüm, bilgisayarının altındaki çekmece çekilip açıldı, Albay'ın küçük parmakları birbirine tutturulmuş kâğıtları çekip çıkarıyordu. Tanrım, yazdığı her ödevi saklamış. *Moby Dick*. *Ethan Frome* •

Jake'in ziyaretleri için sakladığını bildiğim kondomları almak için yatağıyla hazasının arama uzandım. Kondomları cebime attım ve şifonyerine doğru gittim; iç çamaşırlarının arasına sakladığı içki şişelerini veya seks oyuncaklarını veya Tanrı bilir neyi varsa onları aradım. Hiçbir şey bulamadım. Sonra kitaplara bakmaya karar verdim; sırtları dışarıya bakacak şekilde jüglütlü. Alaska'nın ta kendisi olan edebiyat koleksiyonuna baktım. Yanıma almak istediğim bir kitap vardı ama onu bulamamıştım.

Albay yatağın yanında yerde oturuyordu, başım yere doğru eğmişti, yatak çerçevesinin altına bakıyordu "Kesinlikle hiç içki bırakmamış, değil mi?" diye sordu.

Neredeyse, *futbol sahasının yanındaki ormana gömdü*, diyecektim ama Albay'ın bilmediğini. Alaska'nın onu ormanın kenarına hiç götürmediğini, gömülü hâzineyi bulmak için kazmasını söylemediğini ve bu sim yalnızca ikimizin paylaştığım fark ettim ve bunu bir hatıra olarak kendime sakladım; sanki bu anıyı paylaşmak yok olmasına neden olacakmış gibi.

"*labirentindeki Generaflı* gördün mü?" diye sordum, kitap sırtlarındaki başlıkları tararken. "Kapağında çok fazla yeşil renk vardı

Sanırım. Ciltsizdi ve suya batmıştı, o yüzden sayfaları büyük ihtimalle kabarmıştır ama sanmıyorum ki..." Sonra Albay, "Evet, işte burada * diyerek sözümü kesti, arkama döndüğümde kitabı elinde tutuyordu sayfaları Longwell, Jeff ve Kevin'in şakası yüzünden bir akordeon gibi buruşmuştu. Albay ın yanına gittim ve kitabı alıp Alaska'nın yatağına oturdum. Altını çizdiği yerler, yazdığı küçük notların hepsi ıslandığı için bulanıklaşmıştı ama kitabın çoğu hâlâ okunabilir durumdaydı, kitabı odama götürüp biyografi olmasa bile okumaya çalışmayı düşünüyordum ki sonlara doğru olan o sayfaya geldim:

Şanssızlıktan ile hayalleri arasındaki pervasızca yansın, o anda bitiş çizgisine ulaşmakta olduğunun kahredici keşfiyle sarsılmıştı. Geri kalanı karanlıktı. "Lanet olsun," diye inledi. "Bu labirentten nasıl

“Çıkacağım?”

Akmış, suya batmış siyah mürekkeple bütün paragrafın altı çizilmişti. Ama bir mürekkep daha vardı, parlak maviydi, su baskınından sonra yazılmıştı ve “Bu labirentten nasıl çıkacağım!” cümlesinden, Alaska'nın süslü el yazısıyla yazılmış kenardaki nota doğru bir ok çıkarılmıştı: *Doğrudan ve Hızlı*.

“Hey, su baskınından sonra buraya bir şey yazmış,” dedim. “Ama çok tuhaf. Bak. Sayfa yüz doksan iki.”

Kitabı Alba/a doğru attım, o sayfaya geldi ve sonra başım kaldırıp bana baktı. ‘Doğrudan ve hızlı,’ dedi.

“Evet. Tuhaf, değil mi? Labirentten çıkış yolu galiba.”

“Dur, bu nasıl olmuştu? Ne olmuştu?”

Ortada *bu* diye adlandırılacak tek bir şey olduğu için neyi kastettiğini anlamıştım. ‘Kartal’ın anlattıklarım sana anlattım. Bir kamyon devrilmiş. Bir polis arabası trafiği durdurmak için gelmiş ve Alaska

polis arabasına çarpmış. O kadar sarhoşmuş ki arabayı başka tarafa çevirmemiş bile.”

O kadar *sarhoş* mu? O kadar *sarhoş* mu? Polis arabasının si' reni açık olurdu. Sireni açık bir polis arabasına çarpmış,” dedi aceleyle “Doğrudan ve hızlı. Doğrudan ve hızlı, labirentten çıkış yolu.”

“Olamaz,” dedim ama bunu söylemiş olsam bile gözümde canlandırabiliyordum. Yeterince sarhoş ve yeterince kızgın olduğunu görebiliyordum. (Neye?.. Jake’i aldattığına mı? Beni incittiğine mi? Onu değil de beni istediğine mi? Hâlâ Marya’yı ispiyonladığına mı kızılıyordu yoksa?) Polis arabasına gözünü diktiğini, onu hedeflediğini ve başka kimseyi umursamadığını, bana verdiği sözü düşünmediğini, babasını veya hiç kimseyi düşünmediğini anlıyordum ve o kaltak, o kaltak kendini öldürmüştü. Ama hayır. Hayır. Bu, o değildi. Hayır. *Sonra devam edelim*, demişti. Elbette. “Olamaz.”

“Doğru. Muhtemelen haklısın,” dedi Albay. Kitabı yere bıraktı, yatakta yanıma oturdu, ellerini alnına koydu. “Kim kendini Öldürmek için arabayla kampüsten on kilometre uzağa gider ki? Çok mantıksız. Ama ‘doğrudan ve hızlı.’ Biraz garip bir önsezi, değil mi? Ve düşünürsen, hâlâ gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz. Nereye, neden gittiğini. Kimin aradığını. Biri *aradı*, değil mi, yoksa ben mi...”

Albay konuşmaya, durumu çözmeye çalışmaya devam etti, bense o sırada kitabı yerden alıp generalin yarışının son bulduğu o sayfayı açtım, ikimiz de kendi zihinlerimize dalıp gitmiştik, aramızdaki mesafe bağlantı kurulamayacak kadar fazlaydı ve AJhay’ı dmleyemiyordum çünkü Alaska’nın kokusunun son kalıntılarını almaya çalışıyordum, kendime bunu kesinlikle yapmamış olduğunu söylemekle meşguldüm. Bendim... Bunu ben yapmıştım ve Albay yapmıştı. Albay çıkış yolunu nasıl bulacağını çözmeye çalışabilirdi ama ben tamamen ve affedilemez derecede suçlu olmaktan başka hiçbir şey olamayacağımızı çok iyi biliyordum.

sekiz gün sonra

Salı günü... İlk defa dersimiz vardı. Madam O’Malley Fransızca dersinin başında bir dakikalık bir sessizlik yaşadı, uzun sessizliklerle kesilen bir ders oldu ve sonra nasıl hissettiğimizi sordu.

“Berbat,” dedi bir kız.

uEn français” diye karşılık verdi Madam O’Malley. *aEn français*.”

Her şey aynı görünüyordu ama daha durgundu: Hafta İçi Savaşçıları hâlâ kütüphanenin dışındaki banklarda oturuyordu fakat dedikoduları sessiz ve ölçülüydü. Kafeterya, plastik tepsilerin ahşap masalara çarparken çıkardığı gürültü ve tabaklara sürtünen çatal sesleriyle çalkalanıyordu ama konuşmalar kısık sesle yapılıyordu. Ancak diğer herkesin sessizliğinden çok, cıvıl cıvıl hikâyeler anlatan Alaska’nın olması gereken yerde sessizlik vardı; onun içine kapandığı zamanlar gibiydi sanki, *nasıl* veya *neden* ile başlayan sorulara cevap vermeyi reddediyormuş gibiydi ancak bu sefer sonsuza dek sürecekti.

Albay din dersinde yanıma oturdu, iç çekip, “Leş gibi sigara kokuyorsun, Tık naz,” dedi.

“Umurumda mı sor bakalım.”

Sonra Dr. Hyde ayaklarını sürüyerek sınıfa girdi, final sınavlarımızı bir kolunun altına sıkıştırmıştı.

Oturdu, zar zor bir dizi nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Ebeveynlerin çocuklarını gömmemeleri gerektiği bir kanundur," dedi. "Ve binleri bunu uygulamak. Bu dönem, güz

döneminde tanıştığınız dinî gelenekleri incelemeye devam edeceği Fakat soracağımız soruların birkaç gün öncesine göre şu anda daha büyük bir aciiyeti olduğu şüphe götürmez. Mesela öldükten sonra bize ne okluğu sorusu artık boş bir felsefi ilgiden kaynaklanmıyor Sınıf arkadaşımızla ilgili sormamız gereken bir soru. Ve kederin göl gesinde nasıl yaşanıldığı sadece isimsiz Budistlerin, Hristiyanların ve Müslümanların araştırması gereken bir şey değil. Dinî düşüncelerden kaynaklanan sorular, sanıyorum ki kişisel hale geldi."

Sınav kâğıtlarımızı karıştırıp önündeki yığından birini çekip çıkardı. "Elimde Alaska'nın final sınavı var. Size, insanların karşılaştığı en önemli sorunun ne olduğunun ve bu yıl incelediğimiz geleneklerin bu soruyu nasıl irdelediğinin sorulduğunu anımsıyor olmalısınız. Alaska'mn sorusu şuydu."

Bir iniltiyle sandalyesinin arkasını kavradı ve iterek kendim sandalyeden kaldırdı, sonra tahtaya şunları yazdı: *Bu acılar labirentinden nasıl çıkabiliriz? A. Y.*

"Bunu, dönemin geri kalanı boyunca burada bırakacağım," dedi. "Çünkü hayatta yolunu kaybeden herkes, bu sorunun rahatsız edici ısrarcılığı hissetmiştir. Bir noktada, hepimiz kafamızı kaldırır ve bir labirentte kaybolduğumuzu fark ederiz ve Alaska'yı unutmamızı istemiyorum, incelediğimiz öğeler sıkıcı geldiğinde bile bunu unutmamızı istemiyorum; insanların bu soruyu ve her birinizin kâğıtlarınızda sorduğunuz sorulan nasıl cevapladığını anlamaya çalışıyoruz: Farklı gelenek' n. Chip'in sınavında adlandırdığı üzere, 'insanların hayatta yaşadıkları berbat şeyleri' nasıl kabullendiklerini."

Hyde oturdu. "Pelo, siz nasılsınız çocuklar?"

Albayla hiçbir şey söylemedik, Alaska'yı tammayan birkaç kişi ise, erdemlerini övüp yıkıldıklarını iddia ettiler ve bu başta beni rahatsız etti. Tanımadığı insanların ve sevmediği insanlarınüzgün olmasını istemiyordum. Onu hiç önemsememişlerdi ve şimdi sanki

kız kardeşleriymiş gibi davranıyorlardı. Ama sanırım ben de onu tamamiyle tanımıyordum. Tanıyor olsaydım, "Sonra devam edelim n**derken neyi kastettiğini bilirdim. Ayrıca onu gerektiği kadar veya Önemsemediğimi sandığım kadar önemseseydim, gitmesine nasıl izin verebilmişim?"

Bu yüzden beni tam olarak rahatsız etmediler. Fakat yanımda oturan Albay, saldırmak üzere olan bir boğa gibi, burnundan yavaş ve derin nefesler alıyordu.

Ebeveynlerine Alaska sayesinde karnesi gönderilmiş olan Hafta İçi Savaşçısı Brooke Blakely, "Sadece onu sevdiğimi hiç söylemediğime üzülüyorum. Sadece nedenini anlayamıyorum," dediğinde gözlerini devirdi.

"Öyle saçmaydı ki," dedi Albay öğle yemeğine giderken. "Sanki Alaska. Brooke Blakely'nin umurundaymış gibi."

"Brooke Blakely ölseydi üzülmez miydin?" diye sordum.

"Üzülürdüm sanırım ama onu *sevdiğimi* hiç söylemediğimden yakınmazdım. Onu *sevmiyorum*. Aptalın teki"

Herkesin yas tutmak için bizden daha iyi bir nedeni olduğunu düşündüm ne de olsa, onu onlar öldürmemişti ama sinirliyken, Albayla konuşmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum.

dokuz gün sonra

"Rir teorim var," dedi Albay, sefil bir ders gününden sonra kapıdan girdiğimde. Soğuk azalmaya başlamış fakat haber kaloriferi çalıştıranlara ulaşmamıştı, bu yüzden tüm sınıflar bunaltıcı ve aşırı sıcaktı; yalnızca yatağa kıvnılıp bütün bunları baştan yapmam gereken zamana kadar uyumak istiyordum.

"Bugün derste gözlerim seni aradı," diye belirttim yatağıma otururken. Albay masasına oturup bir deftere doğru eğildi. Sırtüstü uzanıp çarşafı başımın üstüne çektim ama Albay'ın hevesi kınlanmadı.

"Şey, evet, teori bulmakla meşguldüm ve kabul etmeliyim İd pek olası değil ama makul. O yüzden dinle; Seni öpüyor. O gece biri anyor. Jake olduğunu düşünüyorum. Kavg ediyorlar aldatma veya başka bir şey hakkındakimbilir. Bu yüzden altüst oluyor ve onu germeye gitmek istiyor. Ağlayarak odaya

dönüyor ve kampüsten çıkmasına yardım etmemizi söylüyor. Ve çılgına dönmüş halde çünkü... bilmiyorum, onu görmeye gidemezse Jake ondan ayrılacak diyelim. Bu yalnızca varsayımsal bir neden. Böylece arabayla kampüsten çıkı) or, sarhoş ve öfkeli, sebebi her neyse bu olay yüzünden kendine çok kızmış, arabayla ilerliyor ve polis arabasını görüyor, sonra aniden her şey üst üste geliyor ve labirent gizeminin sonu gözlerinin tam içine bakıyor ve bunu yapıveriyor, doğrudan ve hızlı, polis arabasını hedefliyor ve direksiyonu başka tarafa çevirmiyor, sarhoş olduğu için değil, kendini öldürdüğü için.”

“Çok saçma. Jake’i düşünmüş ya da Jakele kavga etmiş olamaz. *Benimle sevişiyordu*. Jake konusunu açmaya çalıştım ama beni susturdu.”

“O zaman kim aradı?”

Yorganımı tekmeledim, yumruğumu sıktım ve söylediğim sözlerin her hecesiyle birlikte yumruğumu duvara vurdum, “BİLMİYORUM! Ve biliyor musun... Önemi de yok. O öldü. Parlak zekâlı Albay, onu daha az ölü hale getirebilecek bir şey bulabilecek mi?” Ama önemi vardı elbette, duvarlarımızı yumruklayıp durmamın ve bir haftadır yüzeyin altında dolaşan soruların nedeni buydu. Kim aramıştı? Sorun neydi? Neden gitmişti? Jake cenazesine gelmemişti. Üzgün olduğunu söylemek veya neler olduğunu sormak için aramamıştı da. Öylece yok olmuştu ve tabii ki merak etmiştim. Devam edeceğimize dair verdiği sözü tutmaya niyeti olup olmadığını merak etmiştim. Kimin neden aradığım ve onu neyin bu kadar altüst ettiğini merak etmiştim. Ama katlanamayacağını cevaplar almaktansa merak etmeyi tercih ederdim.

“Belki Jake ten ayrılmak için oraya gidiyordu o zaman,” dedi Albay, sesinin keskinliği birden yok olmuştu. Yatağınım köşesine oturdu.

“Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.”

“Şey, peki,” dedi. “Ben bilmek istiyorum. Çünkü ne yaptığını biliyorduydu bizi suç ortağı yaptı. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Yani, Tanrım, halimize bir bak. Artık kimseyle konuşamıyoruz bile. O yüzden dinle, bir oyun planı hazırladım: *Bir*. Görgü tanıklarıyla konuş. *İki*. Ne kadar sarhoş olduğunu öğren. *Üç*. Nereye ve neden gittiğini öğren.”

“Jakele konuşmak istemiyorum,” dedim gönülsüzce, şimdiden Albay’m ardı arkası kesilmeyen planlarına boyun eğerek. “Biliyorsa, kesinlikle onunla konuşmak istemiyorum. Bilmiyorsa da olmamış gibi davranmak istemiyorum.”

Albay ayağa kalktı ve içini çekti “Ne var biliyor musun* Tıknaz? Senin için üzülüyorum. Gerçekten. Onu öptüğünü ve üzüldüğünü biliyorum. Ama gerçekten çeneni kapamalısın. Jake biliyorsa durumu daha kötü hale getirmeyeceksin. Bilmiyorsa da öğrenmeyecek. Lanet olsun, bir dakikalığına kendin hakkında endişelenmeyi bırakıp ölmüş arkadaşını düşün... Üzgünüm. Uzun bir gündü.”

“Sorun değil,” dedim, çarşafı tekrar başıma çekerek. “Sorun değil,” diye tekrar ettim. Her neyse. Sorun *değildi* Olmamalıydı. Albay’ı kaybetmek istemiyordum.

on uç gun sonra

Otomobille ulaşımımızın kaynağı Vine Station’da defnedildiği için Albayla görgü tanıklarını aramak üzere Pelham Polis Karakolu na yürümek zorundaydık. Kafeteryada akşam yemeğini yedikten sonra çıktık, gece hızla ve erkenden çöküyordu; bir Waffle House fle benzin istasyonu arasında bulunan tek katlı binaya ulaşmadan önce, iki kilometre boyunca 119. Otoyol da ağır ağır yürüdük.

İçende, görünüşe göre üç masada oturan ve hepsi de telefonla konuşan üç üniformalı memurdan ibaret karakoldan bizi ayıran ve Albay ın karın boşluğuna kadar gelen uzun bir masa vardı.

“Ben Alaska Young’m kardeşiyim,” diye seslendi Albay yüzüstü. “Ve öldüğünü gören polisle konuşmak istiyorum.”

Kızıl sakallı, soluk tenli, zayıf bir adam ahizeye hızla bir şeyler söyledikten sonra telefonu kapattı. “Ben gördüm onu,” dedi. “Benim arabaya çarptı.”

“Dışarı çıkabilir miyiz?” diye sordu Albay.

Tabii.”

Polis bir palto alıp bize doğru yürüdü; yaklaştıkça, yüzünün yan saydam derisinden mavi damarlarım görebiliyordum. Bir polise göre, fazla dışarı çıkıyormuş gibi görünmüyordu. Dışarı çıkınca Albay bir sigara yaktı.

On dokuz var mısınız?” diye sordu polis. Alabama'da on *seki* yaşında evlenebilirsiniz (anne babanın izniyle on dört yaşında) ama sigara içmek için on dokuz yaşında olmanız gerekir.

“Ceza ver o zaman. Sadece ne gördüğünü bilmem gerekiyor’

“Çoğunlukla akşam altıda çalışmaya başlarım ama gece vardı yasındaydım. Devrilmiş bi kamyonla ilgili bi çağrı aidiydik, ben dt yalnız bi kilometre uzaktaydım, o yüzden oraya yollandıydım, tam kenara çektiydim. Hâlâ arabadayken gözümün ucuyla farlan gördüm, ışıklar açıldı, sireni de açtım ama farlar tam üstüme gelmeye devam etti, evlat. Hemen dışarı çıkıp koştum, ööle hızla bana doom geldi. Çok şey görmüşlüğüm var ama bööiesini görmedim. Dönmedi. Fren yapmadı. Öölece çarptı. Çarptığı zaman, arabadan üç metre bile uzaklaş inadıydım. Öicem sandım ama işte hurdayım.

İlk defa, Albay m teorisi makul gelmişti. Sireni duymamış mıydı? *Işıklan* görmemiş miydi? İyi öpüşecek kadar ayıktı, diye düşündüm. Kesinlikle direksiyonu kıracak kadar da ayık olmalıydı.

“Arabaya çarpmadan önce yüzünü gördünüz mü? Uyuyor muydu?” diye sordu Albay.

“Onu bilemem. Kendisini görmedim. Çok zaman yoktu.”

“Anlıyorum. Arabaya gittiğinizde ölmüş müydü?” diye sordu.

“Yapabilceem her şeyi yaptım. Hemen ona dooru koştum ama direksiyon... Şey, içeri uzandım, direksiyonu gevşetebilirim diye düşündüydim ama onu arabadan canlı çıkarmanın yolu yoktu. Göğsü iyice ezilmişti.”

Gözümde canlandırınca irkildim. “Bir şey söyledi mi?” diye sordum.

“Öbür tarafa gitmişti, evlat,” dedi başını sallayarak ve son sözlerle dair son umudum da yok olup gitti.

“Size** bir kaza mıydı?” diye sordu Albay, ben yanımla omuzlanın çökmüş, bir sigara isteyerek ama onun kadar korkusuz olmaktan çekinerek dururken.

“Yirmi altı yıldır bırda memurum ve sayabiİnenden çok daha fazla sarhoş gördüm ve hiç direksiyonu kıramıcak kadar sarhoş birini görmedim. Ama bilemem. Adli tıp uzmanı kaza olduğunu sese ledi, belki de ööledir. Benim alanım deel, anlarsın ya. Artık Tanrı'yla onun arasında.”

“Ne kadar sarhoştı?” diye sordum. “Yani, test yaptılar mı?”

“Evet. Kanındaki alkol seviyesi, yirmi dörttü. Bu sarhoş demektir. Baya sarhoş.”

“Arabada bir şey var mıydı?” diye sordu Albay. “Hatırladığınız alışılmadık bir şey?”

“Üniversite broşürleri hatırlıyom Maine, Ohio ve Teksas'taki yerlerdenkendi kendime bu kız Culver Creek'ten olmalı, diye düşündüm ve bu acayip acıklıydı, üniversiteye giteekmiş gibi duran bi kız görmek. Çok yazık. Ve çiçek vardı. Arka koltukta çiçek vardı. Hani, çiçekçiden gibi. Lale.”

Lale mi? Hemen Jake'in ona gönderdiği laleleri düşündüm. “Beyaz mıydı?” diye sordum.

“Kesinlikle ööleydi,” diye cevapladı polis. Lalelerini niye yanına almıştı ki? Ama polisin buna bir cevabı olamazdı.

“Ne anyosanız, umanın bulursunuz. Bi zamandır bunu düşünüyodum çünkü bunun gibi bi şeyi daha önce hiç görmediydim. Çok düşündüm, hemen arabayı çalıştınp uzaklaşaydım, kıza bi şey olmaz mıydı diye. Zaman olmayabilirdi. Artık bilemicez. Ama bana göre kaza olup olmaması önemsiz. Her türlü çok yazık oldu.”

“Sizin yapabileceğiniz bir şey yoktu,” dedi Albay yavaşça. “Siz işinizi yaptınız, minnettanız.”

“Peki. Teşekkürler. Şimdi gidin, kendinize iyi bakın ve b»*, sorunuz olursa haber verin Bi şeye ihtiyacınız olursa kattım bu' Albay, kartı suni deri cüzdanına koydu ve eve doğru yürüdü “Beyaz laleler,” dedim. “Jake'in laleleri. Neden ki?”

“Geçen sene bir keresinde o, Takumi ve ben Sigara Delijb'ndrydik. derenin kıyısında küçük, beyaz bir papatya vardı ve birdenbire Alaska bel yüksekliğindeki suya atladı ve bata çıka karşıya geçip çiçeği kopardı. Kulağının arkasına koydu ve ona nedenini sorduğumda, küçükken annesiyle babasının saçma

hep beyaz çiçekler taktığını söyledi. Belki de beyaz çiçeklerle ölmek istemiştir.”

“Belki de on lan Jake’e geri verecekti,” dedim.

“Belki. Ama o polis, intihar olabileceği konusunda beni harbiden ikna etti.”

“Belki ölmesine izin vermeliyiz,” dedim sıkıntıyla. Bulabileceğimiz herhangi bir şey, durumu iyileştiremeyecekmiş gibi geliyordu ve göğsünü ezen direksiyonun görüntüsünü, o hiç gelmeyecek son bir nefes için içine hava çekerken göğsünün “iyice ezilmiş olmasını aklımdan çıkaramıyordum ve hayır, bu hiçbir şeyi iyileştirmiyordu. “Bunu *yapmış* olsa ne olur ki?” diye sordum. “Suçumuz azalmayacak. Yapacağı tek şey Alaska’yı korkunç, bencil bir kaltağa dönüştürmesi olur.”

“Tanrım, Tıknaaz. Gerçekten *olduğu* kişiyi hatırlamıyor musun? Ne kadar bencil bir kaltak *olabildiğim* hatırlamıyor musun? Bu onun bir parçasıydı ve estbden bunu biliyordun. Sanki şimdi yalnızca kendi uydurduğun Alaska’yı önemsiyor gibisin.”

Hızlanıp sessizlik içinde Albayın önünde yürüdüm. Anlayamazdı çünkü öptüğü son kişi o değildi, çünkü tutulamayacak bir sözle geride bırakılmamıştı, çünkü benim yerimde değildi. *Siktir et*, diye düşündüm ve ilk defa Büyük Bellö’yi boş verip eve, okul arkadaşlarımla o eski rahatlığına dönmeyi hayal ettim. Kusurları ne olursa olsun. Klorida’daki okul arkadaşlarımla hunim yüzümden öldüğünü hiç görmemiştim.

Hatın sayılır bir mesafeden sonra Albay koşarak bana yetişip, “Sadece her şeyin tekrar normale dönmesini istiyorum,” dedi. “Sen ve ben Normal. Eğlenceli. Sadece normal. Ve sanki bilirsek...”

“Tamam, peki,” diye sözünü kestim. “Peki. Aramaya devam edeceğiz ”

Albay başını iki yana salladı fakat sonra gülümsedi. ‘Şevkini tier zaman takdir etmişimdir, Tıknaaz. Ve ben de böyle devam edip şevkin geri gelene kadar hâlâ hevesliymişsin gibi davranacağım. Şimdi eve gidip insanların neden kendilerini öldürdüğünü öğrenelim ”

•1

on dört gün sonra

Albayla internette bulduğumuz intiharla ilgili uyan işaretleri:

Önceki intihar girişimleri Sözlü olarak intiharla tehdit etme Değerli eşyaların başkalarına verilmesi İntihar yöntemlerini araştırma veya tartışma Kendine ve/veya dünyaya karşı umutsuzluk ve kızgınlık ifadeleri Ölüm ve/veya depresyon hakkında yazı yazma, konuşma, okuma ve çizme

Ölürse özlenmeyeceğim iddia etme Kendine zarar verme

Yalan zamanda ölüm veya intihar yoluyla bir arkadaşın ya da aile ferdinin kaybedilmesi

Akademik performansta ani ve çarpıcı düşüş Yeme bozuklukları, uykusuzluk, aşın uyuma, kronik baş ağrıları Zihin bulandırıcı maddelerin kullanımı (veya kullanımının artması)

Sekse, hobilere ve daha önce sevilen diğer etkinliklere olan ilginin kaybedilmesi Alaska’da bu uyan işaretlerinin ikisi vardı. Yakın zamanda olmasa da annesini kaybetmişti. Ve her zaman oldukça

dengeli olan içki alışkanlığı, hayatının son ayında kesinlikle artmıştı Ölümünden bahsederdi fakat en azından kısmen dalga geçiyormuş gibi görünüldü.

"Ben ölüm hakkında sürekli şaka yaparım," dedi Albay. “Geçen hafta kravatımla kendimi asmakla ilgili bir şaka yaptım. Ve kendimi öldürmeyeceğim. Yani bu sayılmaz. Hiçbir şeyini başkalarına da vermedi ve kesinlikle sekse olan ilgisini de kaybetmemişti. Birisinin senin sıska kışınla sevişmesi için, seksi fena halde sevmesi gerekiyor.”

“Komik,” dedim.

“Biliyorum. Tanrım, ben bir dâhiyim. Notları da iyiydi. Ve kendini öldürmekten bahsettiğini anımsamıyorum.”

“Bir keresinde, sigarayla ilgili bir şey demişti hatırlıyor musun? ‘Siz keyif almak için içiyorsunuz. Bense ölmek için içiyorum.’”

“O *espriydi*.”

Ama Albay tarafından kışla için belki de Alaska’yı olmasını istediğim kişi olarak değil, gerçekten olduğu

gibi hatırladığımı kanıtlamak amacıyla konuşmayı, acımasız ve dengesiz olduğu zamanlara, canının *nasıl, ne zaman, neden, kim* veya ne ile başlayan sorulara cevap vermek istemediği zamanlara getirmeye devam ettim. “Öyle *kızgın* görünebiliyordu ki,” diye düşündüm yüksek sesle.

“Ne, ben görünemez miyim?” diye çıktı. “Ben oldukça kızgınımdır, Tıknaz. Sen de son zamanlarda sükûnet timsali sayılmazsın ve kendini öldürmeyeceksin. Bir saniye, öldürecek misin?”

“Hayır,” dedim. Belki de bunun tek nedeni, Alaska'nın frenlere, benimse gaza basamamamdı. Belki de Alaska'da, bende olmayan tuhaf bir cesaret vardı ama hayır.

“Öğrendiğim iyi oldu. Yani evet değişti... cehennem ateşinden dumana ve küllere dönüşürdü. Ama kısmen, en azından bu yıl, tüm sorun Marya olayıydı. Bak, Tıknaz, seninle sevişirken belli ki kendini öldürmeyi düşünmüyordu Ondan sonra, telefon çalana ka dar inliyordu Yani telefonun çalması ile çarpışma arasında bir yerlerde kendini öldürmeye karar verdi ya da bu bir kazaydı,”

“Ama ölmek için kampüsten on kilometre uzaklaşmayı neden beklesin ki?” diye sordum.

tç çekti ve başım salladı. “Gizemli olmayı severdi. Belki de böyle olmasını istemiştir.” Güldüm, Albay, “Ne?” dedi.

“Niye *doğrudan ışıkları açık bir polis arabasına çarpsın ki*, diye düşündüm, sonra, *eh, otorite figürlerinden nefret ediyordu*, diye düşündüm.”

Albay güldü. “Hey, şuna bak. Tıknaz komik bir şey söyledi!”

Neredeyse normal hissediyordum, sonra olaya olan yakınlığım uçup gitmiş gibi geldi ve kendimi tekrar spor salonunda, haberi ilk defa duyarken buldum, Kartal'ın gözyaşları pantolonuna damlıyordu; Albaya baktım ve son iki haftadır o köpük koltukta geçirdiğimiz onca saati Alaska'nın berbat ettiği her şeyi düşündüm. Ağlamak için fazla öfkeliydim. “Bu yalnızca ondan nefret etmeme sebep oluyor. Ondan nefret etmek istemiyorum. Ve bana yaptırdığı tek şey buysa, amaç ne ki?” dedim. Hâlâ *nasıl* ve *neden* ile başlayan sorulara cevap vermeyi reddediyordu. Hâlâ bir gizem havası yaratmakta ısrarlıydı.

Başımı dizlerimin arasına alıp öne doğru eğildim, Albay elini sırtıma koydu. “Amaç, her şeyin daima bir cevabı olması, Tıknaz.” Sonra büzülmüş dudaklarının arasından nefes verdi, tekrar ederken sesindeki kızgınlık tınısını duyabiliyordum. “Her şeyin *daima* bir cevabı vardır. Yalnızca yeterince zeki olmalıyız. İnternette, intiharın genellikle dikkatlice tasarlanmış bir plan içerdiği yazıyor. Yani belli ki intihar etmedi” Albay duruma bu kadar sabırlı bir şekilde katlanırken, iki hafta sonra hâlâ dağılıyor olmaktan utanarak doğruldum.

“Tamam, peki,” diye cevapladım. “İntihar değildi.”

“Gerçi bir kaza olması da kesinlikle mantıklı gelmiyor,” dedi Albay.

Güldüm “Kesinlikle ilerleme gösteriyoruz.”

Alaska'yla birlikte geçirdiğimiz Şükran Günü sırasında, çıpU otoportrelerinden tanıdığım son sınıf öğrencisi Holly Moser tarafın dan bölündük. Holly, Hafta İçi Savaşçıları'yla takılırdı ki bu durum hayatımda ona aşağı yukarı sadece iki kelime söylemiş olmamı açık lıyordu fakat kapıyı çalmadan öylece içeri girdi ve Alaska'ya dair gizemli bir olay yaşamış olduğunu söyledi.

“Waffle Housetaydım ve birdenbire, oturduğum yerin üstünde yanıp sönmeye başlayan ışık dışında tüm ışıklar gitti. Bir saniye yanıyor, sonra bir süre kapalı kalıyor, sonra birkaç saniye yanıyor, sonra sönüyordu. Fark ettim ki, bilirsiniz işte, bunu Alaska yapıyordu. Sanırım Mors alfabesi kullanarak benimle konuşmaya çalışıyordu. Ama ben Mors alfabesi bilmiyorum. Muhtemelen bunu bümüyordu Her neyse, bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Teşekkürler,” diye kestirip attım, bir süre bize bakarak dikildi, ağzı konuşacak gibi açıldı ama Albay kısık gözlerle dik dik ona bakıyor, dişlerini sıkıyordu ve tiksintisi net bir şekilde görünüyordu. Nasıl hissettiğini biliyordum: Hiç hoşlanmadıkları insanlarla iletişim kurmak için Mors alfabesi kullanan hayaletlere ben de inanmıyordum. Ve Alaska'nın benden başka birine huzur vermesi olasılığından da hoşlanmamıştım.

Tanrım, böyle insanların yaşamasına izin verilmemeli,” dedi, Holly gittikten sonra.

“rı aptal caydı”

“Sadece aptalca değil, Tıknaz. Sanki Alaska, Holly Moserla konuşmuş gibi. Tanrım! Bu yapmacık yas tutanlara katlanamıyorum. Aptal fahişe.”

Alaska'nın *herhangi bir* kadına fahişe demesini istemeyeceğini söylemek üzereydim ama Albayla kavga etmenin bir faydası yoktu.

yirmi gün sonra

Pazar günüydü, Albayla kafeteryada akşam yemeği yemek yerine, kampüsten çıkıp 119. Otoyol'u geçerek, kişi başı iki yulaf ezmeli turtadan oluşan dengeli bir yemeğin keyfini çıkardığımız, Sunny Konvenience Kiosk'a gitmeye karar verdik. Yedi yüz kalori. Bir insanı yarı gün ayakta tutmaya yetecek kadar enerji. Dükkanın önündeki kaldırıma oturduk ve akşam yemeğimizi dört ısırıkta bitirdik.

"Yann Jake'i arayacağım, haberin olsun. Numarasını Takımı den aldım."

"İyi," dedim.

Arkamda bir zilin şingirdediğini duydum ve açılan kapıya döndüm.

"Boş boş oturuyunuz," dedi az önce bize yemek satan kadın.

"Yemek yiyoruz," diye yanıtladı Albay.

Kadın başını salladı ve bir köpeğe söylemiş gibi emir verdi: "Kış kış."

Böylece dükkanın arkasına geçtik ve kokmuş çöp konteynerinin yanına oturduk.

"İyi dediğin yeter artık, Tıknaz. Bu çok saçma. Jake'i arayacağım ve söylediği her şeyi yazacağım, sonra oturup ne olduğunu çözmeye çalışacağız."

"Hayır. Bu işte kendi başınasm. Jake ile Alaska arasında ne olduğunu bilmek istemiyorum."

Albay iç çekti ve kot pantolonunun cebinden bir paket Tıkn» Ödenekji sigara çı İcardı "k/edcn T

"Çünkü istemiyorum! Sana verdiğim her kararın derinlemesine bir analizini sunmak zorunda mıyım?"

Albay parasını benim ödediğim çakmakla sigarasını yaktı ve bir fırt çekti. "Her neyse. Olayın çözülmesi gerek ve bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var çünkü aramızda kalsın, onu oldukça iyi tanıyorduk. O kadar."

Ayağa kalkıp kendini beğenmiş bir şekilde oturan Albay a baktım, dumanı yüzüme üflediği anda artık bıkmıştım. "Emirlerine itaat etmekten bıktım, göt herif! Oturup Jakele olan ilişkisinin ince noktalarını seninle tartışmayacağım. Lanet olsun. Daha net bir şekilde söyleyemem: Onlar hakkında bir şey *öğrenmek istemiyorum*. Alaska'nın bana anlattıklarını *zaten biliyorum* ve bilmem gerekenin hepsi bu, istediğin kadar laf sokabilirsin ama oturup seninle lanet olasıca Jake'i ne kadar çok sevdiğiyle ilgili muhabbet etmeyeceğim! Şimdi sigaralarımı ver." Albay paketi yere fırlattı ve bir anda ayağa kalktı, süveterimi kavrayıp beni kendi boyuna çekmeye çalıştı ama başaramadı.

"O umurunda bile değil!" diye bağırdı. "Umursadığın tek şey kendin ve Alaska'yla gizli bir aşk ilişkiniz olduğuna, senin için Jake'i terk edeceğine ve sonsuza dek mutlu yaşayacağıuza dair o lanet olası fantezin. Ama Alaska bir sürü kişiyi öptü, Tıknaz. Ve burada olsaydı, hâlâ Jake'in kız arkadaşı olacağını ve ikiniz arasında dramdan başka hiçbir şey olmayacağım ikimiz de biliyoruz. Ne aşk ne seks, yalnızca sen onu arzuluyacaktın ve o da 'Çok şirinsin, Tıknaz ama ben Jake'i seviyorum,' diyecekti. Eğer seni o kadar çok sevdiyse niye o gece seni bıraktı? Sen onu o kadar çok sevdiysen gitmesine niye yardım ettin? Ben sarhoştum. Senin bahanen ne?"

Albay süveterimi bıraktı, eğilip sigaraları yerden aldım. Bağırmadan, dişlerimi kenetlemeden, alnımda atan damarlar olmadan, sakince. Sakince. Başımı eğdim ve Alba/a bakıp, "Siktir git," dedim.

Damarlarımın attığı bağıriş daha sonra, 119. Otoyol'dan yurt meydanına, oradan da spor sahasını ve toprak yolu geçerek köprüye geldikten sonra, kendimi Sigara Deliği'nde bulduğumda geldi. Mavi sandalyelerden birini alıp beton duvara fırlattım, sandalye gevşekçe yan tarafa düşerken betonda çıkardığı tangırtı köprünün altında yankılandı; sonra ayaklarımı kayalıktan sallandırarak sırtüstü uzanıp bağırdım. Bağırdım çünkü Albay kendini beğenmiş, insanları aşağılayan bir serseriydi; bağırdım çünkü haklıydı, Alaska'yla gizli bir duygusal ilişkim olduğuna inanmak istiyordum. Beni seviyor muydu? Jake'i benim için

terk edecek miydi? Yoksa bu, sadece başka bir fevri Alaska anı mıydı? Öptüğü son erkek olmak yetmiyordu. Sevdığı son erkek olmak istiyordum. Ve olmadığımı biliyordum. Biliyordum ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Beni umursamadığı için ondan nefret ediyordum. O gece gittiği için ondan nefret ediyordum ve kendimden de nefret ediyordum; sadece gitmesine izin verdiğim için değil, onun için yeterince iyi olsaydım, o gece gitmek bile istemeyeceği için. Sadece benimle uzanır, konuşur ve ağlardı ve ben de onu dinleyip gözlerinde biriken gözyaşlarını öperdim.

Başımı çevirip yan yatmış mavi plastik sandalyelerden birine baktım. Acaba Alaska'yı düşünmediğim bir gün olacak mı diye merak ettir, yalnızca ölüm yıl dönümünde ve bundan birkaç hafta sonrasına kadar anımsanan, ancak unuttuktan sonra hatırlanabilen, uzak bir hatıra olacağı zaman için umut besleyebilir miyim diye merak ettim.

Daha fazla ölmüş insan tanıyacağımı biliyordum. Cesetler birikecekti. Hafızamda her biri için yer olabilir miydi yoksa hayatımın geri kalanında Alaska'yı her gün biraz daha fazla mı unutacaktım?

Bir keresinde, senenin başlarında, Alaska'yla Sigara Del® M gelmiştik; sandaletleri ayağındayken Culver Creek sulanna atUnuşn. Yosun tutmuş kayalar yüzünden adımlarını dikkatlice atarak dereye derleyip kıydan suyu iyice emmiş bir dal almıştı. Betonda otururken ayaklarım suya doğru sallanıyordu; dalla kayaları ters çevirmiş ve kaçışan kerevitleri ortaya çıkarmıştı.

'Bunlan haşlar sonra da kafalarını emersin,' demişti heyecanla *En iyi kısım buradadır... kafada.'

Kerevitlere, öpüşmeye, pembe şaraba ve şiire dair bildiğim her şeyi bana o öğretmişti. Beni değiştirmişti.

Bir sigara vakıp dereye tükürdüm. "Beni değiştirip sonra öylece gidemezsin." dedim yüksek sesle. "Çünkü önceden iyiydim, Alaska. Kendimle, son sözlerle ve okul arkadaşlarımla iyiydim ve sen beni değiştirip sonra da ölemezsin." Büyük Belki yi o şekillendirmişti, daha şaşırtıcı olasılıklar için, küçük hayatımı geride bırakmama degeceğim bana o kanıtlamıştı ve şimdi o gitmişti, Belki'ne olan inancımı da beraberinde ahp götürmüştü. Albaydın söylediği ve yaptığı her şeye "iyi" (hyebüudim. Artık umursamıyormuş gibi davranabilirdim fakat bu asla gerçek olmayacaktı. Kendim önemli hale getirip sonra da ölemezsin. Alaska çünkü artık geri döndürülemez biçimde farkhyını ve gitmene irin verdiğim için üzgünüm evet, ama seçimi sen yaptın Lanet labirentinde sıkışmış halde beni Belki siz bıraktın. Ve artık doğrudan ve hızlı çıkış yolunu seçip seçmediğini, beni bilerek böyle bırakıp bırakznad®Ln! bık* bilmiyorum Seni asla tanıyamadım, değil mi? Hatırlayamıyorum çünkü hiç tanımadım.

Eve şdip Albayla barışmak için ayağa kalkarken. Alaska'yı o sandalyede hayal etmeye çalıştım fakat bacak bacak üstüne atıp atma®OM hatırlayamadım *Mana* JLisa'nın yarım gülüşüyle bana gliharaediğirn halâ görebiliyordum ama eUerini, sigara tuttuğunu havai edecek kadar gözümde canlandırılmıyordum. İhtiyacım olan, kanır

verdiğim şey, onu gerçekten tanımaktı çünkü daha fazla hatırlayacak şeye ihtiyacım vardı. Yaşamasının ve ölmesinin nedenim ve nasılım unutmanın o utanç verici sureci başlamadan önce öğrenmem lazımdı: *Nasıl. Neden. Ne zaman. Nerede. Ne.*

43 numaralı odada çabucak özür dileyip özürleri kabul ettikten sonra Albay, "Jake'i arama işini ertelemek üzere taktiksel bir kam verdik. Önce başka yolları izleyeceğiz," dedi.

Frtesi sabah Dr. Ifvde ayaklarım sürüyerek sınıfa girerken, Takımı yanıma oturup defterinin kenarına hir not yazdı. *MeYenileme/.'de âfîle yemedi, yazıyordu.*

Kendi defterime, *tamam*, diye karalayıp Dr. Ilyde İslam'ın mistik bir mezhebi olan Sofizmden bahsetmeye ballarken boş bir sayfa açtım. Metne şöyle hir yoz gezdirmişim! ancak dersten kalmayacak kadar çalışıyordumama bu sırada harika son sözlerle karşılaşmıştım. Paçavralar içindeki fakir bir sufi, zengin bir tüccarın kuyumcu dükkanına girmiş ve sormuş: "Nasıl (ileceğini biliyor musun?)"Tüccar, "Hayır. Kimse nasıl öleceğini bilmez," diye cevap vermiş. Sufi de "(fen biliyorum," demiş.

"Nasıl?" diye sormuş tüccar.

Sufi yere uzanmış, kolların kavuşturmuş, "Böyle," demiş ve ölmüş; bunun üzerine tüccar hemen

dükkânını bırakarak ölen süflimi eriştiği türde bir manevi servet arayışıyla yoksulluk içinde bir hayat yaşamaya başlamış.

Anı Dr. Hyde farklı bir hikâye anlatıyordu; atladığım hır hikâyeyi. “Karl Marx, meşhur sözünde dini, 'toplumların afyonu' olarak adlandırmıştır. Özellikle Budizm, birçok kişi tarafından uygulanmaktadır ve karma aracılığıyla gelişim vadeder. İslam ve Hiistiyaulık, inananlara sonsuz cennet vadeder. Ve bu, kesinlikle güçlü bir afyondur, gelecek daha güzel bir hayat umudu. Fakat insanların bir afyona ihtiyaçtan olduğu için inançlı oldukları düşüncesine meydan okuyan bir sufüm hikâyesi vardır. Harika bir kadın sufi olan Rabia’tül Adeviyye. mem leketi Basra'nın sokaklarında koşarken görülmüş, bir elinde meşale diğer elinde bir kova su taşıyormuş. Biri ne yaptığını sorunca, Bu su kovasım alıp cehennem ateşinin üstüne dökeceğim, sonra bu meşaleyle cennetin girişini ateşe vereceğim; böylece insanlar Tanrı'yı cennete girme arzusuyla ya da cehennem korkusuyla değil, Tanrı olduğu için sevecekler,” diye cevap vermiş.

Cenneti ateşe verecek ve cehennemi söndürecek kadar güçlü bir kadın. *Alaska, bu Rabia denen kadını severdi*, diye yazdım defterime. Ama her şeye rağmen, ölümünden sonraki hayat benim için önemliydi. Cennet, cehennem ve reenkamasyon. Alaska'nın nasıl öldüğünü bilmek istediğim kadar nerede olduğunu da bilmek istiyordum, tabii bir yerlerdeyse. Yukarıdan bizi izlediğini, hâlâ bizden haberdar olduğunu haya] etmek hoşuma gidiyordu ama bu bir fantezi gibi görünüyordu ve bunu hiç *hissetmemiştim...* tıpkı Albayın cenazede, Alaska'nın orada olmadığını, hiçbir yerde olmadığını söylemesi gibi. Doğrusu, onu ölüden başka bir şey olarak hayal edemiyordum: bedeni Vine Station'da çürüyordu, geri kalanıysa yalnızca hatıralarımızda yaşayan canlı bir hayaletti. Rabia gibi, ben de insanların Tanrı'ya cennet ya da cehennem yüzünden inanmamaları gerektiğim düşünüyordum. Fakat elimde bir meşaleyle ortalıkta koşuşturma gereği de hissetmiyordum. Uydurulmuş bir yeri ateşe veremezsiniz.

Dersten sonra Takumi, McYenilemez'de yalnızca en çıtırlannı seçerek, patates kızartmalarını yiyordu; Alaska'yı tamamen kaybettiğimi hissettim, yalnızca bu dünyadan değil, hepsinden gittiği fikriyle hâlâ sersemliyordum.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Ah,” dedi, ağzı kızartmayla doluydu, “iyi değil. Sen?”

• 24S •

“İvi değil.” Çizburgerden bir ısırık aldım. Happy Meal menümden plastik bir yarış arabası çıkmıştı ve masada ters dünmüş şekilde duruyordu. Tekerleklerini döndürdüm.

“Onu özledim,” dedi Takumi, geri kalan hamur gibi patateslerle ilgilenmeyerek tepsisini itti.

“Evet, ben de. Üzgünüm, Takumi.” Bunu mümkün olan en geniş anlamım kastederek söylemişim. Bu duruma. McDonald's'ta tekerlek çevirecek duruma geldiğimiz için üzgündüm. Bizi bir araya getiren insan, artık ölü bir şekilde aramızda yattığı için üzgündüm. Ölmesine izin verdiğim için üzgündüm. *Seninle konuşmadığım için üzgünüm çünkü Albayla benim hakkımdaki gerçeği öğrenemezdin, senin etrafında olmaktan ve kederimin basit bir şeyden kaynaklandığı rolünü oynamaktan nefret ediyordum: Benim yüzümünden ölmüş olması yerine, sadece öldüğü ve onu özlediğim için üzülüyor muyum gibi davranmaktan.*

“Ben de. Artık Lara'yla çıkmıyorsun, değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Tamam. Merak ediyordun de.”

Lara'yı görmezlikten geliyordum fakat en sonunda o da beni görmezlikten gelmeye başlamıştı) böylece bittiğini anlamışım ama belki de bitmemişti. “Şey,” dedim Takumi'ye, “sadece yapamıyorum... Bilmiyorum, dostum. Oldukça karışık.”

“Tabii. Anlayacaktır. Eminim. Sorun yok.”

“Tamam.”

“Dinle, Tık naz. Ben... Ah, bümüyorum. Berbat, değil mi?”

“Evet.”

Altı gün sonra, o son pazar gününden dört pazar sonra. Albayla *halfpipe* rampasında dokuz yüz

derecelik dönüşler yapmaya çalışırken *paintball* silahlarıyla birbirimizi vurmaya çalışıyorduk. "Bize içki lazım. Ve Kartal'ın alkolmetresini ödünç almamız lazım."

*Ödünç mü? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Sana hiç üfletmedi mi?"

"Şey. Hayır. Benim inek olduğumu sanıyor."

"İneksin, Tıknaz. Ama böyle bir ayrıntının seni içmekten alkoymasına izin vermeyeceksin." Aslında, o geceden beri içki içmemiştim ve bir daha içmeye özel bir eğilimim kesinlikle yoktu.

Sonra, sanki vücudumu doğru yönler kışkırtmam, doğru anlarda doğru tuşlara basmam kadar önemliymiş gibi kollarımı deli gibi sallarken, neredeyse Albay'ın yüzüne dirsek atıyordum... Alaska'yı hep ele geçiren bilgisayar oyunu oynama sanrısının aynısıydı. Ama Albay oyuna o kadar odaklanmıştı ki fark etmedi bile. "Alkolmetreyi, *Kartal'ın evinin içinden* tam olarak nasıl çalışacağımıza dair bir planın var mı?"

Albay bana bakıp, "Bu oyunda berbat mısınız?" dedi, sonra ekrana tekrar bakmadan patencimi bir mavi boya cümbüşüyle hayalarından vurdu. "Ama önce biraz alkol almalıyız çünkü *ambrosia* ekşidi ve içki bağlantım..."

"PIT. Gitti," diye bitirdim.

Kapısını açtığımda, Takumi masasında oturuyordu; kocaman tutulu başının tamamını kaplıyor, ritme göre kafasını sallıyordu. Bizden bihaber gibi görünüyordu. "Selam," dedim. Karşılık yoktu. Takumi! Karşılık yoktu. TAKUMİ!" Arkasına döndü ve kulaklığını çekip p kardı. Arkamdan kapıyı kapatıp, "Alkolün var mı?" diye sordum

"Neden?" diye sordu.

"Şey, çünkü sarhoş olmak istiyoruz?" diye cevap verdi Albay.

"Harika. Ben de katılacağım."

Takumi,' dedi Albay. "Bu... bunu kendi başımıza yapmalıyız.*

"Hayır. Bu saçmalıktan bıktım artık." Takumi ayağa kalktı, banyoya gitti ve berrak bir sıvıyla dolu bir Gatorade şişesiyle dışarı çıktı. "Ecza dolabımda saklıyorum," dedi. "İlaç olduğu için." Şişeyi cebine koydu ve sonra kapıyı arkasından açık bırakarak odadan çıktı. Bir dakika sonra, kafasını tekrar içeri uzattı ve Albay'ın patronluk taslayan bas sesini mükemmel bir biçimde taklit ederek. Tanrım, gelmiyor musunuz?" dedi.

Takumi,' dedi Albay. Tamam. Bak, yapacağımız şey biraz tehlikeli ve senin yakalanmanı istemiyorum. Gerçekten. Ama dinle, yarından itibaren sana her şeyi anlatacağız."

"Bu gizlilik saçmalığından bıktım artık. O, benim de arkadaşımды."

"Yarın. Gerçekten."

Şişeyi cebinden çıkarıp bana doğru attı. "Yarın," dedi.

"Gerçekten bilmesini istemiyorum," dedim odaya dönerken, Gatorade şişesi eşofman üstümün cebine tıktınlmıştı. "Bizden nefret edecek."

"Evet, şey, eğer yokmuş gibi davranmaya devam edersek, bizden daha çok nefret edecek," diye yanıtladı Albay.

On beş dakika sonra, Kartal'ın kapı eşiğinde duruyordum.

Elinde bir spatulayla kapıyı açtı, gülümseyip, "Miles, içeri gel. \ umurtalı sandviç yapıyordum. İster misin?" dedi.

"Hayır, teşekkürler," dedim, mutfığa doğru Kartal'ı takip ederek

Benim işim, otuz saniye boyunca onu oturma odasından uzak tutmaktı; böylece Albay, fark edilmeden alkolmetreyi alabilecekti. Albay'a tehlike olmadığını haber vermek için, yüksek sesle öksürdüm. Kartal yumurtalı sandviçini kaldırıp bir ısırık aldı. "Beni ziyaret etme şerefini neye borçluyum?" diye sordu.

"Sadece size bir şey söylemek istiyordum. Albay yani, Chip Martinoda arkadaşım biliyorsunuz, Latince dersinde zorlanıyor."

"Şey, derse girmiyormuş anladığım kadarıyla; bu durum, dili öğrenmesini bir hayli zorlaştırabilir."

Bana doğru yaklaştı. Tekrar öksürdüm ve geri çekildim, Kartal'la oturma odasına doğru gidiyorduk

“Doğru, şey, her gece Alaska'yı düşünerek uyanık kalıyor,” dedim, fazla geniş olmayan omuzlarımla Kartal'ın oturma odasını görmesini engellemeye uğraşarak dimdik duruyordum. “Çok yakınlardı, biliyorsunuz.”

“Biliyorum...” dedi ve Albay'm spor ayakkabıları oturma odasının ahşap zemininde gıcırdadı. Kartal soru sorarcasına bana baktı ve yana doğru bir adım attı. Çabucak, “Ocak hâlâ açık mı?” deyip tavayı işaret ettim.

Kartal etrafında döndü, açık olmadığı ortada olan ocağa baktıktan sonra oturma odasına daldı. Boştu. Tekrar bana döndü. “Bir şeyler mi planlıyorsun, Miles?”

“Hayır, efendim. Gerçekten. Sadece Chiple ilgili konuşmak istedim.”

Şüpheyle kaşlarını kaldırdı. “Peki, bunun Alaska'nın yakın arkadaşları için yıkıcı bir kayıp olduğunu anlıyorum. Çok korkunç. Bu kederin bir avantajı yok, değil mi?”

“Chip'in sorunlarını anlayışla karşılıyorum. Ama okul önemli dir. Alaska. Chip in derslerinin engellenmeden devam etmesini isterdi eminim.”

Eminim, diye düşündüm. Kartal'a teşekkür ettim, ileride bir gün bana yumurtalı bir sandviç yapacağına söz verdi ki bu durum, elinde yumurtalı bir sandviçle çat kapı odamıza gelip, A. Albay, yasa dışı bir şekilde bir şişeden sütlü votka içtiği sırada bizi, B. yasa dışı bir şekilde sigara içerken bulacağı konusunda endişelenmeme sebep oldu.

Yurt meydanım yarılamışken, Albay koşup bana yetişti. “Sorunsuz oldu, ‘Ocak açık mı?’ demen sayesinde. Eğer onu söylemeseydin yanmıştım. Ancak Latince dersine girmeye başlamak zorunda kalacağım galiba. Aptal Latince.”

“Aldın mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Evet. Tanrım, umarım bu gece bunu aramaz. Gerçi şüpheleneceğini sanmıyorum. Biri niye *alkolmetreyi* çalsın ki?”

Sabah saat ikide, Albay altıncı votka *shof* ını içti, yüzünü ekşitti, sonra telaş içinde benim içmekte olduğum Mountain Dew şişesine elini uzattı. Şişeyi ona verdim, büyük bir yudum aldı.

“Yarın Latince dersine gidebileceğimi sanmıyorum,” dedi. Sözleri hafifçe geveleyerek, sanki dili şişmiş gibi söylemişti.

“Bir tane daha,” diye yalvardım.

“Tamam. Ama bu kadar.” Kâğıt bardağa bir yudum votka koydu, dudaklarını büzdü ve ellerini küçük, sıkı yumruklar halinde sıkı. “*Ah Tanrım*, çok kötü. Sütle çok daha iyi. Bu yirmi dört etse iyi olur.”

Test etmeden önce, son içişinden sonra on beş dakika beklemrifytr, dedim, internetten alkolmetre talimatlarını indirmiştim. “Sarhoş hissediyor musun?”

“Eğer sarhoşluk kurabiye olsaydı, ben Famous Amos” olurum.”

Güldük. “Chips Ahoy! daha komik olurdu,” dedim.

“Affedersin. En iyi zamanımda değilim.”

Alkolmetreyi elime aldım, yaklaşık olarak küçük bir uzaktan kumanda boyutunda, parlak, gümüş renkli bir aletti. LCD ekranın altında küçük bir delik vardı. Denemek için üfledim: 0.00 yazıyordu.

Çalışıyor olmalıydı.

On beş dakika sonra aleti Albaya verdim. “En az iki saniye sertçe üfle,” dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. “Televizyon odasında Lara'ya söylediğin de bu muydu? Buna *öylesine* saksafon diyorlar.”

“Kapa çenenin de üfle,” dedim.

Yanakları şişti, deliğe sertçe ve uzunca üfledi, yüzü kızardı.

.16. “Ah, hayır,” dedi Albay. “Adı, Tanrım.”

“Yolun üçte ikisini geçtin,” dedim cesaretlendirerek “Evet ama kusma yolunun dörtte üçünde sayılırım.”

“Pekâlâ, belli ki bu mümkün. *Alaska* yaptı. Hadi ama! Bir kızdan fazla içebilirsin, değil mi?”

“Bana Mountain Dew şişesini ver,” dedi metanetle.

Ardından, dışarıdan gelen ayak sesleri duydum. Ayak sesleri. Işıkları açmak için saat 01.00’e kadar beklemiştik, herkesin uzun süredir uykuda olacağını düşünmüştük ne de olsa ertesi gün ders vardı ama ayak sesleri vardı, kahretsin; Albay kafası karışmış halde bana bakarken, alkolmetreyi ondan alıp koltuğun köpük minderlerinin arasına tıktırdım, kâğıt bardak ile votka dolu Gatorade şişesini alıp SEHPA’nın arkasına sakladım ve sigara kokusunun içki kokusunu örteceğini umarak, tek harekette paketten bir sigara alıp

2İ Meşhur bir kurabiye markası (ç.n.f

yaktım. Sigara dumanını içime çekmeden üfledim, odayı dumanla doldurmaya çalışıyordum ve neredeyse tekrar koltuğa gidecektim ki kapı üç kere hızlıca çalındı; Albay bana baktı, gözlen kocaman açılmıştı, birdenbire ümitsizleşen geleceği gözlerinin önünden geçiyordu. ‘Ağla,’ diye fısıldadım, o sırada Kartal kapı kolunu çevirdi.

Albay öne doğru eğildi, başını dizlerinin arasına almıştı ve omuzları sanılıyordu; Kartal içeri girerken bir kolumu ona sardım.

‘Üzgünüm,’ dedim, Kartal bir şey diyemeden. “Zor bir gece geçiriyor.”

“Sigara mı içiyorsun?” diye sordu Kartal. “*Odanda? Işıklar kapandıktan dört saat sonra*”

Sigarayı yan boş bir kola kutusuna attım. “Üzgünüm, efendim. Sadece onunla birlikte uyanık kalmaya çalışıyorum.”

Kartal koltuğa doğru gitti ve Albay’ın kalkmaya başladığını hissettim ama omuzlarını sıkıca bastırdım çünkü Kartal, Alba/ın nefesinin kokusunu alırsa işimiz tamamen biterdi. ‘Miles,’ dedi Kartal. “Sizin için zor bir zaman olduğunu anlıyorum. Ama bu okulun kurallarına saygı göstereceksiniz yoksa başka bir okula kayıt yaptırabilirsiniz. Yann Jüri’de görüşürüz. Senin için yapabileceğim bir şey var mı Chip?”

Başını kaldırmadan, titrek, gözyaşlarıyla ıslanmış bir sesle konuştu. ‘Hayır, efendim. Miles yanımda olduğu için mutluyum.’

‘Şey, ben de,’ dedi Kartal. “Belki de onu, kurallarımızın sınırları içinde yaşamaya teşvik etmelisin, kampüsteki yeri tehlikeye girmesin diye.”

“Evet, efendim,” dedi Albay.

‘Yatana kadar ışıklarınızı açık bırakabilirsiniz. Yann görüşürüz, Miles.’

ji geceler, efendim,” dedim; ben Jüri’de nutuk dinlerken, Albay ın gizlice alkolmetreyi Kartal’ın evine kayacağını düşünerek. Kartal kapıyı arkasından kapatırken Albay aniden doğruldu, gülümsüyordu ve Kartal’ın hâlâ kapının önünde olacağından endişelenerek fısıldadı. "Tam bir sanat eseriymiş.”

"En iyisinden öğrendim,” dedim. "Şimdi iç ”

Bir saat sonra, Gatorade şişesinin çoğu boştu ve Albay .24 ’ü bulmuştu.

“Şükürler olsun, Tanrım!” diye haykırdı ve sonra ekledi: “Bu korkunç. Eğlenceli bir sarhoşluk değil.”

Kalkıp Albay oda boyunca herhangi bir engele çarpmadan yürüyebilirdi diye SEHPA’yı yolun üstünden çekip, “Tamam, ayağa kalkabilir misin?” dedim.

Albay kollarını koltuğun köpüğüne bastırdı ve kalkmaya başladı ama sonra tekrar koltuğa düştü, sırtüstü yatıyordu “Oda dönüyor.” diye gözlemde bulundu. “Kusacağım.”

“Kusma. Her şey mahvolur.”

Polislerin yaptığı gibi, sahada bir ayıklık testi yapmaya karar verdim. “Tamam. Buraya gel ve düz bir çizgide yürümeye çalış ” Koltuktan yuvarlanıp yere düştü; koltuk altlarından yakalayıp kaldırdım Linolyum döşemenin iki karosu arasına yerleştirdim. “Bu karo çizgisini takip et. Düz yürü, topuğun parmak ucuna gelecek şekilde.”

Bir bacağımdan kaldırdı ve hemen sola doğru eğildi, kollar yel değirmeni gibi dönmüyordu. Dengesiz, oldukça paytak bir adım attı; görünüşe göre ayaklarının doğrudan birbirinin önüne basamıyordu. Kısa sürede dengesini tekrar kazandı, sonra geriye doğru bir adım attı ve koltuğa oturdu. “Geçemedim,”

dedi ciddi bir biçimde.

“Tamam, derinlik algın nasıl?”

“Ne alıeyim?”

"Bana bak. Benden bir tane mi var? İki tane mi var? Ben bir polis arabası olsaydım, kazara üstüme doğru sürebilir miydin?1'

“Her şey çok dönüyor ama sanmıyorum. Çok fena. Gerçekten böyle iniymiş?”

“Görünüşe göre. Böyle araba sürebilir miydin?”

“Ah Tanrım, hayır. Hayır. Hayır. Gerçekten sarhoşmuş, ha.” “Evet.”

"Gerçekten çok aptaldık.”

“Evet.”

“Dönüyorum. Ama hayır. Polis arabası yok. *Görebiliyorum* ’ “O zaman işte kanıtın.”

“Belki uyuyakalmıştır. Çok fena uykum var.”

“Öğreneceğiz,” dedim, Albaydın hep benim için oynadığı rolü oynamaya çalışarak.

“Bu gece değil,” diye cevap verdi. “Bu gece biraz kusacağız, ondan sonra da akşamdan kalmalığımızın üzerine bir uyku çekeceğiz ’ “Latinceyi unutma.”

“Doğru. Lanet Latince.”

yirmi sekiz gün sonra

Ertesi sabah, Albay Latince dersine girmeyi başardı “Şu anda harika hissediyorum çünkü hâlâ sarhoşum. Ama birkaç saat sonra Tanrı yardımcım olsun.”ve ben de *un petit peu* çalıştığım Fransızca sınavına girdim. Çoktan seçmeliler iyi geçti (“burada hangi fiil kipi kullanılmalıdır” türü sorularda) fakat kompozisyon sorusu olan Küçük Prens’fe *gülün anlamı nedir?* beni biraz zorladı.

Küçük Prens’i İngilizce veya Fransızca okumuş olsaydım, sanırım bu soru oldukça kolay olabilirdi. Ne yazık ki akşamı Albay’ı sarhoş ederek geçirmiştim. Bu nedenle, *elle symbolise l’amour* (“Sevgiyi simgeliyor”) diye cevapladım. Madam O’Malley, bize soruyu cevaplamak için koca bir sayfa bırakmıştı ama üç sözcükle güzelce anlattığımı düşünüyordum.

Derslerime, B eksi almaya ve ebeveynlerimi endişelendirmeme)* yetecek kadar devam ediyordum fakat artık çok da umurumda değildi. *Gülün anlamı mı.* diye düşündüm. *Kimin umurunda? Beyaz lalelerin anlamı ne?* İşte cevaplamaya geçecek bir soru. '

Jüri’de azar yiyip on çalışma saati ceza aldıktan sonra, 43 numaralı odaya gelince Albay’ı Takumi'ye her şeyi şey, öpüşme dışında her şeyianlatırken buldum Odaya girdiğimde Albay, “Yani gitmesine yardım ettik,” diyordu.

“Fişekleri siz attınız,” dedi.

“Fişekleri nereden biliyorsun?”

"Biraz araştırına yaptım,” diye yanıtladı Takumi. “Şey, her neyse aptalcaydı. Bunu yapmamalıydınız. Ama aslında gitmesine hepimiz izin verdik,” dedi, acaba bununla ne demek istiyor diye düşündüm ama o konuşmadan önce soracak vaktim olmadı. “Yani intihar olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir,” dedim. “Uyumuyorsa polise kazara nasıl çarptığını anlayamıyorum.”

“Belki de babasını ziyaret edecekti,” dedi Takumi, “Vine Station yolunun üstündeydi.”

“Belki de,” dedim. “Her şey belki, değil mi?”

Albay sigara paketini çıkarmak için cebine uzandı. “Peki, işte bir tane daha: *Belki* Jake cevaplan biliyordur,” dedi. “Diğer stratejilen tükettik, o yüzden yarın onu arayacağım, tamam mı?”

Artık cevaplan istiyordum ama bazı sorular için değil. “Evet, tamam,” dedim. “Ama bana alakasız şeyleri anlatma. Nereye ve neden gittiğini öğrenmemi sağlamadığı sürece, hiçbir şey bilmek istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum aslında.” dedi Takumi. “Bana, bu saçmalıkların bir kısmının özel kalması gerekiyormuş gibi geliyor.”

Albay kapının altına bir havlu tıktırdı ve bir sigara yaktı. “Öyle olsun, çocuklar. Bilmemiz gerekenleri

temel alarak çalışacağız." •

yirmi dokuz gün sonra

Ertesi gün dersten eve doğru yürürken, Albay'ın ankesörlü telefonun önündeki bankta oturduğunu gördüm; telefonu omzu ile kulağı arasında tutarak, dizlerinin üzerinde duran bir defteri karalıyordu.

Aceleyle 43 numaralı odaya gittim, odada Takumi'yi sessizde yarış oyunu oynarken buldum. "Ne zamandır telefonda?" diye sordum.

"Bilmem. Yirmi dakika önce geldiğimde konuşuyordu. Zeki Çocuklar Matematiği'ni asmış olmalı. Neden, Jake'in buraya gelip Alaska'nın gitmesine izin verdiğiniz için kışınızı tekmeleyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Her neyse," dedim, *tam da bu nedenle* ono söylememeliydim, diye düşünerek. Banyoya girdim, duşu açtım ve bir sigara yaktım. Uzun bir süre sonra Takumi içeri girdi.

"Ne haber?" dedi.

"Hiç. Sadece ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hakikaten gerçeği bilmek istiyormuşsun gibi mi? Yoksa Jakele kavga ettiğini, ondan ayrılmak için gittiğini, buraya geri gelip senin kollarına atlayacağını, ateşli, tatlı bir aşk yaşayacağınız; ve son sözleri *ve* şiirleri ezberleyen dâhi bebekler yapacağınızı öğrenmek istiyormuşsun gibi mi?"

"Eğer bana kızgınsan söyle yeteT."

"Onun gitmesine izin verdiğin için sana kızgın değilim. Ama onu isteyen tek erkekmişsin gibi davranmandan bıktım. Sanki ondan hoşlanma tekeli sana aitmiş gibi," diye karşılık verdi. Ayağa kalktım, klozet oturmağını kaldırdım ve bitmemiş sigaramı atıp sifonu çektim Bir süre ona baktım, sonra, "O gece onu öptüm ve bunun tekeli bana ait.' dedim.

"Ne?" diye kekeledi.

"Onu öptüm."

Ağzı konuşacak gibi açıldı fakat hiçbir şey söylemedi. Bir süre dik dik birbirimize baktık, hava atma sayılabilecek bu durum yüzünden kendimden utanmıştım. 'Ben. Bak, Alaska'nın nasıl olduğunu bilirsin. Bir şey yapmak isterdi ve yapardı. Ben büyük ihtimalle tesadüfen orada duran adamdım.'

"Evet. Şey, ben hiç o adam olmadım,' dedi. "Ben... Şey, Tıknaz, Tanrı biliyor ki seni suçlayamam."

"Lara'va söyleme."

Ön kapıda Kartal'ın geldiğini gösteren üç hızlı tak sesini duyduğumuzda başım sallıyordu ve *kabretsın, bir haftada iki kere yakalandım*, diye düşündüm; Takumi duşu işaret edince beraber duşun içine atladık ve perdeyi çekip kapadık; fazla alçak duş başlığı göğüs kafesimizden aşağı doğru su tükürüyordu. Birbirimize, gerekli olandan çok daha yakın durmak zorunda kaldık ve orada sessizce durduk; biz buharın dumanı havalandırmaya doğru kaldırmasını beklerken, fışkıran su birkaç uzun dakika boyunca tişörtlerimizi ve k< pantolonlarımızı ıslattı. Ama Kartal banyo kapısını çalmadı ve sonunda Taktımı duşu kapattı. Banyo kapısını aralayıp gizlice dışarı bakınca, Albay m köpük koltukta oturduğunu gördüm; ayakları SEHPA ya dayalıydı, Takumi'nin NASCAR yarışını bitiriyordu. Kapıyı açtım; Takumi'yle tamamen giyinik ve sırlıslık halde dışarı çıktık.

"Pekâlâ, bu her gün görülecek bir şey değil," dedi Albay lakayt bir tavırla.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordum.

"Sizi korkutmak için kapıyı Kartal gibi çaldım." Gülümsedi. "Ama lanet olsun, mahremiyete ihtiyacınız varsa, bir dahaki sefere kapıya bir not bırakın yeter."

Takumi'yle güldük, sonra Takumi karşılık verdi. "Evet, Tıknazla birbirimize biraz kızmıştık ama Tıknaz, birlikte duş aldığımızdan beri kendimi sana gerçekten yakın hissediyorum."

"Eee, nasıl gitti?" diye sordum. SEHPA'ya oturdum, Takumi de pat diye Albay'ın yanına, koltuğa oturdu; ikimiz de ıslaktık ve biraz üşümüştük fakat Albay'ın Jake'le yaptığı konuşmayla kurulanmak' tan daha çok ilgileniyorduk.

“İlginçti, işte bilmeniz gerekenler: O çiçekleri Jake vermiş, düşündüğümüz gibi. Kavga etmemişler. Sadece tam sekizinci ay dönümlerinde, yani gece üç sıfır ildde arayacağına söz verdiği için aramış ve kabul edelim ki bu biraz saçma ve sanırım Alaska bir şekilde telefonun çaldığını duymuş. Böylece dört dakika falan boş boş konuşmuşlar, sonra hiç yoktan, Alaska çıldırmış.”

“Hiç yoktan mı?” diye sordu Takumi.

“Notlanma bakayım.” Albay, defterin sayfalarını çevirdi. “Tamam. Jake şöyle diyor: ‘Güzel bir ay dönümü geçirdin mi?’ ve Alaska da, ‘*Fevkalade* bir ay dönümü geçirdim,’ diyor.” Albay in okuyuşunda Alaska'nın sesindeki heyecanı, *fevkalade, olağanüstü ve kesinlikle* gibi bazı kelimeleri nasıl vurguladığını duyabiliyordum. “Sonra bir sessizlik oluyor, Jake, ‘Ne yapıyorsun?’ diyor, Alaska da, Hiç, bir şeyler karalıyorum,’ diyor ve ardından, ‘Ah Tanrım,’ diyor. Sonra, ‘Kahretsin kahretsin kahretsin,’ diyor ve ağlamaya başlıyor. Gitmesi gerektiğini ama onunla sonra konuşacağını söylemiş, fakat arabayla Jake’i görmeye gideceğini söylememiş ve Jake de öyle olduğunu sanmıyormuş Bekleyin, söylediği şeyi bulayım.” Ilır sayfa çevirdi " lamam, işte. Benimle sonra konuşacağını söyledi,.

Sonra devam edelim diyor ve ona da onunla sonra konuşacağım söylüyor.” diye belirttim

Evet Fark ettim Hır gelecek utanıyormuş itiraf etmeliyim kı intiharla bağdaşmıyor Sonra bir şevi unuttuğunu bağırarak odasına yen gclıvor Ardından yarış vına eriyor Yanı hiçbir cevap bulamadık

Albay merakla baria baktı, başımı salladım Hvet, dedi iaKurnı ' Biliyorum.”

~/amam o zaman Kızılın ama vırıra 7 ıkıraz la bir duy aldın ve hı r şey du/eldı .Mükemmel Peki, vam o gece...' diye devam etti Albay O geceki konuşmaları, Takurnı için elimizden geldiğince tekrar canlandırmaya çalıştık fakat ıkrınız de çok iyi hatırlamıyorduk, kısmen Albay sarhoş olduğu için, kısmen de Alaska doğruluk mu cesaret nru oyunundan bahsetmeden onaben konuşulanları dinlemediğim için Zaten bunların ne kadaronemli olabileceğini bilmiyorduk O kişinin ölmek özere olduğunu kimse bilmediğinde om sözleri hatırlamak daima çok zordur

“Sanırım,” dedi Albay, “sanırım Alaska ve lx rı, benim bilgisayarda kaykay oynamayı ne karlar çok sevdiğimden ama gerçek hayatta denemeyi, bir kaykaya binmeyi İnç aklıma getirmediğimden

bahsediyorduk, sonra, Hadi donduk mu (ibaret rını oynayalım,' dışlı, sonra da son onu becerdin.”

"Bekle bir saniye, onu *becerdin* mi? *AlıKıjın önünde?*" diye haykırdı Takumi.

“Onu becermedim.”

“Sakin olun, çocuklar,” dedi Albay ellerini kaldırarak. “Mecazdı sadece.”

“Ne için?” diye sordu Takımı.

Tfpüşme için.”

“Harika bir mecaz. Takumi gözlenin devirdi “Bunun önemli olabileceğini dışıttın tek kişi ben iniyim?”

“hvet, daha bnce benim lıuç aklıma gelmemiştı,” dedim ruh su/ca. “Ama artık bilemiyorum. Jakc'e söylememiş O kadar da önemli olamaz.”

Belki vicdan azabı çekiyordu," dedi

ake, çıldırmadan önce telefonda sesinin normal geldiğini söyledi,” dedi Albay. “Ama somu o telefon konuşmasında olmalı Göremediğimiz hır şey oldu ” Albay ellerini gır saçlarının araşma götürdü, ylrnıştı. “Tamını, bir şey.. Alaska'nın içindeki bir şev. Ve şimdi, onun ne olduğunu bulmamız, gerek.’

"Yanı, olmuş bir insanın aklım okumamız gerek sadece,” dedi

Albay kolluğun koltuklu iç kısımlarına ozandı ve Takımlı nin f .atonale şişesim çıkardı. Takının de içmek istemiyordu ama Albay sadece sırttı. Bana dalı* M* kalır,' deyip şişeyi kafasına dikti.

Sonraki çarşamba, din dersinden çıkınca Lara'ya tosladım... gerçek anlamıyla. Onu görmüştüm tabii ki. Onu neredeyse her gün görüyordum: Edebiyat dersinde veya kütüphanede oturmuş, oda arkadaşı Katie'yle fısıldaşırken. Öğle ve akşam yemeğinde kafeteryada görüyordum ve eğer uyanabilseydim, muhtemelen lıahvaltıda da görürdüm. Onun da beni gördüğü kesindi fakat o sabaha dek, aynı anda

birbirimize bakmamıştık.

O zamana kadar, beni unuttuğunu farz etmişim. Ne de olsa, olaylı bile olsa yaklaşık sadece bir gün boyunca çıkmıştık. Ama matematik dersine gitmek için acele ederken tam sol omzuna çarptığımda birden dönüverdi ve bana baktı. Sinirliydi ama çarpışma yüzünden değil. “Üzgünüm,” deyiverdim, ya kavga edecek ya da ağlayacak bir insan gibi, sadece gözlerini kısıp bana baktı ve sessizce bir sınıfa girerek gözden kayboldu. Bir aydır ona söylediğim ilk kelimeydi.

Onunla konuşmak istemeyi istiyordum. Korkunç davrandığımı biliyordum *Hayal et*, deyip duruyordum kendime, *ölü bir arkadaş ve suskun bir eski erkek arkadaşla, sen Lara'nın yerinde olsaydın*.ama yalnızca tek bir gerçek arzu için yerim vardı ve o ölmüştü, ben de bunun nasıl ve neden olduğunu bilmek istiyordum, Lara bana bunu anlatamazdı ve önemi olan tek şey buydu.

Haftalardır, Albayla sigara alışkanlığımızı karşılamak için bağışlara bel bağlamıştık. Molly Tan'den bir zamanlar asker tıraşlı olan Longwell Chase'e kadar herkesten bedavaya veya ucuza paket almıştık. Sanki insanlar yardım etmek istiyor ama daha iyi bir yol düşünemiyor gibiydi. Fakat şubatın sonunda, bağışlarımız tükendi. İyi ki de öyle oldu... gerçekten. İnsanların hediyelerini kabul etmeyi hiç doğru bulmamıştım çünkü kurşunlan namluya sürüp Alaska'nın başına silah dayadığınızı bilmiyorlardı.

Böylece dersler bitince Takumi arabayla bizi Coosa “Spiritüel İhtiyaçlarınızı Karşılıyor” Liquors'a götürdü. O öğleden sonra, Takumi'yle dönemin ilk önemli matematik testinin cesaret kinci sonuçlarını öğrenmiştik. Muhtemelen artık Alaska bize, McYenilemez patates yığınının tepesinden matematik öğretmeye müsait olmadığından ve muhtemelen ikimiz de gerçekten çalışmadığımız için evimize karnelerimizin gönderilmesi tehlikesi ortaya çıkmıştı.

“Matematiği pek ilginç bulmuyorum sonuçta,” dedi Takumi ciddi bir sesle.

“Bunu Harvard'daki öğrenci işleri başkamna açıklamak zor olabilir,” diye cevapladı Albay.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ben oldukça çekici buluyorum.”

Güldük ama kahkahalarımız yoğun, her tarafı kaplayan bir sessizliğe sürüklendi; hepimizin onu düşündüğünü biliyordum, ölmüştü, gülmüyordu, soğuktu ve artık Alaska değildi. Alaska'nın var olmadığı fikri, her düşündüğümde beni hâlâ şaşkına çeviriyordu. Vi'ne *Station'da toprağın altında çürüyor*, diye düşündüm ama bu bile tam olarak dununu karşılamıyordu. Bedeni oradaydı fakat o hiçbir yerde değildi, hiçbir şey değildi, *PUP*

En eğlenceli zamanların arkasından, artık sürekli üzüntü geliyormuş gibi görünüyordu çünkü hayat eskiden olduğu gibi, Alaska'nın bizimle olduğu zamanlar gibi gelmeye başlayınca onun tümüyle, tamamen gittiğim fark ediyorduk.

Sigarayı ben aldım. Coosa Liquors'a hiç girmemiştim fakat Alaska'nın anlattığı gibi her yönüyle kasvetliydi. Ben kasaya doğru ilerlerken, tozlu ahşap zemin çatırdadı; içinde CANLI YEM bulunduğunu iddia eden ama aslında bir sürü yüzen ufak, ölü balık içeren su dolu geniş bir fıçı gördüm. Bir Marlboro Lights kartonu istediğimde, kasadaki kadın otuz iki dişini de göstererek bana gülümsedi.

“Culver Creek'e mi gidiyorsun?” diye sordu ve hiçbir lise öğrencisinin on dokuz yaşında olma ihtimali bulunmadığı için dürüstçe cevap verip vermemem gerektiğini bilemedim ama aşağıdan sigara kartonunu çıkarıp kimlik sormadan kasaya koydu; bu yüzden, “Evet,” diye yanıtladım.

“Okul nasıl?” diye sordu.

“Oldukça iyi,” diye cevapladım.

“Bi ölüm yaşanmış diye duyduydum.”

“Evet,” dedim.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

“Evet”

Burası, isim etiketlerine para harcayacak türde ticari bir kuruluş olmadığı için adım bilmediğim kadının yanağındaki bende büyüyen.

uun ve beyaz bir kıl vardı. Tam olarak iğrenç görünmüyordu fakat ona bakıp durmaktan kendimi

alamamıştım.

Arabaya dönünce, bir paket sigarayı Albayca verdim.

Şubat soğuğu yüzüme vursa da ve sesli rüzgâr konuşmayı imkânsız hale getirse de pencereleri açtık. Arabanın bana ait olan çeyreğinde oturup Coosa Liquors'taki kadının benindeld kılı neden koparmadığını merak ederek sigara içtim. Rüzgâr, önümde oturan Takumi'nin açık penceresinden içeri girip yüzüme doğru esti. Arka koltuğun ortasına doğru kaydım ve ön koltukta oturmuş gülümseyen Albaya baldım, yüzü penceresinden esen rüzgâra doğru çevrilmişti.

kırk altı gün sonra

Lara'yla konuşmak istemiyordum ama ertesi gün öğle yemeğinde, Takumi en kötü vicdan azabımı ortaya çıkardı. "Sence Alaska bu saçmalık hakkında ne hissederdin?" diye sordu kafeteryanın karşısındaki Lara'ya bakarken. Bizden üç masa ötede, bir hikâye anlatan oda arkadaşı Katie yle birlikte oturuyor ve Kabe kendi esprilerine her güldüğünde gülümsüyordu. Lara bir çatal dolusu konserve mısın kaldırıp tabağının üzerinde tutuyor, çataldan lokmayı alırken ağarı çatala doğru getirip başını kucağına doğru eğiyordu... Sessizce yiyordu.

"Benimle konuşabilirdi," dedim Takumi'ye.

Takumi başını salladı. Açık ağzı, patates püresiyle doluydu. "Yopmak zorundosun," dedi. Yutkundu. "Sana bir soru sorayım. Tıknaç. Yaşlanıp saçların kırıştığında, torunların dizinde oturup sana bakarak, 'Dedeciğim, sana ilk kez kim oral seks yaptı?' diye sorduğunda onlara lisenin geri kalanı boyunca görmezden geldiğin bir kız olduğunu söylemek zorunda kalmak ister misin? Hayır!" Gülümsedi. "Sevgili dostum Lara Buterskaya. Tatlı kız. Açık ara farkla ninenizden daha güzel," demek istersin." Güldüm. Yani evet, peki. Lara yia konuşmak zorundaydım.

Dersten sonra Lara'nın odasına gidip kapıyı çaldım, kapı eşiğinde durdu. *Ne? Ne bu şimdi? Verebileceğin kadar zarar verdin, Tıknaç,* der gibi bakıyordu; arkasına, yalnızca bir defa girdiğim, öpüşsek de Öpüşmesek de onunla konuşamayacağımı anladığım odaya

<iognı baktım ve sessizlik fazla rahatsız edici olmadan önce konut tum. "Üzgünüm," dedim.

"Ne için?" diye sordu, hâlâ bana bakıyordu ama tam olarak bana değil.

"Seni görmezden geldiğim için. Her şey için," dedim.

"Erkek arkadaşım olmak zorunda değildim." Çok güzel görünüyordu, büyük gözleri hızlı hızlı kırpılıyordu, yanaldan yumuşak ve yuvarlaktı ve yuvarlaklık bana hâlâ Alaska'nın ince yüzünü ve çıkık elmacık kemiklerini hatırlatıyordu. Ama bununla yaşayabilirdim... ve zaten yaşamak zorundaydım. "Yalnızca arkadaşım olabiliirdiın," dedi.

"Biliyorum. Her şeyi batırdım. Üzgünüm."

"O götü affetme," diye bağırdı Katie odanın içinden.

"Seni affediyorum." bara gülümseyip bana sarıldı, elleri belime sıkı sıkı sanlmıştı. Kollarımı omuzlanna doladım ve saçındaki menekşe kokusunu içime çektim.

"Ben seni affetmiyorum," dedi kapı eşiğinde görünen Katie. Tam olarak tanışılmamış olsak da Katie kendini hayalarım diziyile vuracak kadar rahat hissetti. Sonra gülümsedi ve ben çömelip yere doğru eğilirken, "Şimdi seni affediyorum," dedi.

Lara'yla göle doğru bir yürüyüşe çıktık Katie'sizve konuştuk. Alaska'dan, geçen aydan, ben yalnızca Alaska'yı özlerken (ki bu doğrudu), beni ue Alaska'yı ne kadar özlediğinden. Ona gerçeğin söyleyebileceğim kadarım anlattım, kestane fişeklerinden Pelham Polis Karakolu na ve beyaz lalelere kadar.

"Onu seviyordum," dedim ve bara kendisinin de onu sevdiğini söyledi. "Biliyorum ama olanların nedeni bu. Onu seviyordum ve öldükten sonra başka bir şey düşünemedim. Sanki ikiyüzlülükmüş gibi geldi. Aldatmak gibi."

"Bu iyi bir neden değil," dedi.

“Biliyorum,” diye yanıtladım.

Yavaşça güldü. “Peki, iyi o zaman. Madem biliyorsun.” Bu kızgınlığı silemeyeceğimi biliyordum fakat azından konuşuyorduk.

0 akşam karanlık yayılırken kampüsün etrafında kurbağalar vıraklıyor, yeni dirilmiş birkaç böcek zıldıyor ve dördümüz Takumi, Lara, Albay ve bendolunayın soğuk, gri ışığı altında Sigara Deligi'ne doğru yürüyorduk.

“Hey, Albay, adını neden Sigara Deliği koydunuz?” diye sordu lara. “Tünel gibi biir şey.”

“Balık tutma deliği gibi,” dedi Albay. “Yani eğer balık tutsaydık, orada tutardık. Ama sigara içiyoruz. İmmem. Adım Alaska koydu.” Paketinden bir sigara çıkarıp suya attı.

“Ne halt ediyorsun?” diye sordum.

“Alaska için,” dedi.

Yanım ağızla gülümsedim ve onu taklit edip kendi paketimden bir sigara attım. Takumi ile Lara'ya sigara verdim, onlar da aynı şeyi yaptılar. Sigaralar birkaç saniye akıntıda hoplayıp dans etti, sonra zıplarak görüşümüzden çıktı.

Dindar değildim ama ritüelleri severdim. Bir eylemi hatırayla bağdaştırma fikri hoşuma gidiyordu. tiyar Adam'ın anlattığına göre, Çin'de ölümlere hediyeler sunulan, mezar temizliği için ayrılmış günler rrmış. Ve Alaska'nın bir sigara isteyeceğini düşünüyordum, yani Albay mükemmel bir ritüel başlatmış bi gelmişti.

Albay akıntıya tükürdü ve sessizliği bozdu. “Komik bir şey, hayaletlerle konuşmak yani,” dedi. Cevaplarını uydurup uydurmadığını veya seninle konuşup konuşmadıklarım bilemiyorsun.”

"Bir liste yapalım demı," dedi Takımı içsel konulmalardan uzaklaşarak. "İntiharla ilgili ne tür nıllarınız var?" Albay, her an hazır tuttuğu defterini çıkardı

'Frenlere hiç basmamış,' dedim, Albay karalamaya başladı

Ve bir şey yüzünden korkunç derecede altüst olmuştu, ancak daha imce intihar elimden de birçok kez korkunç derecede altüst olmuştu. (‘içeklenn, kendisi için bir tur anma türem olabileceğim düşündük . bir naze dekorasyonu lalan gibi. Ama bu pek Alaskavan gelmedi Gizemli olduğu kesindi ama intihar çeklere varana kadar planlanacaksa, muhtemelen tam olarak nasıl ölüneceğine dair de bir plan olması gerekiyordu ve Alaska'nın o sırada l tys te bir polis arabasının ortaya çıkacağını bilmesine imkân yoktu.

Ya kaza olduğunu gösteren deliller?

"Gerçekten sarhoştum, yani polise çarpmayacağını düşünmüş olabilir, gerçi nasıl bilmiyorum." dedi.

“Uyuyakalmış olabiliir.” diye tinerdi La ra.

"Evet, bunu düşünmüştük," dedim. "Ama uyuyakalmışken arabayı düz bir şekilde sürmeye devam edebileceğini sanmıyorum."

"Hayatlarımızı ciddi bir tehlikeye atmayan bir test etme yolu düşünemiyorum." dedi Albay ifadesizce. Her neyse, intihann uyan işaretlerini göstermiyordu. Yani ölmek istediğinden bahsetmivor ya da yalannı binlerine falan vermiyordu."

"İki etti. Sarhoş ve ölme planı yok," dedi Takumi. Bu hiçbir yere varmıyordu. Yalnızca aynı soruyla farklı bir danstı. İhtiyacımız olan, daha fazla düşünmek değildi. Daha fazla delile ihtiyacımız vardı.

"Nereye gittiğini öğrenmeliyiz." dedi Albay.

“Konuştuğu son kişiler sen, ben ve Jake’i,” dedim. “Ve biz bilmiyoruz. Yani nasıl bulacağız ki?”

Ttkuını, Albav a bakıp iç geçirdi. "Nerese gittiğini öğrenmenin «nlimi olacağını sanmıyorum Bence
ıruuuuu bizim için daha da katilleştirecek Sadece bir sezgi "

‘Peki, berilim sezgilerim (iğrenmek ısıyor," dedi Lara ve ancak o »man birlikte dış aldığımız gün
kınını'tın ne kastettiğini anladım. Alaska'yı öpmüş olabilirdim ama onun üzerinde gerçekten hır
kelini *yoktu*, Albayla ben onu önemseyen tek insanlar değildik ve nasıl ve neden öldüğünü anlamaya

çalışırken yalnız değildik

"Şey, ne olursa olsun." dedi Albay, "çıkma/.a girdik. Bu yüzden içinizden bin yapacak bir şey düşünsün. Çünkü benim araştırma yollarım tükendi "

Sigarasının izmaritine bir tı.ske vurup dereye attı, ayağa kalktı ve gitti. Onu takip ettik. Yenilmişken bile Albay hâlâ Albay'dı.

Araştırma hızı kesilmişti; din dersine tekrar çalışmaya başlamıştım ki bu durum, aralıksız altı haftadır haber vermeden yapılan küçük sınavlarda başarısız olduğum için İhtiyar Adam'ı memnun etmiş gibi görünüyordu. O çarşamba sabahı da bir sınavımız vardı: *Bir Budist koan'ım anlatın. Koan, Zen Budizmi'nde aydınlanma yolunda size yardım etmesi gereken bir bilmece gibidir. Cevabımda, Banzan adındaki adamı yazdım. Banzan bir gün pazarda yürürken, birinin kasaptan en iyi eti istediğine kulak misafiri olmuş. Kasap, 'Dükkânımdaki her şey en iyisidir. En iyisi olmayan bir parça et bulamazsın,' diye cevap vermiş. Bunu duyan Banzan, en iyi ve en kötü diye bir şey olmadığını, bu yargıların gerçek bir anlamı olmadığını fark etmiş çünkü yalnızca olan şey varmış ve puf, aydınlanmaya ulaşmış. Önceki gece bunu okurken, benim için de böyle olabilir mi; bir anda nihayet onu kavrayabilir, tanıyabilir ve ölümündeki rolümü anlayabilir miyim diye rrrrak etmiştim. Ama aydınlanmanın, yıldırım gibi çarptığına ikna olmamıştım.*

Sınavlarımızı geçtikten sonra, ihtiyar Adam oturduğu yerden bastonunu aldı ve Alaska'nın tahtada solmakta olan sorusunu işaret etti. "Bu hafta size okuttuğum, bu oldukça eğlenceli Zen e giriş kısmının doksan cıordüncü sayfasındaki bir cümleye bakalım. 'Bir araya gelen her şey parçalanır,' dedi. "Her şey. Oturduğum sandalye. Birleştirildi ve sonunda parçalanacak. Ben de parçalanacağım, muhtemelen bu sandalyeden önce. Ve siz de parçalanacaksınız. Sizi siz yapan hücreler, organlar ve sistemler bir araya geldiler, birlikte bu yüdüler ve sonunda parçalanmalar Buda, ölümünden bin yıl son raya kadar bilimin kanıtlayamadığı bir şeyi biliyordu: Entropi artar Her şey parçalanır"

Hepimiz gideceğiz, diye düşündüm ve bu. balıklar ve balıkçı yakalar. kız olan Alaska ve yer olan Alaska için de geçerindi çünkü hiçbir şey devamlı değildi, dünyanın kendisi bile. Öğrendiğimize göre Buda, acının arzudan kaymaklandığım ve arzunun kesilmesinin acının da kesilmesi anlamına geldiğini söylemişti Bir şeylerin parçalanmamasını dilemeyi bıraktığınızda, parçalandıklarında aa çekmeyi de bırakırsınız.

Bir gurt kimse Alaska'nın var olduğunu bile hatırlamayacak. diye yazdım defterime, *ya da benim var olduğumu,* diye ekledim Çünkü hatıralar da parçalanıyordu Ve sonra elinizde hiçbir şey kalmıyordu. buhayalet bile... ancak gölgesi kalıyordu. İlk başta Alaska aklımdan, rüyalarımın hiç çıkmamıştı ancak şimdi, sadece haftalar sonra bile sessizce uzaklaşıyor, benim ve diğer herkesin hafızasında parçalanıyor, tekrar ölüyordu.

Baştan beri araştırmayı yürüten, ben yalnızca Alaska'nın beni sevip sevmediğim umursarken, ona ne olduğuyla ilgilenen Albay vazgeçmişti, cevapsızdı. Ben de elimdeki cevaplardan memnun değildim: Aramızda yaşananları Jake'e söyleyecek kadar bile önemsememişti; bunun verme onunla şinn şinn konuşmuş. Jake'in dakikalar önce onun alkollü nefesini tattığını düşünmesi için hiçbir sebep vermemişti Sonra içindeki görünmez bir şey kopmuş ve bir araya gelen şeyler parçalanmaya başlamıştı.

Ve belki de alabileceğimiz tek cevap buydu. Parçalanıyordu çünkü hep olan buydu. Albay buna teslim olmuş gibi görünüyordu fakat araştırma yapmak bir zamanlar onun fikriyken, şimdi beni bir arada tutan şeydi ve ben hâlâ aydınlanmayı umuyordum.

Ertesi pazar, sabahın geç saatlerinde güneş panjurlardan süzülüp yüzüme ulaşana kadar uyudum. Yorganı başıma çektim ama hava sıcaklaştı ve ekşidi, bu yüzden annemle babamı aramak için yataktan kalktım.

"Miles!" dedi annem, ben daha merhaba diyemeden. "Arayan numarayı gösteren bir telefon aldık."

"Büyülü bir şekilde ankesörlü telefonda arayanın ben olduğumu mu bildi?"

Güldü. "Hayır, yalnızca 'ankesörlü ve alan kodu yazıyor. Yani fikir yürüttüm. Nasılsın?" diye sordu,

sesinde anlayışlı bir endişe vardı.

“Fena değilim. Bir süre bazı derslerden çıkar gibi oldum ama tekrar çalışmaya başladım, yani düzelecektir,” dedim ve bu genel olarak doğrudu.

“Senin için zor olduğunu biliyorum, dostum,” dedi. “Ah! Dün gece bir partide babanla kimi gördüğümüzü tahmin et! Bayan Forrester. Dördüncü sınıf öğretmenini! Hatırladın mı? Seni kusursuz bir şekilde hatırlıyor ve senden oldukça övgüyle söz ediyor, biz de konuşmaya başladık...” Bayan Forrester m dördüncü sınıftaki halimden memnuniyetle bahsettiğini duyduğuma sevinmeme rağmen, deşifre edebileceğim yeni notlar arıyordum ve telefonun yanındaki beyaz boyalı duvara karalanmış notları okurken annemi tam dinlemedim (*Laaşilerde Cuma 10* notu, bir Hafta İçi Savaşçısı partisinin yeri ve zamanı, diye düşündüm.)“... ve dün gece Johnst onlarla akşam

yemeği yedik, korkarım baban çok şarap içti. Sessiz sinema oyna dik ve baban gerçekten *berbattı*.” Güldü; çok yorgun hissediyordum ama binleri bankı ankesörlü telefonda uzağa sürüklemişti, bu yüzden sert betonda, sıska popomun üzerine oturdum; telefonun gümüş renkli kablolarını çekip annemin seri monologlarına hazırlanırken, diğer tüm not ve karalamaların altında bir çiçek resmi gördüm. Papatya beyazı boya üzerinde, içi doldurulmuş bir çemberin etrafında on iki tane ince uzun yaprağı olan bir papatyaydı. Papatyalar, beyaz papatyalar... Alaska’nın, *ne görüyorsun, Tıknaş? Bak*, dediğini duyabiliyor ve onu sarhoş bir halde oturmuş, telefonda Jake’le boş boş konuşurken görebiliyordum. *Ne yapıy or~sun*, diyor ve Alaska, *hiç, bir şeyler karalıyorum*, diyor. Ve sonra, *ah Tanrım*, diyor.

“Miles?”

“Şey, üzgünüm anne. Üzgünüm. Chip burada. Gidip ders çalışmalıyız. Gitmem gerek.”

“Bizi sonra arayacak mısın? Babanın seninle konuşmak isteyeceğinden eminim.”

“Evet, anne, evet, elbette. Seni seviyorum, tamam mı? Tamam, gitmem gerek.”

“Sanırım bir şey buldum!” diye bağırdım Albay’a, battaniyesinin altında görünmez haldeydi ama sesimdeki adliyet ve bulunmuş bir şeyin, herhangi bir şeyin vaadi Albay’a) anında uyandırdı ve ranzasından linolyum döşemeye atladı. Ben bir şey diyemeden önceki günkü kot pantolonuyla eşofman üstünü yerden aldı, giyindi ve beni dışarı doğru takıp etti.

“Bak.” Gösterdim, telefonun yanına çomelip, “Evet. Bunu o çizmiş. Hep bu çiçekleri karalardı,” dedi.

“Bir şeyler karalıyorum.’ Hatırladın mı? Jake ne yaptığını sormuş, o da Bir şeyler karalıyorum,’ demiş ve sonra da ‘Ah Tanrım,’ deyip çıldırmış. Karaladığı şeye bakıp bir şey hatırladı.”

“İyi hahza, Tıknaş,” dedi; Albay ın neden heyecanlanmadığını merak ettim.

“Sonra çıldırmış,” diye tekrarladım, “ve biz fişekleri atarken, gidip laleleri almış. Karaladığı şeyi gördü, unuttuğu şey her neyse onu hatırladı ve çıldırdı.”

“Olabilir,” dedi, hâlâ çiçeğe bakıyor, belki de Alaska’nın gördüğü gibi görmeye çalışıyordu. Sonunda ayağa kalktı, “Sağlam bir teori, Tıknaş,” dedi ve uzanıp bir oyuncusunu öven bir koç gibi omzuma vurdu. “Ama hâlâ neyi unuttuğunu bilmiyoruz.” altmış dokuz gün sonra

Karalanmış çiçeğin keşfinden bir hafta sonra, çiçeğin anlamsızlığına boyun eğdim ne de olsa, ben pazardaki Banzan değildimve kampüsün etrafındaki akçağaçlar gittikçe canlanır, bakım görevlileri yurt meydanındaki çimleri tekrar biçmeye başlarken, bana onu sonunda kaybetmişiz gibi geliyordu.

O öğleden sonra Alba/la gölün kenarındaki ormana gittik ve aylar önce Kartal’ın bizi yakaladığı noktada sigara içtik. Okulun, gölün kenarında Alaska’nın anısına bir çocuk parkı yaptıracakım duyuran Kartal’ın düzenlediği genel toplantıdan henüz dönmüştük. Salıncakları seviyordu sanırım, ama bir çocuk *parkı*? Lara toplantıda ayağa kalkmış onun için kesinlikle bir üktive daha eğlenceli bir şey, Alaska’nın yapacağı bir şey yapmaları gerektiğini söylemişti.

Şimdi, gölün kenarında yosun tutmuş, yan çürümüş bir kütükte oturan Albay, “Lara haklıydı. Onun için bir şey yapmalıyız. Bir eşek şakası. Seveceği bir şey,” dedi.

“Bir anma şakası gibi mi?”

“Kesinlikle. Alaska Young’ı Anma Şakası. Bunu, yıllık bir etkinlik haline getirebiliriz. Her neyse, geçen

yıl bu fikri o ortaya atmıştı. Ama son sınıf şakamıza saklamak istemişti. Ama şaka çok iyi. Gerçekten iyi. 'Tarihî.'"

"Anlatacak mısın?" diye sordum, Ahır Gecesi için Alaska'yla beni şaka planının dışında bıraktıkları zamanı düşünerek.

'Tabii,' dedi. 'Şakanın adı, 'Ataerkil Paradigmanın Devrilmesi' " Anlattı ve söylemeliyim ki Alaska bize eşek şakalarının en değerlisini lise şamatasının *Mana Usa* sini, nesillerdir süren Culver Creek eşek şakalarının zirvesini bırakmıştı. Albay bunu becerebilirse, bu şaka Creek'teki helkesin hafızasına kazmacaktı ve Alaska daha azını hak etmiyordu. En iyi tarafı da teknik olarak, kovulmayla sonuçlanabilecek hiçbir suç içermemesiydi.

Albay ayağa kalkıp pantolonundaki toprağı ve yosunu silkeledi. 'Ona bunu borçluyuz.'

Alaska yukarıda, aşağıda, dışarıda bir yerde, herhangi bir yerde olsavdı gidebilirdi. Ve belki sadece belki ihtiyacımız olan ipucunu bize verirdi.

İki hafta sonra Albay, şaka planının ince ayrıntılarıyla, çeşitli konumların krokileriyle ve ortaya çıkabilecek sorunlar ve çözümlerin kırk sayfalık, iki sütunlu bir listesiyle dolu olan iki defterle bahar tatilinden döndü. Tüm süreleri saniyenin onda birine kadar, tüm mesafeleri santimetresine kadar hesaplamış, sonra tekrar hesaplamıştı, sanki onu tekrar hayal kınklığına uğratma fikrine katlanamıyormuş gibiydi. Ve sonra, o pazar gününde, Albay geç uyanıp yatağında döndü. Şubatın ortasında okumuş olmam gereken *Ses ve Öfke*'yi okuyordum, yataktaki hışırtıyı duyunca yukarı baktım ve Albay, "Hadi çeteyi tekrar bir araya getirelim," dedi. Böylece, temkinli bir şekilde dışarı, bulutlu bahar gününe adım attım ve Lara ile Takumi'yi uyandırıp onları 43 numaralı odaya geri getirdim. Ahır Gecesi tayfası, Alaska Young'ı Anma Şakası için tam takım hazırdı ya da buna olabilecek en yakın haldeydi.

Üçümüz koltukta otururken Albay önümüzde durmuş, olayın öncesinden beri onda görmediğim bir heyecanla planı ve rollerimizi özetliyordu. Bitirdiğinde, "Sorunuz var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Takumi. "Bu ciddi işe yarayacak mı?"

"Şey, önce bir striptizci bulmamız lazım. Ve sonra Tıknaz, babasıyla hünerlerini göstermeli."

"Peki o zaman," dedi Takumi. "Hadi işe kovulalım."

Her baharda, Culver Creek'te bir cuma günü dersler iptal edilir ve bütün öğrenciler, öğretmenler ve personelin Konuşmacı Günü için spor salonuna gitmesi istenirdi. Konuşmacı Gününde iki konuşmacı olurdu: Genellikle okulun bütçesinden ayırdığı üç yüz dolar karşılığında, gelip okulda konuşma yapacak türde insanlar olan ufak çaplı ünlüler veya ufak çaplı politikacılar veya ufak çaplı akademisyenler. Üçüncü sınıflar ilk konuşmacıyı, son sınıflar da ikinci konuşmacıyı seçerdi ve Konuşmacı Günü'ne katılan herkes, bunun işkence derecesinde sıkıcı olduğunda hemfikir. Konuşmacı Günü'nü biraz heyecanlı hale getirmeyi planlamıştık.

Tek yapmamız gereken, "babamın bir arkadaşı" ve "ergenlerde sapkın cinsel eğilimler konusunda önde gelen bilim insanlarından biri" olan "Dr. William Morse'un" üçüncü sınıfların konuşmacısı olması için Kartal'ı ikna etmektir.

Bu nedenle babamı işten aradım; sekreteri Paul, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ve pazar sabahı dışında aradığımda neden herkesin, *herkesin*, bana her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunu merak ettim.

"Evet, iyiyim "

Telefonu babam aldı. "Selam, Miles. Her şey yolunda mı?"

Güldüm ve sessizce telefona doğru kınıştım, zira etrafta insanlar gezmeyordu. "Evet. baba. Her şey yolunda. Hey, okul zilini çalıp mezarlığa gömmüştün ya..."

"Gelmiş geçmiş en iyi Cuher Creek eşek şakası," dedi gururla. "Öyleydi. baba. *Öyleydi*. Şimdi dinle, yeni gelmiş geçmiş en iyi Cuher Creek şakasına vardım eder misin diye merak ediyordum.' 'Ah. bilemiyorum. Miles. Başının belaya girmesini istemiyorum.' "Girmeyecek. Tüm üçüncü sınıflar planladı. Kimse zarar falan görmeyecek. Çünkü, şey... Konuşmacı Günü'nü hatırlıyor musun?" "*Tanrım*, çok

sıkıcıydı. Neredeyse dersten daha kötüydü.” "Evet, şey, konuşmacımızmışsın gibi davranmanı istiyorum Dr. H'illiam Morse, Central Florida Üniversitesinde psikoloji profesörü ve ergenlerde cinsellik anlayışı uzmanı.”

Uzun bir süre sessiz kaldı, başımı eğip Alaska'nın son papatyasına bakarak, şakanın ne olduğunu sormasını bekledim: sorarsa ona anlatacaktım ama yalnızca telefona doğru yavaşça nefes verdiğim duydum ve sonra, “Sormayacağım bile. *Hımm.*” dedi. İç çekti. “Annene asla söylemeyeceğine yemin et.”

“Yemin ederim.” Durdum. Kartal'ın gerçek adım hatırlamam bir sabıya kadar sürdü. “Bay Stames. yaklaşık on dakika sonra sem arayacak.”

Tamam, adım Dr. YViUıam Morse, bir psikoloji profesörüyüm ve... ergen cinselliği miydi?”

“Evet. Harikasın, baba.”

“Sadece beni geçip geçemeyeceğini görmek istiyorum.* dedi gülerek.

Bunu yapmak Albay ı öldürse de şaka, Hafta İçi Savaşçıları mn yardımı olmadan yapılamazdı.. özellikle de şimdiye kadar aptal görünüşlü, karmakarışık sörfçü saçını uzatmış olan, üçüncü sınıfların hakani Longwell Chase'in. Ama Halta İçi Savaşçıları bu fıkre bayılmışü. böylece Longwellle odasında buluşup, "Hadi gidelim * dedim.

Longtvell Chasele konuşacak hiçbir şeyimiz konuşacak bir şevimi? varmış gibi davranmak yönünde herhangi bir isteğimiz yoktu, bu vüzden sessizlik içinde Kartal'ın evine yürüdük. Biz daha kapıyı çalamadan Kartal kapıya geldi. Bizi görünce, kalası karışmış gibi görünerek başını hafifçe yana yatırdı ki Longwell'in ütülü, piliü hâki pantolonu ve benim “çamaşır yıkama planlarım var’ kot pantolonumla kesinlikle tuhaf bir çift oluşturunuyorduk.

“Seçtiğimiz konuşmacı, Miles'in babasının bir arkadaşı.* dedi Lotıgwell. “Dr. William Morse. Florida'da bir üniversitenin profesörü ve ergenlerde cinsellik üzerine çalışıyor.”

"Tartışma yaratacak bir şeyler mi hedefliyoruz?*

Ah, hayır,’ dedim. “Ben Dr. Morsela tanıştım. İlginç birisi ama tartışmacı değil. Sadece şey, eee. ergenlerin seks anlayışmm Sürekli değişmesi ve gelişmesi üzerine çalışıyor. Yani, evlilik öncesi sekse karşı.’

‘Pekâlâ. Telefon numarası nedir?*

Kartal a bir kâğıt uzattım, duvardaki telefona gidip numarayı çevirdi. “Evet, merhaba. Dr. Morsela konuşmak için aramıştım?.. Tamam, teşekkürler... Merhaba. Dr. Morse. Miles Halter şu anda evimde ve bana dedi ki... Çok güzel, harika... Şey, acaba,” Kartal duraksadı, kabloyu parmağına doluyordu, “acaba, sanırım, şey... Bunların kolay etkilenen genç insanlar olduğunu anlıyorsunuzdur. *Açık seçik* tartışmalar istemeyiz... Mükemmel, Mükemmel. Anladığınıza sevindim... Sız de efendim. Görüşmek üzere!” Kartal, telefonu kapattı ve gülümseyerek. “İyi seçim* Çok ilginç bir adam gibi görünüyor,* dedi

*Ah, evet, dedi Longwell çok ciddi bir şekilde ‘Bence inanılmaz derecede ilginç olacak.

Telefonda Dr. William Morse rolünü babam oynamıştı ama gerçek hayatta onu oynayacak kişi isminde iki X ile Maxx olarak tanınıyordu, ancak asıl adı Stan’di ve Konuşmacı Günü nde adı doğal olarak, Dr. William Morse olacaktı. Gerçek bir varoluşsal kimlik bunalımını temsil ediyordu, gizli bir C1A ajanından daha fazla takma adı olan erkek bir striptizciydi.

Albay m aradığı ilk dört “ajans” bizi geri çevirmişti. Telefon rehberinin “Eğlence” kısmındaki K harfine gelene kadar, Kadınlar İçin Bekârlığa Veda Partileri’ni bulamamıştık. Bahsi geçen kuruluşun sahibi fikrimizi bir hayli beğenmişti fakat, “Maxx buna bayılacak. Ancak çıplaklık olmaz. Çocukların önünde olmaz,” demişti. Kabul ettik... biraz gönülsüzce.

Hiçbirimizin kovulmayacağından emin olmak amacıyla “Dr. William Morse’un” gösteri ücretini karşılamak için, Takumi’yle Culver Creek’teki tüm üçüncü sınıflardan beşer dolar topladık çünkü şey, konuşmasına tanık olduktan sonra, Kartal’ın ödeme yapacağından şüpheliydik. Albay’ın beş dolannı ben verdim. “Merhametini kazandığımı hissediyorum,” dedi planlarla doldurduğu telli defterleri işaret ederek.

O sabah derste otururken, başka hiçbir şey düşünemedim. Okuldaki tüm üçüncü sınıflar iki haftadır biliyordu ve şimdiye kadar en ufak bir dedikodu sızmamıştı. Ama Creek dedikodu yuvasıydı. Özelİkl<' ile I lafta İçi Savaşçıları ve yalnızca bir kişi arkadaşına, o da arkadaşına, o da arkadaşına ve o ila Kartal'a söyleseydi, her şey p, lanipnna olurdu

(reek'ın ispiyonlamama dırıya görüşü, bu sınava göğüs germiştı uına o sabah saat 11.50'ye kadar Maxx/Stan/I)r. Morse gelmeyince Albuy'ın aklını kaçıl aracını sandım. Park alanındaki bir arabanın tani|Hinına oturmuştu, başı 01 ir eğilmişti, elleri tekrar tekrar, sanki orada bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi gür, karışık ve koyu renkli saçlarının arasım la gidip geliyordu. Maxx, konuşmayı öğrenmek ıçını /.itinin ka/.anınak adına, 11.40'a kadar. Konuşman Günü'nün irsini başlangıcındıı yirmi dakika öni e geliş enine söz vermişti. Albuy'ın yanında, endişeli aına sessiz, bir şekilde durarak bekliyordum Takımı'yı "ajansı",arayıp "kanatlının" nw«de olduğunu öğrenmeye gomlenmiştik.

"Tere gidelnlereğini düşündüğüm onea şey arasında bu yoktu. Ituuuı için hiçbir çözümümüz, yok." Takının koşarak geldi, yaklaşmadan ünce bizimle konuşmamaya dikkat ediyordu (.Yatıklar S|x>r salonunu doldurmaya başlamıştı. Geç geç geç geç Sanatçımızdan çok az. .şey istemiştik gerçekten Konuşmuşun yazmıştık. Onun için her şeyi planlamıştık. Maxx'in tek yapınası gereken, kostümüyle gelmekti Aına bıııııa rağmen...

"A)ans." dedi Takııııı, "adamın yolda olduğunu söylüyor." "Yolda mı?" dedi Albay, yeni hır enerjiyle saçını pncçeliyordu. 'Yoldu 1111? /cifen geç kaldı." "Dediler kı " Ve uıııııı bir minibüs köşeyi dönüp park alanına doğru yaklaşıırken endişelerimiz birdenbire yok oldu, içinde takını elbise giymiş bir adam gönlüm.

"Hıı Maxx olsa iyi olur," dişli Albay aralın park islerken. Koşarak ön kapıya gitti

"Ben Maxx," dedi adam kapıyı açtıktan sonra.

"Ben de, üçüncü sınıfların isimsiz ve yüzü olmayan temsilası^ * diye cevapladı Albay, Maxx in elim sıkarken. Ohızlu yaşlarında, bronz tenli ve geniş omuzluydu; güçlü bir çenesi, koyu renkli kısıcak kesilmiş bir keçisakalı vardı.

Maxx'e konuşmasının bir kopyasını verdik ve çabucak okudu.

"Sorun var mı?" diye sordum.

"Ah, evet. Olayın yapısı göz önünde bulundurulursa, sanırım bana önceden ödeme yapmalısınız." İfade yeteneğinin çok yüksek, hatta profesör gibi olduğu dikkatimi çekti ve müthiş bir özgüven hissettim, sanki Alaska Alabama'daki en iyi erkek striptizciyi bulmuş ve bizi doğrudan ona yönlendirmiş gibiydi.

Takumi cipinin hagajlnı aÇVvnrđl'ye idinde 320 dolar olan, kâğıt poşeti aldı. "Al bakalım, Maxx," dedi. "Tamam, Tıknaz seninle birlikte oturacak çünkü Tıluaz'ın babasıyla arkadaşsınız. Konuşmada var. Ama, şey, her şey bittiğinde sorgulanırsan, tüm üçüncü sınıfların seni tutmak için bir konferans araması yaptığını söylemeye hazır olmanı umuyoruz çünkü Tıknazın başının belaya girmesini istemeyiz."

Güldü. "Bana uyar. Bu gösteriyi, çok komik olduğunu düşündüğüm içinıı kabul ettim. Lisedeyken keşke ben düşünseydim."

Spor salonuna doğru yürürken, Maxx,/Dr. William Morse yanımdaydı, Takumi ile Albay ise bir hayli arkamdan geliyorlardı; herkesten daha çok enselenme riskim olduğunu biliyordum. Ama son birkaç haftadır, Culver Creek El Kitabı nı iyice okumuştum ve başımın belaya girmesi durumunda kullanacağım iki yönlü savunmamı kendime hatırlattım: 1. Teknik olarak, okulun huzurunda dans etmesi için bir striptizciye ödeme yapmaya kaışı herhangi bir kural yok. 2. Olaydan benim sorumlu olduğum kanıtlanamaz. Ancak ergenlerde sapkın cinsel eğilimler üzerine bir uzman olduğunu sandığım ve aslında bir cinsel sapık olduğu ortaya çıkan birini kampuse getirdiğim kanıtlanabilir.

Tribünlerin ilk sırasının ortasında, Dr. William Morsela birlikte oturdum. Birkaç dokuzuncu sınıf arkama oturdu ama bir dakika sonra Albay, Laravia birlikte geldiğinde kibarca, "Koltuklarımızı tuttuğunuz için teşekkürler," dedi ve onları kışkırladı Plan gereğince. Takumi ikinci kattaki malzeme

odasında, kendi stereo cihazını spor salonunun hoparlörlerine bağlıyordu. Dr. Morse'a dönüp, "Birbirimize büyük bir ilgiyle bakmalı ve anne babamla arkadaşmışsınız gibi konuşmalıyız," dedim.

Gülümseyip başını salladı. "Harika bir adam, baban yani. Ve annen... çok güzel." Gözlerimi devirdim, biraz iğrenmiştim. Yine de bu striptizci adamı sevmiştim. Kartal tam öğle vakti içeri girdi, son sınıfların konuşmacısını eski bir Alabama eyalet başsavcısıydı selamladı ve sonra dimdik duran Dr. Morse'un yanına geldi; Dr. Morse Kartal'ın elini sıkarken biraz eğildi belki biraz fazla resmî bir şekilde Kartal, "Burada olmanızdan büyük bir mutluluk duyduk," dedi, Maxx de "Teşekkür ederim. Umarım hayal kırıklığına uğratmam," diye cevapladı.

Koyulacağımdan endişelenmiyordum; Albay'm kovulmasından bile endişelenmiyordum, gerçi belki de endişelenmeliydim. Alaska planlamadığı için işe yaramayacağından endişeleniyordum.

Kartal kürsünün arkasında durdu.

"Bu, Culver Creek'te tarihi önemi olan bir gün. Kurucumuz Phillip Garden'm bilgeliği sayesinde, siz öğrenciler, biz de öğretmenler olarak her yıl bir öğleden sonrayı, okulun dışından gelen seslerin bilgeliğinden faydalanmak üzere ayırabiliyoruz ve bu nedenle, her yıl onlardan bir şeyler öğrenmek, dünyayı başkalarının gördüğü

şeyleri görmek için burada toplanıyoruz. Üçüncü sınıf Unn konuşmamı Dr. William Morse, Central Honda üniversitesi'nde psikolog profesörü ve çok saygı duyulan bir bilim insanı. Bugün burada, gençler ve cinsellik hakkında konuşmak için bulunuyor, oklukça ilgi çekici bulacağınızdan emin olduğum bir konu Bu yüzden lütfen Dr Morse'u alkışlayalım."

Alkışladık. Kalbim de alkışlamak istermiş gibi göğsümde atıyordu. Maxx kürsüye doğru giderken bana doğru eğilip, 'Çok seksi, ' dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Stames." Maxx gülümseyip Kartal'a başını salladı, ardından kâğıtlarını düzelterip kürsüye yerleştirdi. Neredeyse ben bile psikoloji profesörü olduğuna inanacaktım Acaba ek gelirini bu şekilde sağlayan bir aktör olabilir mi diye düşünüyordum.

Başını kaldırmadan, doğrudan metni okuyordu fakat kendine güvenli, biraz kibirli bir akademisyenin canlı sesiyle okuyordu. "Bugün burada, ergen cinselliği gibi büyüleyici bir konuda konuşmak için bulunuyorum. Cinsel dil bilim alanında, özellikle de genç insanların seksi ve buna dair sorunları tartışma şekli hakkında araştırma yapıyorum. Yani, örneğin, *kol* kelimesini söylememin sizi güldürmemesi fakat *vajina* kelimesini söylememin sizi güldürebilmesinin nedeniyle ilgilendim." Ve dinleyiciler arasında bazı gergin kıkırdamalar oldu. "Genç insanların birbirlerinin vücutlarından bahsediş şekli, toplumumuz hakkında çok şey anlatıyor. Günümüz dünyasında erkek çocuklar, kızların vücutlarını nesneleştirme, tersi duruma göre daha yatkın. Erkek çocuklar, kendi aralarında filancanın güzel memeleri var derken, kızlar bir erkeğin şirin olduğunu söylemeye daha yatkınlar; hem fiziksel hem de duygusal özellikleri anlatan bir tabir Bu durum, kızları yalnızca nesnelere dönüştürme etkisi yaratırken, erkek çocukları kızlar tarafından tam bir insan olarak görülüyor..,"

Ardından *Lan* ayafta kalktı ve nazik. masum aksamı Dr Vvy. üam .Morse'un torunu kesti.

"Adın ne canım?"

"Lara."

"Sak, Lara," dedi Maxx, vızunu hatırlamak için başını eğip kakıdın» batarak, 'bu sıyrıldıftıD çok ilginç bir vaka omefti Bir kadın beni nesneleştiriyor, bir erkefti. O kadar sıradışı ki yalnızca bir espn girişimi otduftunu farz edebiliyorum "

Lara tekrar ayağa kalktı ve bağırdı. 'Şaka yapmıyorum! Kıyafettenim çıkar "

Maxx gergin bir şekilde kâğıdına, sonra da başını kaldırıp hepimize naktı, gülümsüyordu "Şey, ataerkil paradigmanın devrilmesi kesuükle oemii ve sanıyorum bu da bir yol. Peki o zaman," dedi, kursunun sol tarafına geçerek. Sonra Taktımı rın üst kattan duyabileceği kadar yükse* sesle bağırdı "Bu, Alaska Young için."

Prince m *Cet Off* şarkısının hızlı, gümlen bası hoparlörlerde başlayınca, Dr WüKam Morse bir eliyle

pantolonunun paçasını, diğer eliyle de ceketinin yakasını *kavradı*, kıyafetler art art açıldı ve sahne kostümü, iki X11 Maxy'i *açılı* çıkararak parçalara ayrıldı, karnındaki sekiz parçalı baklava şeklindeki kaslar ve şişkin göğüsleriyle, şaşma derecede kaslı bir adam olan Maxx önümüzde duruyor. gnlumsuyord ı; üstünde yalnızca külot vardı, son derece dardı ve «yah deriydi.

Maxx ayaklarım kaldırmadan, kollarını müziğe göre »allıyor ve kala balıktan kahkahalar ve saftır edici, aralıksız bir alkış kopuyordu. Konuşmacı fitimi tarihinde acık ara farkla ea büyük alkış yaftmuruyrfu. Karial bir anda «yafta kalktı ve kalkar kalmaz, *Maxx* dans etmc. ı N.raktı ama eoğüs kaslarım muzığ, go e hoplatacak şekilde kair r iu. ardından gülümsemeyen ama gülümsememek için çaba sarf edıvormuş gibi dudaklarını ısırın Kartal, başparmağı1, la Maxx"ın dışar çıkması gerektirim gösterdi ve Maxx de ovle yaptı.

Gözlerim kapıdan çıkan Maxx i takip etti ve 1 akumi'nin kapı eşkinde durduğunu gördüm müziği durdurmak için ust kata koşmadan önce, yumruklan zaferle havaya kalkmıştı En azından şovun bir kısmını görebildiğine sevinmiştim.

Takumi'nin cihazını dışarı çıkarmak için bolca zamanı vardı çünkü Kartal, "Tamam Tamam. Artık sakinleşelim Herkes sakinleşsin. Sakinleşelim," diye tekrar edip dururken, kahkahalar ve konuşmalar birkaç dakika daha devam etti.

Sonra son sınıfların konuşmacısı konuştu. Berbattı. Spor salonundan çıkarken üçüncü sınıf olmayanlar etrafımızı sanp, "Siz miydiniz/' diye sordular, sadece gülümseyip hayır dedim çünkü ben. Albay, Takumi, Lara, Longwell Chase veya spor salonundaki herhangi biri değildi Bu, baştan sona Alaska'nın şakasıydı. Şaka yapmanın en zor kısmı itiraf edememektir, demişti Alaska bir gün. Ama şimdi onun adına ben itiraf edebilirdim. Ve yavaşça spor salonundan çıkarken, dinleyen herkese söyledim: "Hayır. Biz değildik. Alaska'ydı." Dördümüz 43 numaralı odaya döndük, şakanın başarısından heyecanlanmış, Creek'in bir daha böyle bir şaka göremeyeceğine ikna olmuştuk ve Kartal odamızın kapısını açana ve karşımızda durup küçümseyerek başını sallayıncaya kadar, başımın derde girebileceği aklıma bile gelmemişti.

"Sizin yaptığınızı biliyorum," dedi Kartal.

Sessizce ona baktık. Sıkça blöf yapardı. Blöf yapıyor olabilirdi.

"Böyle bir şeyi bir daha asla yapmayın," dedi. "Ama Tanrım, 'ataerkil paradigmanın devrilmesi'.. Konuşmayı Alaska yazmış gibi." Gülümsedi ve kapıyı kapattı

yüz on dört gün sonra

Bir buçuk hafta sonra, öğleden sonraki derslerimden geri dönüyordum. güneş Alabama'da bahann gelip geçici olduğunu sürekli hatırlatarak tenime vuruyordu ve şimdi, mayısın başlarında yaz, altı aylık bir ziyaret için geri dönmüştü; sırtımdan ter damladığını hissediyor ve ocak ayının acı rüzgârlarının özlemini çekiyordum. Odama girdiğimde, Takumi'yi koltukta oturmuş Tolstoy biyografimi okurken buldum.

"Eee, selam," dedim.

Kitabı kapatıp yanına koydu ve "10 Ocak," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"10 Ocak. Tarih bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet, Alaska'nın öldüğü gün." Teknik olarak, 11 Ocak'ın üçüncü saatinde ölmüştü ama bize göre yine de pazartesi gecesi, 10 Ocak'ü.

"Evet, ama başka bir şey var, Tık naz. 9 Ocak. Alaska 'nın annesi onu hayvanat bahçesine götürmüştü."

"Bir saniye. Olamaz. Nereden biliyorsun?"

'Ahır Gecesi'nde anlatmıştı. Hatırladın mı?"

Tabii ki hatırlamıyordum. Sayılan hatırlayabilseydim, matematikte C artı almak için mücadele etmezdim.

“Kahretsin,” dedim Albay içeri girerken.

“Ne?” diye sordu Albay.

“9 Ocak 1997,' dedim. “Alaska ayılan sevmiş. Annesi de maymunları ' Albay bir anlığına bana boş gözlerle baktı ve ardından sırt çantasını çıkarıp tek bir hareketle odanın obur tarafına fırlattı 'Kahretsin,' dedi. *BEN BUNU NEDEN DÜŞÜNEMEDİM Kİ" Bir dakika içinde. Albay ikimizin de eninde sonunda ulaşacağı bir çözüm buldu. “Tamam. Uyuyor. Jake arıyor ve onunla konuşuyor, bir şeyler karalıyor, beyaz çiçeğine bakıp, 'Ah Tanrım, annem beyaz çiçeklen severdi ve küçükken saçıma takardı,' diye düşünüyor ve sonra kendim kaybediyor. Odasına dönüyor ve bize bağırıp unuttuğunu söylemeye başlıyor annesini unuttuğunu tabii kibu yüzden çiçekleri alıyor, arabayla kampüsten çıkıyor, şeye doğru... Neye?” Bana baktı. “Neye? Annesinin mezanna mı?”

“Evet, muhtemelen. Evet Böylece arabasına gidiyor ve annesinin mezanna gitmek istiyor ama devrilmiş bir kamyon var ve polisler de orada, sarhoş ve altüst olmuş halde ve acelesi var, bu yüzden polis arabasını ezip geçebileceğini sanıyor, doğru düzgün düşünemiyor bile ama annesine ulaşması lazım ve bir şekilde arabayı geçebileceğini sanıyor ve PUF”

Takımı, düşünceli bir şekilde yavaşça başını salladı. "Ya da çiçeklerle arabaya giriyor. Ama zaten yıl dönümünü kaçırmış. Muhtemelen annesiyle ilgili her şeyi tekrar berbat ettiğini düşünüyor... Önce 911i aramıyor ve şimdi de lanet yıl dönümünü bile hatırlayamıyor. Çok öfkeli ve kendinden nefret ediyor ve karar veriyor: ‘Buraya kadar, yapacağım.’ Ve polis arabasını görüyor, fırsat orada duruyor ve öylece gaza basıyor."

Albay cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı, paketi tersyüz edip SEHPA'ya vurdu. “Peki,” dedi. ‘Bu her şeyi iyice netleştirdi gerçekten.

yüz on sekiz gün sonra

Boviece vazgeçtik. Keşfedilmek istemeyen bir hayaletin peşinden koşmaktan bıkmıştım. Belki başarısız olmuştuk ama bazı gizemlerin çözülmemesi gerekir. Onu hâlâ istediğim kadar iyi tamnuyordum fakat asla tanyamayacaktım. Bunu benim için imkânsızlaştırmıştı. İntihar kaza veya kaza intihar, başka bir şey olamazdı ve bana da şunu sormak kalmıştı: *Sana istemediğin bir kadere doğru gitme yolunda yardım mı ettim, Alaska, yoksa kendim gönüllü bir şekilde yok etmene mi yardıma oldum sadece?* Çünkü tanlar farkh suçlardır ve beni intiharının bir parçası yaptığı için ona mı (azmalrvm yoksa gitmesine izin verdiğim için kendime mi lozmabyun bilemiyordum.

Ama bulunabilecek şeyleri bulmuştuk ve bunları bulduğumuz sırada Alaska bizi yakınlaştırmıştı... En azından Albay, Taktımı ve beni. Ve hepsi buydu. Onu keşfetmeme yetecek bir şey bırakmamıştı ama Büyük Belki yi yeniden keşfetmeme yetecek kadarını bırakmıştı.

"Yapmamız gereken bir şey daha var,' dedi Albay açık sesle bilgisayar oyunu oynarken. Sadece ikimiz vardık, araştırmanın ilk günlerindeki gibi.

“Yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

“.Arabayla oradan geçmek istiyorun," dedi. 'Alaska nın yapnğı gibi."

Onun yaptığı gibi, kampusu gecenin bir yansı terk etmeyi goz* alamazdık, bu yüzden Albay Takumi'nin cipinin direksiyonundayken, yaklaşık on iki saat önce, öğleden sonra, 15.00 te çıktık. Ura ile Takurni ye gelmek isteyip istemediklerini sorduk ama hayalctlen kovalamaktan bıkmışlardı ve ayrıca finaller yaklaşıyordu.

Pınl ptnl bir öğleden sonraydı; güneş asfalta vurduğu için, önümüzdeki vol şeridi ısı yüzünden titreşiyordu. 119. Otoyol'da bir buçuk kilometre kadar ilerleyip kaza mahalline ve Vine Station a yönelerek I 65'm kuzey kanadına çıktık.

Albay hızlı sürüyordu, suskunduk, doğruca ileriye bakıyorduk. Zamanın ve mekanın ötesini, bir anlığına kafasının içini görmeye çalışarak Alaska'nın düşünmüş olabileceklerini havai etmeye çalıştım. Işıkları ve sireni açık bir ambulans ters yöne, okula doğru giderek hızla yanımızdan geçti ve bir an,

endişeli bir heyecan hissettim ve *tanıdığım biri olabilir*, diye düşümlüm. Hâlâ hissettiğim üzüntüye yeni bir biçim ve derinlik katabilmek için neredeyse tanıdığım bin olmasını diliyordum.

Sessizlik bozuldu: “Bazen memnun oluyorum,” dedim. “Bazen olmuş olmasına memnun oluyorum.”

“İyi mi hissettiriyor demek istiyorsun?”

“Hayır Biliniyorum Şey hissettiriyor .. saf”

“Evet,” dedi, her zamanki belagat yeteneğini bir kenara bırakarak “Evet Biliyorum Hem H» (loğal Yani, doğal olmalı ”

Dünyada böyle garip ve korkunç şevler düşünen tek insan olmadığımı fark etmek, lıeni her zaman şoke etmiştir

t Autun sekiz, kilometre kuzeyinde. Albay evalet ler arası yolun sol şeridine geçti ve hızlanmaya haşladı I lışlerini sıktım ve soma onu muzde, güneş ışığı altımla kınk cam parçaları parıldadı, yol ınucev lıer takmış gibiydi, İm nokta orası olmalıydı Albay hâlâ hızlanıyordu

Şöyle düşündüm: *Bu, ölmek için kötü bir yöntem olmazdı*. Şöyle düşündüm: *Doğrudan ve hızlı. Belki de son saniyede karar vermiştir*.

Ve PUF, ölüm anının ötesine geçmiştikOnun gidemeyeceği yere doğru gidiyorduk, onun hiç göremediği asfaltın üzerinden geçiyorduk ve olmemiştik. Ölmemiştik! Nefes alıyor, ağlıyor ve yavaşlayarak sağ şeride geçiyorduk.

Sonraki çıkıştan çıktık, sürücü değiştirmek için arabanın önüne doğru sessizce yürüdük. Karşı karşıya gelince ona sarıldım. ellerim omuzlarına sarılıyken sıkı yumruklara dönüştü, kısa kollarım bana sardı ve sıkıca sıktı, o kadar ki tekrar tekrar hâlâ yaşadığımızı fark ederken, aldığı nefeslerle göğsünün kabardığını hissediyordum. Yaşadığımızı dalga dalga fark ediyordum, ağlayarak birbirimize sarıldık ve *Tanrını, çok rezil görünüyor olmalısınız*, diye duşundum ama onca zaman sonra, o anda hâlâ yaşamakta olduğunuzu fark edince bu o kadar da önemli değildi

Vazgeçtikten sonra, ortalama hedefimizi tutturmak için ikimizin de finallerde tam not alması gerektiğini bilerek (ben 3.0 istiyordum, Albay ise 3.98’e bile razı değildi), Albayla kendimizi okula attık. Odamız, dördümüz için Çalışma Merkezi haline gelmişti, Takumi ve Lara’yla birlikte geceler boyunca *Ses ve Öfke*, mayoz bölünme ve Ardenler Taamızı’nu konuştuk. Albay bize bir döneme eş değer seviyede matematik öğretti, gerçi çok iyi öğretmek için matematikte fazla iyiydi “Tabii ki mantıklı. Sadece bana güven. Tanrım, o kadar da zor değil.”ve Alaska’yı özledim.

Yetişemediğimde, hile yaptım. Takumi’yle, *Parçalanma* ve *Silahlara Veda* ile ilgili notları paylaştık (Bir noktada, “Bu lanet şeyler çok uzun!” diye feryat etti).

Pek konuşmadık. Ama konuşmaya ihtiyacımız yoktu.

Soğuk bir esinti, yazın şiddetli saldırısını bastırmıştı ve bize final sınavlarımızı verdiği sabah, İhtiyar Adam dışarıda ders yapmamızı önerdi. Yalnızca dışarıya bir *bakış attığım* için geçen dönem dersten atılmışken, acaba *bütiin* bir dersi nasıl dışarıda yapabiliyoruz, diye düşündüm ama İhtiyar Adam dersi dışarıda yapmak istiyordu, bu yüzden öyle yaptık. Kevin Richman’ın onun için dışarı taşıdığı sandalyeye oturdu, biz de çimenlere oturduk; defterim önce tuhaf bir şekilde kucağımda, sonra da yeşil ve sık çimenlerin üzerinde durdu, engebeli zemin yazı yazmaya uygun değildi ve tatarcıklar etrafta dolaşıyordu. Göle, rahatça oturamayacak kadar yakındık ama İhtiyar Adam mutlu görünüyordu.

“Final sınavınız elimde. Geçen dönem, final ödevinizi tamamlamanız için size yaklaşık iki ay verdim. Bu sefer iki haftanız var.” Durdu. “Şey, bunun için yapılabilecek bir şey yok galiba.” Güldü. “Dürüst olmak gerekirse, dün akşam bu ödev konusunu ilk ve son kez kullanmaya karar verdim. Yapıma bir hayli aykırı. Her neyse, bunları aranızda dolaştırın.” Kâğıtlar bana geldiğinde, soruyu okudum:

Siz kişisel olarakbu acılar labirentinden nasıl çıkacaksınız? Artık üç büyük dinî gelenekle uğraşmış bulunuyorsunuz, yeni aydınlanmış zihninizi Alaska’nın sorusuna yorun.

Sınavlar damıtıldıktan sonra İhtiyar Adam konuşmaya başladı Tazınızda farklı dinlerin bakış açılarını tartışmanız gerekmiyor, yani araştırmaya gerek yok. Bilginiz ya da bilgisizliğiniz, bu dönemki sınavlarda

belirlendi. İnkâr edilemez acı gerçeği, dünya anlayışınıza nasıl uyarladığınızla ve buna rağmen yaşamda yolunuzu nasıl bulmayı umduğunuzla ilgileniyorum.

"Önümüzdeki yıl, ciğerlerimin dayanacağına varsayarsak, Taoizm. Hinduizm ve Yahudiliği inceleyeceğiz..." İhtiyar Adam öksürdü ve ardından gülmeye başladı ve bu da tekrar öksürmesine neden oldu. Tanrım, belki o zamana kadar dayanamayacağım. Ancak bu yıl çalıştığımız üç gelenekle ilgili olarak tek bir şey söylemek istiyorum. İslam, Hristiyanlık ve Budizmin her birinin kurucu figürleri vardır... Sırasıyla Muhammed, İsa ve Buda. Ve bu kurucu figürleri düşünürken, sonuçta her birinin köklü bir umut mesajı verdiği sonucunu çıkarmama gerektiğine inanıyorum Muhammed yedinci yüzyıl Arabistam'na, tek gerçek Tanrıya bağlılık yoluyla herkesin memnuniyet ve sonsuz bayatı bulabileceği vaadini getirmiştir. Buda, acının ötesine geçilebileceği umuduna tutunmuştur. İsa, sonuncunun birinci olabileceği, tahsildarların ve cüzzamlıların dışlananların bile umut etmek için bir sebebi okluğu mesajını getirmiştir. Yani, bu finalde sizi baş başa bıraktığım soru bu: Umut etme sebebiniz nedir?"

43 numaralı odaya geri döndüğümüzde, Albay odada sigara içiyordu. Sigara içme cezası bitirmek için kafeteryadaki bulaşıkları yıkayarak geçireceğim bir akşamım daha olsa da, Kartal'dan pek korkmuyorduk. On beş günümüz kalmıştı ve yakalanırsak, yalnızca son sınıfa birkaç çalışma saatiyle başlamak zorunda kalırdık. "Peki, bu labirentten nasıl çıkacağına, Albay?" diye sordum.

"Keşke bilseydim," dedi.

"Bu muhtemelen sana bir A getirmez,"

"Ayrıca, ruhumu huzura erdirmek için de pek bir işe yaramaz." "Ya da Alaska'nınkini," dedim.

"Doğru. Onu unutmuşum." Başını iki yana salladı. "Bu hep oluyor." "Şey, *bir şeyler* yazmalısın," dedim.

"Bunca zaman sonra bile doğrudan ve hızlı, bana tek çıkış yoluymuş gibi geliyor ama ben labirenti seçiyorum. Labirent berbat ama onu seçiyorum."

(ki hafta sonra, İhtiyar Adam'ın finalini hâlâ tamamlamamıştım ve dönemin bitmesine sadece yirmi dört saat kalmıştı. Final sınavımdan, bana çok arzuladığım bir B eksi kazandıracak, matematikle yapılmış zor ama nihayetinde (umarım) başarılı bir mücadeleden çıkmış, eve doğru gidiyordum. Dışarıya yeniden sıcaklaşmış, Alaska gibi sıcacıktı. Ve fena hissetmiyordum. Yalnız annemle babam gelip eşyalarımı yükleyecekti ve mezuniyeti izleyip Florida'ya geri dönecektik. Albay, yazı soya fasulyelerinin büyümesini izleyerek geçirmek üzere annesinin yanına gidiyordu ama şehirler arası arama yapabilirdim, böylece bolca iletişim kuracaktık. Takumi yaz için Japonya'ya gidiyordu ve Lara, yine yeşil limuzinle eve götürülecekti. Tam Alaska'nın tam olarak nerede olduğunu ve o gece tam olarak nereye gittiğini bilmememin sorun olmadığı düşünüyordum ki odamın kapısı açıldığında linolyum döşemenin üzerindeki katlanmış kâğıt parçasını fark ettim. Tek parça, limon yeşili bir mektup kâğıdıydı. Üstünde, el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

Takumi Hikohito'nun Masasından Tıknaz/Albay:

Sizinle daha önce konuşmadığım için üzgünüm. Mezuniyete kalmıyorum. Yarın sabah Japonya'ya gidiyorum. Uzun süredir size kızgındım. Beni her şeyden dışlamana beni kırdı, bu yüzden bildiklerimi kendime sakladım. Ama sonra, artık kızgın olmadıkımda bile, yine de hiçbir şey söylemedim ve nedenini bile bilmiyorum. Tıknaz, bir öpücük aldı. Ve benim de böyle bir sınıımı vardı işle.

Olayın çoğunu çözdünüz ama gerçek şu ki o gece onu gördüm. Lara ve birkaç kişiyle birlikte gece uyanık kalmıştık, tam uykuya dalıyordum ki arka penceremde ağladığını duydum. Sabah 03.15 talandı, sanırım; dışarı çıktım ve futbol sahasında yürüdüğünü gördüm. Onunla konuşmaya çalıştım ama acelesi vardı. Annesinin sekiz, yıl önce o gün öldüğünü ve yıl dönümünde mezanna hep çiçek koyduğunu söyledi ama bu sene unutmuştu. Dışarıda çiçek arıyordu ama çok erkendi... daha kıstı. 10 Ocak'ı böyle öğrendim. Hâlâ intihar olup olmadığına dair bir fikrim yok.

Çok üzgündü ve ben de ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sanırım ona yardım etmek için doğru şeyleri yapan ve söyleyen tek kişi olduğuma inanıyordu ama yapamadım. Sadece çiçek aradığını sandım. Gideceğini bilmiyordum. Sarhoştı, körkütük sarhoştı ve araba süreceğini falan sahiden düşünmedim Yalnızca kendi kendine ağlayarak uyuyakalacağımı ve sonra ertesi gün falan annesini

görmeye gideceğini sandım. Yürüyüp gitti ve sonra bir arabanın çalıştığını duydum. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

Yani ben de gitmesine izin verdim. Ve üzgünüm. Onu sevdiğinizi biliyorum. Sevmemek zordu.

Takumi

Koşarak odadan çıktım, sanki hiç sigara içmivormuşum gibi, Ahır Gecesi'nde Takumi'yle birlikte koştuğum gibi, yurt jneydanından geçerek Takumi'mn odasına gittim ama o gitmişti. Ranzasında sentetik kaplamalı çıplak şilte görünüyordu, masası Uıştu. ınüzık setinin olduğu yerin çevresinde tozdan bir iz vardı. Gitmişti ve az önce fark ettiğim şeyi ona söylemeye vaktim olmamıştı: Onu affettiğimi, \laska'mn bizi affettiğini ve labirentte sağ kalmak için affetmemiz gerektiğini. İçimizde o gün yapılan ve yapılmadan bırakılan şeylerle yaşamak zorunda olan çok kişi vardı. Yolunda gitmeyen şeylerle, geleceği göremediğimiz için o anda makul görünen şeylerle... Keşke küçük hareketlerimizin sonsuz sonuçlar dizisini görebüseydik. Aklımızın başımıza gelmesi gereksiz olana kadar aklımız başımıza gelmiyordu.

Takumi'nin notunu Albay1 a vermek için geri dönerken, hiçbir zaman bilemeyeceğimi anladım. Hiçbir zaman onu, o son dakikalardaki düşüncelerini bilecek kadar tanıyamazdım, asla bizi bilerek arkada bırakıp bırakmadığını bilemezdim. Ama bilmemek, önemsememi engellemiyordu ve Alaska Young'ı, çarpık komşumu çarpık kalbimle daima sevecektim.

43 numaralı odaya geri döndüm ama Albay henüz dönmemişti; bu yüzden notu üst ranzaya bıraktım ve bilgisayarın başına geçip labirentten çıkış yolumu yazdım:

Buraya gelmeden önce, uzun süre labirentten çıkış yolunun, labirent yokmuş gibi davranmak, labirentin arka köşesinde, küçük, kendi kendine yeten bir dünya kurmak ve kaybolmamışım da evdeymişim gibi davranmak olduğunu düşünmüştüm. Ama bu düşünce, çoktan ölmüş kişilerin son sözlerinin eşlik ettiği yalnız bir hayat getirdi sadece; bu nedenle Büyük Belki'yi, gerçek arkadaşları ve küçük bir hayattan daha fazlasını aramak için buraya geldim. Sonra ben her şeyi berbat ettim, Albay her şeyi berbat etti, Takumi her şeyi berbat etti ve Alaska parmaklarımızın arasından kayıp gitti.

Bunu güzel ve masumane göstermeye çalışmanın yolu yok: Daha iyi arkadaştan hak ediyordu.

Onca yıl önce her şeyin içine ettiğinde, yalnızca dehşetten felce uğramış küçük bir kızken, kendi gizemi içinde boğuldu Bunu ben de yapabilirdim fakat bu durumun onu nereye getirdiğini gördüm. Bu yüzden hâlâ Büyük Belkfy inanıyorum ve onu kaybetmiş olmama rağmen buna inanabilirim.

Çünkü onu unutacağım, evet. Bir araya gelen şeyler, fark edilemeyecek kadar yavaşça parçalanacaklar ve unutacağım ama unutmamı affedecek; tıpkı onun beni, Albay'ı ve insan olarak geçirdiği o son anlarda annesinden başka herkesi unutmasını affettiğim gibi. Aptal ve korkak olmamı ve aptalca ve korkakça olan şeyi yapmamı affettiğini artık biliyorum. Beni affettiğini biliyorum, tıpkı annesinin onu affettiği gibi. Bunu şöyle anladım:

Başta sadece öldüğünü düşündüm. Sadece karanlık Sadece böcekler tarafından yenen bir beden. Onu bu şekilde, bir şeyin yemeği olarak çok düşündüm. Olduğu kişi yeşil gözleri, yarım sırtışı, bacaklarının yumuşak kıvrımlarıyakında yok olacak, sadece biç görmediğim kemikler kalacaktı. Kemige, sonra fosile ve milyonlarca yıl sonra gelecekteki insanlar tarafından çıkarılacak kömüre dönüşmenin yavaş sürerim ve insanların evlerini onunla ısıtacaklarını düşündüm; sonra bacadan tüten bir duman olup atmosferi kaplayacaktı. Bunu hâlâ bazen düşünüyorum; 'ölümden sonraki yaşamın" yalnızca kaybın acısını hafifletmek labirentteki zamanımızı katlanılabilir kılmak için uydurduğumuz bir şey olabileceğini düşünüyorum. Belki de o sadece bir maddeydi ve madde geri dönüştürülür.

Ama nihayetinde, sadece bir madde olduğuna inanmıyorum. Geri kalanı da geri dönüştürülmeli. Artık parçalarımızın

toplamından daha büyük okluğumuza ulanıyorum. Alaska'nın genetik kodlamasını alıp üstüne hayat temibelenı ve insanlarla kurduğu ilişkileri koyarsanız ve sonra da bedeninin boyutunu ve şeklini eklerseniz, onu elde etmezsiniz. Tamamen farklı bir şey var. Bilinen parçalarının toplamından daha büyük bir parçası var. Ve bu parça, bir yerlere gitmek lorunda çünkü vok edilemez.

Kimse benim iyi bir fen bilimleri öğrencisi okluğumu iddia edemese de fen bilimleri derslerinden öğrendiğim şey, enerprun yaratılamayacağı ve yok edilemeyeceğidir. Eğer Alaska kendi canına kıydıysa, keşke ona bu umudu verebilmiş obaydım. Annesini unutması, annesini, arkadaşlarını ve kendim hayal kırıklığına uğratması... Bunlar korkunç şeyler fakat kendi içine kapanması ve kendini yok etmesi gerekmezdi. Bu korkunç şeylerden sağ çıkılabilir çünkü dayanıldı olduğumuza ulandığımız kadar dayanıklıyız gerçekten. Yetişkinler yüzlerinde o alaya, aptal gülümsemeyle, “Gençler yenilmez olduklarım sanıyorlar,” derken, ne kadar haklı olduklarım bilmiyorlar. Umutsuz olmamıza gerek yok çünkü hiçbir zaman tamir edilemeyecek kadar bozulmayız. Yenilmez olduğumuzu düşünüyoruz çünkü *öyleyiz*. Doğamayız ve ölemeziz. Tüm enerjiler gibi, ancak şekil, boyut ve görünüm değiştirebiliriz. Yaşlandıklarında bunu unutuyorlar. Kaybetmekten ve yıkılmaktan korkuyorlar. Ama parçalarımızın toplamından daha büyük olan parçamız başlayamaz ve bitemez ve bu yüzden yıkılmaz.

Sonuçta, onun beni affettiğini biliyorum; tıpkı benim onu affettiğim gibi. Thomas Edison’ın son sözleri, 'Orası çok güzel,* olmuş. Oranın neresi olduğunu bilmiyorum fakat bir yerlerde olduğuna inanıyorum ve güzel olduğunu umuyorum.

SON SÖZLER ÜZERİNE BAZI SON SÖZLER

Tıknaz Halter gibi, ben de son sözlerle hayranımBu hayranlık bende, on iki yaşında başladı. Bir tarih kitabı okurken, Başkan John Adams ın son sözlerine rastladım: “Thomas Jefferson hâlâ hayatta.” (Aslında hayatta değildi. Jefferson aynı günün erken saatlerinde, 4 Temmuz 1826’da ölmüştü; Jefferson in son sözleri ise, *Ayın dördü mü?” olmuş.)

Son sözlerle ilgilenmeye neden devam ettiğimi veya neden aramayı hiç bırakmadığımı kesin olarak söyleyemem. On iki yaşındayken, John Adams’ın son sözlerim gerçekten sevdiğim doğru. Ama Whitney adındaki kızı da sevmiştim. Çoğu sevgi kalıcı olmuyor. (Whitney kesinlikle kalıcı olmadı. Soyadını bile hatırlayamıyorum.) Ama bazılan kalıcıdır.

Kesin olarak söyleyemeyeceğim bir başka şey ise bu kitapta alıntılanan son sözlerin tümünün kesin olduğudur. Yapısı gereği, son sözlerin doğrulanması zordur. Tanıklar duygusaldır, işe zaman karışır ve sözü söyleyen kişi anlaşmazlıklarla açıklığa kavuşturmak için etrafta yoktur. Hata yapmamaya çalıştım ama *Alaska’nın Peşinde* kitabındaki başlıca Od alıntı hakkında tartışma olması şaşırtıcı değildir.

SİMÖN BOLİVAR

"Bu labirentten nasıl çıkacağım!"

Adında, “Bu labirentten nasıl çıkacağım!” muhtemelen Simön Bouvar’m son sözleri değildi (ancak tarihe göre bunları söylemiştir). Son sözleri, “Jose! Bavulu getir. Bizi burada istemiyorlar,” olabilir. “Bu labirentten

nasil çıkacağım!" «izlerinin en önemli kaynağı. Alaska'nın da kaynağı olan Gabriel Gama Manpierrezin *Labirentindeki General* kitabıdır.

FRANÇOIS RABERAI

"Büyük Belki'yi aramaya gidiyorum."

François Rabelais dört farklı son sözle anılır. *The Chxford Book of Death* son sözlerini şöyle alıntılar:

- (a) *"Büyük Belki'yi aramaya gidiyorum";*
- (b) *(üstüne kutsal yağ sürüldükten sonra) "Son yolculuk için çizmelerimi yaşıyorum";*
- (c) *"Perdeyi indir: güldürü bitti";*
- (d) *(Kendisini ciibbesine veya başlıklı pelerinine sararak) 'Beati qui in Domino moriuntur.'*

Sonuncusu, bir kelime oyunudur14 fakat kelime oyunu Latince olduğu için günümüzde nadiren alıntılanır. Her neyse, (d) şıkkını eledim çünkü ölen François Rabelais nin fiziksel emek isteyen bir kelime oyununu bir de *Latince* yapacak enerjiyi bulduğunu düşünmek zor. (c) şıkkı en yaygın alıntıdır çünkü komiktir ve herkes komik son sözlerle bayılır.

Hâlâ Rabelais nin son sözlerinin. “Büyük Belki vi aramaya gidiyorum," olduğunu savunuyorum; kısmen La ra Ward’ın oldukça güvenilir kitabı *Famous Last Words* benimle aynı fikirde olduğu için, kısmen de bu söze inandığım için. Bolivar'ın labirentinde doğdum ve bu nedenle Rabelais nin Büyük Belkisi niin umuduna inanmalıyım.

İlk içki

İlk şaka

İlk dost

İlk aşk

son sözler

Miles Halter, ünlülerin son sözlerine bayılan sıradan bir gençtir. Evindeki güvenli hayata katlanamadığından François Rabelais'nin ölmeden hemen önce "Büyük Belki" olarak betimlediği bilinmez ne olduğunu bulabilmek için yatılı okula yazılır. Onu Culver Creek Lisesi'nde, aralarında Alaska Young da olmak üzere pek çok şey beklemektedir. Zeki, komik, son derece seksi ama bir o kadar perişan halde olan Alaska, Miles'ı kendi labirentine sürükleyecek ve "Büyük Belki" arayışında ona yol gösterecektir.

Michael L. Printz Ödülü'ne layık görülen *Alaska'nın Peşinde*, bir hayatın başka bir hayat üstünde ne kadar kalıcı izler bırakabildiğini muhteşem bir dille anlatıyor. Pek çok ödül sahibi John Green'in bestseller olan bu kitabı, çağdaş kurgu kitaplar arasında çığır açan yepyeni bir ses.

"Bu harika öyküyü okuyan kızlar hüzünlenecek, erkekler Alaska'nın vanilya ve sigara kokusunda aşkı, tutkuyu ve özlemi bulacak."

—Kirkus

"Holden Caulfield'in ruhu hayat bulmuş."

—Kliatt

SeGe